

RATNICI MOLITVE

Ron Halvorsen

Ratnici molitve su Božje specijalne snage — Njegove elitne udarne trupe u velikom ratu između dobra i zla.

Jedno je moliti se, preimućstvo kakvo je dato svim hrišćanima, a nešto sasvim drugo — postati ekspert u molitvi — postati ekspert u komuniciranju s Bogom.

Ron Halvorsen, nekada vođa tinejdžerske bande sa njujorških ulica, bio je ratnik koji je primao naređenja od vrhovnog zapovednika zla u svemiru. A onda ga je Bog regrutovao u svoju vojsku, pa je militantni vođa bande postao “militantni” ratnik molitve.

U ovoj knjizi naučićeš kako se pobeđuje s Bogom; kako se rve s Njime u molitvi, kako se posreduje za druge u molitvi; naučićeš da svojim molbama hrabro “osvajaš” Božji presto, upućujući ih s rešenošću koja ne dopušta odbijanje.

Ovde ćeš savladati veštinu molitve — pravila obraćanja Bogu, koja će, ako ih budeš poštovao, u tvoj duhovni život uneti silu kakvu nikada ranije nisi doživeo. Uvidećeš da samo tvoje molitve — samo tvoje — mogu da izvrše večne i odlučne promene u tvom i životu drugih ljudi. Naučićeš veštinu upućivanja molitava s takvom snagom da će zastrašujuće sile zla drhtati i uzmicati.

Ratnici molitve nisu obični hrišćani. Oni su izuzetni hrišćani. I dok vekovna borba između dobra i zla besni i približava se svome vrhuncu, Bogu su potrebni visoko školovani kadrovi eksperata molitve, koji će borbu preneti direktno na teritoriju neprijatelja.

Hoćeš li i ti da budeš jedan od njih?

Prevod: Miodrag Marinković

Lektura: Miriana Đerić

Beograd 1998.

SADRŽAJ

1. RATNA ZONA.....	6
<i>Ulice – ubice.....</i>	<i>6</i>
<i>Činjenice o danu “D”.....</i>	<i>7</i>
<i>Tajna pobeđe.....</i>	<i>8</i>
MOJ LIČNI PLAN VOJEVANJA.....	11
2. POZIV U BITKU	13
<i>Tradicija ratnika molitve.....</i>	<i>14</i>
<i>Patrijarsi.....</i>	<i>14</i>
<i>Zavetno nasleđstvo.....</i>	<i>15</i>
<i>Soba careva i proroka.....</i>	<i>16</i>
<i>“Kad se spuđtam u postelju”.....</i>	<i>17</i>
<i>Lična molba.....</i>	<i>18</i>
<i>Poziv.....</i>	<i>20</i>
MOJ LIČNI PLAN VOJEVANJA.....	20
<i>Stari zavet.....</i>	<i>20</i>
<i>Novi zavet.....</i>	<i>21</i>
<i>Postbiblijska crkvena istorija.....</i>	<i>21</i>
<i>Istorija tvoje verske zajednice.....</i>	<i>21</i>
3. POZNAVANJE NEPRIJATELJA	22
<i>Zašto bi sotonu trebalo dobro upoznati?.....</i>	<i>22</i>
<i>Skriveni neprijatelj.....</i>	<i>23</i>
<i>Pali “predsednik vlade”.....</i>	<i>24</i>
<i>Nazivajmo sotonu njegovim pravim imenom.....</i>	<i>24</i>
<i>Rikanje lava.....</i>	<i>25</i>
<i>Sotonska ratna taktika.....</i>	<i>26</i>
<i>Suprotstavljnje, “protivljenje” neprijatelju.....</i>	<i>27</i>
<i>Upoznaj metode delovanja neprijatelja.....</i>	<i>27</i>
<i>Shvati da je njegov rat duhovne prirode.....</i>	<i>28</i>
<i>Nauči da on može biti poražen jedino snagom većom od sopstvene.....</i>	<i>28</i>
<i>Znaj da on mora da beži kada mu se suprotstavimo.....</i>	<i>29</i>
4. POZNAVANJE SVOG KNEZA I VOĐE	31
<i>Zapovednik dve vojske.....</i>	<i>31</i>
<i>Vođa nebeske vojske.....</i>	<i>33</i>
<i>Zapovednik Gospodnje vojske.....</i>	<i>33</i>
<i>Božja ratna oprema.....</i>	<i>35</i>
<i>Isus, naš Vođa.....</i>	<i>36</i>
5. OPREMANJE ZA BITKU	40
<i>Iskrenost.....</i>	<i>40</i>
<i>Poniznost.....</i>	<i>40</i>
<i>Pokajanje.....</i>	<i>41</i>
<i>Poslušnost.....</i>	<i>41</i>
<i>Vera.....</i>	<i>41</i>
<i>Praštanje.....</i>	<i>42</i>
<i>Post.....</i>	<i>43</i>
<i>Istrajnost.....</i>	<i>43</i>
<i>Tajnost.....</i>	<i>45</i>
<i>Sklad s Božjom voljom.....</i>	<i>46</i>
<i>U Gospodnje ime.....</i>	<i>46</i>
<i>U Duhu.....</i>	<i>47</i>
<i>Tajna sile ratnika molitve.....</i>	<i>48</i>
6. VEŠTINE RATOVANJA MOLITVOM	49

<i>Prva ratna veština — oblačenje Božje ratne opreme</i>	<i>49</i>
<i>Druga ratna veština — biranje vremena i mesta</i>	<i>51</i>
<i>Treća ratna veština — priprema za molitvu</i>	<i>52</i>
<i>Četvrta ratna veština — planiranje i evidentiranje molitava</i>	<i>53</i>
<i>Peta ratna veština — uverenost u svoje pravo i ovlašćenje</i>	<i>54</i>
<i>Šesta ratna veština — molitvom upućivati Božje reči natrag Bogu</i>	<i>55</i>
<i>Sedma ratna veština — upućivati molitve “višeg stepena”</i>	<i>55</i>
7. BOJIŠTE	58
<i>Prva bitka</i>	<i>58</i>
<i>Zemlja kao bojište</i>	<i>59</i>
<i>Bojište duše</i>	<i>61</i>
<i>Shvatanje unutrašnjeg bojišta</i>	<i>62</i>
<i>Bojišta odraslih</i>	<i>63</i>
<i>Crkva kao bojište</i>	<i>64</i>
8. ISUS — UZOR RATNIKA MOLITVE	66
<i>Hristov život molitve</i>	<i>66</i>
<i>Vreme molitve</i>	<i>67</i>
<i>Način upućivanja molitve</i>	<i>68</i>
<i>Mesto za molitvu</i>	<i>68</i>
<i>Duh molitve</i>	<i>69</i>
<i>Izražavanje potreba u molitvi</i>	<i>70</i>
<i>Pogledi na Isusov život molitve</i>	<i>70</i>
<i>Izazov Isusovog života molitve</i>	<i>72</i>
9. TAJNO MESTO MOLITVE	74
<i>Dovedimo Boga na scenu</i>	<i>74</i>
<i>Tvoja želja da se moliš</i>	<i>75</i>
<i>Delo molitve</i>	<i>76</i>
<i>Veličanje i proslavljanje Boga</i>	<i>76</i>
<i>Posredovanje</i>	<i>77</i>
<i>Šta znači posredovanje</i>	<i>79</i>
<i>Molba, traženje</i>	<i>80</i>
<i>Pokajanje i oprostenje</i>	<i>81</i>
10. TAKTIKE RATOVANJA	84
<i>Vreme za bitku</i>	<i>84</i>
<i>Petnaest minuta koji menjaju život</i>	<i>84</i>
<i>Učenje biblijskih stihova napamet</i>	<i>87</i>
<i>Slušati kako Bog govori</i>	<i>87</i>
<i>Razvijanje duhovnog sluha</i>	<i>88</i>
<i>Božji sveti koncept molitve</i>	<i>88</i>
<i>MOLJENJE</i>	<i>89</i>
MOJ LIČNI PLAN VOJEVANJA	91
<i>Pregled elemenata za ličnu molitvu</i>	<i>91</i>
11. ARSENAL MOLITVE	93
<i>Molitva je neophodnost</i>	<i>93</i>
<i>MOLITVE U STAROM ZAVETU</i>	<i>94</i>
<i>1. Mojsijeva</i>	<i>94</i>
<i>2. Mojsijeva</i>	<i>94</i>
<i>3. Mojsijeva</i>	<i>95</i>
<i>4. Mojsijeva</i>	<i>95</i>
<i>5. Mojsijeva</i>	<i>95</i>
<i>Isus Navin</i>	<i>96</i>
<i>Sudije</i>	<i>96</i>
<i>Ruta</i>	<i>96</i>
<i>1. i 2. Samuilova</i>	<i>96</i>
<i>1. i 2. o Carevima</i>	<i>96</i>
<i>1. i 2. Dnevnika</i>	<i>97</i>
<i>Jezdra</i>	<i>97</i>
<i>Nemija</i>	<i>97</i>
<i>Jestira</i>	<i>97</i>

RATNICI MOLITVE

<i>Priče, Propovednik i Pisma nad Pismama</i>	97
<i>Isaija</i>	98
<i>Jeremija</i>	98
<i>Plač Jeremijin</i>	98
<i>Jezekilj</i>	98
<i>Danilo</i>	98
<i>Mali proroci</i>	98
NOVOZAVETNE MOLITVE	99
<i>Jevanđelja (Matej, Marko, Luka i Jovan)</i>	99
<i>Dela</i>	99
<i>Rimljanima</i>	99
<i>1. i 2. Korinćanima</i>	99
<i>Galatima</i>	99
<i>Efescima</i>	100
<i>Filibljanima</i>	100
<i>Kološanima</i>	100
<i>1. i 2. Solunjanima</i>	100
<i>1. i 2. Timotiju</i>	100
<i>Titu i Filimonu</i>	100
<i>Jevrejima</i>	100
<i>Jakov</i>	100
<i>1. i 2. Petrova</i>	101
<i>1, 2. i 3. Jovanova</i>	101
<i>Juda</i>	101
<i>Otkrivenje</i>	101
12. MAČ I ŠTIT	103
<i>Mač Duha?</i>	103
<i>Borba prsa u prsa</i>	104
<i>Isus izvlači svoj mač</i>	104
<i>Poliranje našeg mača</i>	105
VEŠTINE S MAČEM	106
<i>Proučavanje Reči radi sticanja veština rukovanja duhovnim mačem</i>	106
<i>Upotrebi nekadašnja Božja čuda</i>	106
<i>Osloni se na ono što je Bog ostvario</i>	106
<i>Molitvom uputiti Reč natrag Bogu</i>	107
<i>On je rekao, pa zato i ja mogu da kažem</i>	107
<i>Uzimanje štita vere</i>	108
<i>Raspaljene strele</i>	108
<i>Kako vera štiti</i>	109
<i>Isusova vera</i>	109
<i>I mač i štit</i>	110
13. BORBENI POKLIČ	113
<i>Priprema za bitku</i>	113
<i>“Oblačenje” Božje ratne opreme</i>	114
<i>Korišćenje dostupnog oružja za ratovanje</i>	114
<i>Otpočni bitku</i>	115
<i>Pripadnik velike vojske</i>	115
<i>Biblijsko–molitvene grupe ratnika molitve</i>	116
<i>Današnje molitvene grupe ratnika molitve</i>	116
<i>Kad se žene mole</i>	117
ORGANIZOVANJE I POKRETANJE VOJSKE MOLITVE U MESNOJ CRKVI	117
<i>Šta ne treba činiti</i>	117
<i>Počni lično da se moliš</i>	118
<i>Nađi partnera za molitvu</i>	118
<i>Razgovaraj sa svojim pastorom</i>	118
<i>Pokreni jednu ili više grupa ratnika molitve</i>	119
<i>Održavaj raznovrsnost i ravnotežu</i>	120

<i>Primena knjige ratnika molitve</i>	121
<i>Borbeni poklič</i>	122

1. RATNA ZONA

Ulice – ubice

Kao dete, živeo sam u jednoj ratnoj zoni. Svaki kraj je bio teritorija obračunavanja neke od uličnih bandi: Mau Maus ... Sablje ... Aždaje ... Stanovnici pakla ... Skitnice sa plaže. Svako dete je živelo u senci “ulica-ubica”. Svaki kraj je živeo u strahu od smrti na ulicama. Rat je bio stvaran — stvaran i samoj deci. Nesreće su se nizale; nasilja je bilo svuda: narko-šefovi ... vođe bandi ... silovatelji ... ubice.

Ulice-ubice. Čitaćete o njima u dnevnoj štampi — videćete ih na televiziji. Televizijske reportaže su, zbog nasilja koje prikazuju, dopuštene za decu mlađu od 17 godina samo ako su u društvu odraslih.

Ulice-ubice. Dva tinejdžera polivaju drugog tinejdžera benzinom i prave od njega vatrenu bukčinju.

Ulice-ubice. Trista hiljada novorođenčadi ima prenatalna oštećenja zbog droga i alkohola. Nedužno dete muče, a onda i ubijaju.

Ulice-ubice. Bomba sa više od jedne tone eksploziva eksplodira u javnoj zgradi u Oklahoma-Sitiju. Umire ili je ranjeno preko pet stotina ljudi, mnogi od njih su deca iz vrtića.

Te činjenice su deo naše svakodnevice. Ljudi vrte glavom i pitaju: “Šta se to događa s ovom našom zemljom?” Na medijima o ovim problemima beskrajne razgovore vode političari, istoričari, sociolozi i naučnici. Svako od njih ima objašnjenje i rešenje, a ipak, kao da niko ne može da dotakne koren krize i pronađe konačno rešenje.

Nakon što sam postao hrišćanin, pronašao sam stvarni uzrok i objašnjenje za sve što se oko nas događa. Otkrio sam jednu drugu ratnu zonu, podjednako stvarnu kakve su one koje smo opisali. U našoj zemlji je rat. *Naše ulice, krajevi u kojima stanujemo, naselja, gradovi, pokrajine, naša zemlja, naš svet — svi su u kategoriji zone ratovanja!* Ne govorim o Bruklinu gde sam odrastao. Ne govorim ni o Čikagu ili Los Anđelesu ili Majamiju ili Oklahoma Sitiju. Ta ratna zona je u i tvojoj porodici, tvojoj crkvi, tvom srcu, tvojoj duši. Rat se vodi iza zatvorenih vrata. Posledice toga rata ogledaju se u nasilju i zlostavljanju svih vrsta — pijanstvu, besu, prevarama, mržnji, licemerju, razvratu, perverzijama, pokidanim odnosima, bezosećajnosti.

Bitka je stvarna i u njoj učestvuju svi. Ma gde bacio pogled u fizičkom svetu, svuda besni smrtonosni rat. Ma kako tragični, nasilje i nemiri u društvu nisu pravi rat.

Pravi rat je duhovne prirode — večan i smrtonosan. Stvarni rat je rat iza svih drugih ratova. To je rat između Hrista i Njegovog nepomirljivog

neprijatelja, sotone. Reč je o sudbini ne samo ovog sveta nego i svemira.

Ako živiš uz granice Božjeg carstva, rat će biti još žešći. Taj rat može i da te smete. Ako takvu opaku bitku doživljavaš u sopstvenom životu, razmisli o sledećim rečima iz Božje reči: “Ne boj se, malo stado! jer bi volja vašega Oca da vam dâ carstvo” (Luka 12,32), a onda: “Od vremena Jovana Krstitelja dosad carstvo nebesko na silu se uzima, i siledžije dobijaju ga” (Matej 11,12).

Čemu paradoks u ta dva teksta? Čemu prividna protivrečnost? Bog želi da ti dâ carstvo, ali carstvo treba uzeti na nasilan način, zgrabiti ga.

U isto vreme, postoji još “neko” ko hoće da nas spreči da primimo i doživimo ono što nam Bog nudi. Taj neko je u velikom poslu podizanja barijera oko nas i u nama i trudi se da nam različitim zidovima onemoguću puno uključenje u Božje carstvo. Te zidove moramo napasti; moramo ih napasti snažno, sa svom raspoloživom duhovnom silom — sa svim moćnim izvorima koji su nam dostupni. *Bitka za probijanje kroz prepreke koje je sotona podigao oko nas nije nikakva igra. Ona je deo jednog rata — bitka koja se vodi do kraja.*

U očima nekih, bitka je gotovo izgubljena — u očima drugih, gotovo dobijena. Lupež pokušava da nam otme naše s pravom stečeno nasledstvo. “Suparnik” o kojem se govori u 1. Petrovoj 5,8, to je neprijatelj s kojim se sukobljavamo u bici. Ime mu je sotona — suparnik, opadač, proždirač. Carstvo moramo uzeti na silu upravo zbog sotone i njegovih pomoćnika.

Sotona je Božji zakleti neprijatelj. On mrzi i tebe, upravo zato što si Božje dete, zato što postaješ sve sličniji Isusu i zato što imaš pristupa Božjoj sili. Tom neprijatelju je ostalo još samo malo vremena. I on, tako, sve više raspaljuje svoj bes i mržnju i nasilje na ovoj Zemlji. Njegova zločinačka strategija je da nas porazi i uništi. To je razlog što su ratnici molitve potrebni nego ikada ranije. Sotona čini sve da te uništi, zato što te mrzi.

Imajući ovo na umu, Bog poziva svoj narod da se probudi. Želimo li da budemo pobedonosna crkva, prethodno moramo postati borbena crkva. U ovom poznom času istorije, s neprijateljem se moramo suočiti silom vere; moramo ga podsetiti na činjenicu da je on već pobeđeni neprijatelj — pobeđio ga je Isus na Golgoti i prilikom vaskrsenja.

Činjenice o danu “D”

Većini od vas poznato je da su 6. juna 1944. godine, tokom drugog svetskog rata, saveznici izvršili invaziju na obale Normandije u Francuskoj. Ta invazija je poznata kao dan “D”. Tadašnja bitka bila je početak kraja rata. U praktičnom smislu, rat je bio završen.

Saveznici su toga dana dobili drugi svetski rat, ali Nemačkoj i Japanu trebalo je još godinu dana da potpišu kapitulaciju. Tokom te godine vodila se većina najkrvavijih bitaka i u tom periodu je umrlo više ljudi nego u bilo

kojoj drugoj ratnoj godini. Neprijateljske snage znale su da im je preostalo samo malo vremena i da će morati, ukoliko hoće da izvuku bilo šta, delovati brzo i odlučno.

Crkva stoji danas između svog dana “D” i pobeđe. U tvom i mom životu besni duhovna bitka. Ako ne misliš da je crkva pod opsadom, pođi za mnom na put oko sveta. Slušaj patnju, bol, tugu, žalost. Crkva je u poslednjim trudovima velike borbe. To je rat koji nije započeo Bog, nego sotona. Ipak, Bog je odlučan da ga okonča i odluči njegov ishod — ne samo za sada, nego i za večnost.

Jednu činjenicu moraš imati pred očima: sotona nije samo neki suparnik — nego tvoj suparnik. On nije samo neprijatelj — nego tvoj neprijatelj. On nije samo lažljivac i lupež — nego neko čija laž pogađa tebe i neko ko pokušava da uništi tebe. On ti neprekidno priča kako je sve u najboljem redu, sve dok mu se ničim ne suprotstavljaš i dok ne činiš ništa što bi moglo da naruši skladno odvijanje njegovih planova. Ali kada to učiniš, on postaje lupež, prikrada se i uvlači u područja tvog života i otima te. Kada se pojavi, njegova konačna namera je da te uništi, i to večno.

Ako hoćemo da preživimo u tom ratu, Isus Hristos mora da nas vodi i vlada našem životu. On mora da vodi i da vlada svakim segmentom našeg života — našim poslovima, našim domovima, našim brakovima i našim porodicama.

Da bi Hristos utvrdio pravdu, mir i radost u nama i oko nas, mi moramo razviti svest o ratu. Moramo negovati “ratni osećaj”. *Ti i ja moramo razviti mentalitet ratnika.*

Tajna pobeđe

Merilo koje Isus Hristos stavlja pred nas ne kaže samo da treba da prođemo, nego da treba da *pobedimo!* U jednom od crtanih filmova “Pinat”, Snupi kaže: “Nebitno je da li dobijaš ili gubiš, ako — izgubiš.”

U celom Svetom pismu Isus govori o pobeđivanju. “Ne znate li da oni što trče na trku, svi trče, a jedan dobije dar? Tako trčite da dobijete” (1. Korinćanima 9,24).

U ovoj trci i bici Bog je svakome od nas dao pravo i priliku da pobeđimo. Jedino sotona treba da izgubi, zato što se nepomirljivo suprotstavio Bogu. Da bi pobeđio, potrebno je pre svega da poznaješ neprijatelja: imaj na umu da je on veliki — ali ne tako veliki kao tvoj Bog. Biblija kaže: “Jer je veći koji je u vama negoli koji je na svetu” (1. Jovanova 4,4). Od kada sam postao član Isusovog tima, postao sam i pobeđnik.

Slušaj pažljivo, tvoj neprijatelj je sputan ograničenjima. Nije svemoćan, nego je ograničene moći. On može da deluje jedino na teritoriji na koju ga puštaš. Upravo zbog toga apostol nam je rekao: “Ne dajte mesta đavolu” (Efescima 4,27). Drugim rečima, ne daj đavolu prostora za delovanje u

tvom životu. To svakako moraš dobro razumeti: tvoje je pravo da sotoni uskratiš dozvolu da deluje u tvom životu! Ako Isus Hristos vlada, upravlja i živi u tvom životu, “veći je koji je u tebi nego koji je na svetu”.

Evo nekoliko činjenica koje sotona ne bi želeo da saznaš:

Prvo: Đavo ne može da probije, savlada prepreku Isusove krvi. Molitva primenjuje Isusovu krv na naš život. Ta krv ima za nas isto dejstvo koje je krv žrtvenog jagnjeta imala za Izrailj noć uoči izlaska iz Egipta, prilikom prve Pashe.

Jer će zaći Gospod da bije Misir, pa kad vidi krv na gornjem pragu i na oba dovratka, proći će Gospod mimo ona vrata, i neće dati krvniku da uđe u kuće vaše da ubija.” — 2. Mojsijeva 12,23.

Krv jagnjeta na dovratnicima držala je neprijatelja — smrt — na distanci od kuće vernika. Krv Božjeg Jagnjeta ima danas isto dejstvo na sotonu.

Drugo: Đavo ne može da probije “oružje Božje”. “Obucite se u sve oružje Božje¹, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskoga” (Efescima 6,10.11). Ne ostavljaj svoj dom bez oklopa. Ne izlazi napolje u svet — bez oklopa. Ne uključuj TV-prijemnik — bez oklopa. Ne razgovaraj bez oklopa. Bez oklopa će tvoji postupci, reči i dela biti zli. Tvoje misli, tvoje reči i dela moraju biti u vlasti Isusa Hrista. On suvereno vlada, ali pod uslovom da mu se moliš. Sila molitve stavlja na nas Božje oružje, Božju ratnu opremu.

Treće: Đavo ne može da čita tvoje misli. Bog je ne samo sveprisutan, nego i svemoćan. Međutim, On je ujedno i sveznajući Bog. Đavo je ograničen na ono što zna. On zna šta kažeš, ali ne zna šta ti je na umu. Zbog toga, nemoj prestajati da hvališ Boga svojim ustima, pa će tvoje hvaljenje Boga biti kao okovi za sotonu. Smatram da je to značenje teksta u Jevrejima 13,15, gde stoji: “Da svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest, plod usana koje priznaju ime Njegovo.” ratnici molitve uče da izgovaraju reči hvale Bogu za ono što je učinio, što čini i što obećava da će činiti u našem životu. Kada hrišćani izriču hvalu, neprijatelj beži. Hvalu Bogu uputi najpre u molitvi, a onda i naglas.

Jovan, stari prorok na Patmosu, bio je jednom prilikom uzdignut u veličanstvenoj viziji u kojoj je sagledao završni sukob u svim njegovim đavolskim fazama. Tada je ohrabrio borbenu crkvu da izvojuje pobedu: “I oni ga [sotonu] pobediše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svojega, i ne mariše za život svoj do same smrti” (Otkrivenje 12,11). Pobeda nad sotonom se postiže na tri načina:

Krvlju Jagnjeta.

Svedočanstvom koje imamo.

Ne povlačeći se — čak ni pred smrću.

¹ Ratna oprema

RATNICI MOLITVE

Mi smo opremljeni silom i svrhom; osigurana nam je pobjeda nad zlim neprijateljem.

Naše svedočanstvo je naš borbeni poklič u borbi protiv neprijatelja naših duša. On ne može da porekne niti da pobjedi svedočanstvo vernika. Zaključili smo da bi bilo korisno kad bi svaki vernik napisao i naučio napamet svoje svedočanstvo. To svedočanstvo je naš borbeni poklič! *Prijatelju, ti si ratnik — ne oklevaj da se uključiš u duhovni sukob. Ti si ratnik — bori se dok se bitka ne završi.* Moraš posedovati mentalitet ratnika koji želi da okonča borbu, uzdajući se da će mu Isus dati snagu za potpunu pobjedu. Neka to bude tvoj cilj — tvoj prvi prioritet. Napiši to u svome srcu i u svome umu. Neka to postane želja tvoga srca.

I čuh glas veliki na nebu koji govori: sad posta spasenje i sila i carstvo Boga našega, i oblast Hrista Njegova; jer se zbacio opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našim dan i noć. ... Zato veselite se nebesa i vi koji živite na njima. Teško vama koji živite na Zemlji i moru, jer đavo side k vama, i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima. — Otkrivenje 12,10.12.

Kako sotonin gnev buja i kako se poplava nasilja, prevare i pokvarenosti sve više izliva na svet, strašljivi vernici u crkvi osećaju porast nespokojstva. Šta može da učini Božji narod protiv te plime duhovne tame koja preplavljuje svet? Odgovor: Bog nije zatečen niti nespreman. Pre mnogo godina On je svoje sledbenike upozorio na krizu poslednjeg vremena. *Božanski planovi su pažljivo pripremljeni i kroz njih se upućuje poziv vojsci ratnika molitve da ustanu u borbu protiv zla u samima sebi, u drugima i u svetu.*

“Jer će neprijatelj navaliti kao reka, a Duh će Gospodnji podignuti zastavu suprot njemu” (Isaija 59,19).

“Zastava” o kojoj govori Isaija odnosi se na ratnu zastavu koju su u starim vremenima koristile vojske. Ratna zastava je uvek bila uz vojskovođu. Kad je trebalo izvršiti napad na neprijatelja, zastava je polazila napred, a za njom vojska. U ratu koji je pred nama Sveti Duh drži zastavu i pokazuje nam kojim putem Vojvoda vojske Gospodnje jaše u pobjedu. Iza njega korača vojska ratnika molitve — vojnika koji su naučeni veštinama rukovanja ratnom opremom i taktici duhovne bitke.

Ti ratnici iz iskustva znaju kako se treba suprotstaviti neprijatelju i postići trajnu pobjedu. Zagledaš li se bolje, videćeš ožiljke iz bitaka i možda poneki zavoj od svežih rana. *Možda ćeš osetiti umor među vojnicima ranjanim u borbi, jer su neki od njih mnogo godina koračali i borili se protiv neprijatelja.* Ipak, u svakom oku videćeš svetlost vere. Na svakom licu uočićeš obrise Božje prestone dvorane u kojoj se oni, verom, mole i održavaju zajednicu s Bogom. Sotona i njegovi pomoćnici drhte, gledajući ta lica i slušajući pesme veličanja i hvalospeva, u ritmu vojničkog koraka.

Želim da i ti budeš pripadnik te vojske. To je i razlog pisanja ove knjige. Poglavlja koja ćeš ovde čitati temelje se na bitkama u ličnoj molitvi. Saznanja i činjenice o ratnoj opremi i taktičkim potezima u duhovnom ratu oprobani su na mnogim seminarima. Gledao sam kako tokom tih seminara Božji narod ulazi u redove ratnika molitve. Njegovi pripadnici su naučili i primenili u ovoj knjizi izložene principe molitve. Uzbuđeni smo dok slušamo izveštaje o poredama.

I ti možeš pristupiti njihovim redovima. Možda si već učestvovao u pohodima vojske ratnika molitve i može biti da već dobro poznaješ poprište borbe. Možda će ovo za tebe biti tečaj osveženja ili možda, postdiplomski tečaj. Bez obzira na kvalitet tvog dosadašnjeg iskustva u molitvi, uvereni smo da ćeš napredovati i steći veću silu molitve zahvaljujući principima koji će ovde biti izneti.

Ova knjiga je zamišljena kao priručnik za proučavanje o pobedonosnoj molitvi, kako za pojedince, tako i za grupe. U njoj ćeš naći trinaest poglavlja — po jedno za svaku sedmicu u jednom tromesečju. U tim poglavljima će ti biti upućen lični poziv na borbu, kojim je obuhvaćeno sledeće:

- ◆ Pribavi informacije o neprijatelju i njegovoj taktici.
- ◆ Zbliži se još više sa svojim Knezom i Vojskovođom.
- ◆ Nauči kako se treba opremiti za bitku.
- ◆ Podvrgni se obuci savladavanja ratnih veština.
- ◆ Upoznaj bojište na kojem ćeš ratovati.
- ◆ Posećuj časove molitve koje drži Isus — Uzor ratnika molitve.
- ◆ Istraži tajnu klet molitve.
- ◆ Prouči zakone molitve i ratnu taktiku za njihovu primenu.
- ◆ Vežbaj s mačem i štitom koje ti je Bog dao. Na kraju ćeš čuti bojni poklič i upoznaćeš način organizovanja i učešća u grupi ratnika molitve u svojoj crkvi.

Iz iskustva znamo da su vojske hrišćana voljne i spremne da se uključe u grupu ratnika molitve. Ozbiljno te pozivamo da se uvrstiš među njih. Ne znamo koliko će bitka trajati, ali Bogu neka je hvala, mi smo predodređeni za pobedu. Predodređeni smo za pobedu u Hristu Isusu.

Budi ratnik! Pozivam te, budi ratnik — ratnik molitve za svog Gospoda!

Moj lični plan vojevanja

1. Sotona je Božji zakleti neprijatelj. Navedi tri primera iz našeg današnjeg sveta i društva, koji će pokazati da sotona mrzi i svet:
 - a.

RATNICI MOLITVE

- b.
 - c.
2. Objasni sopstvenim rečima šta tebi kazuju sledeće reči: *“U ratu između Boga i sotone nema neboraca.”*
3. *“Božji neprijatelj nije svemoćan.”* Šta ti svaki od sledećih tekstova govori o sotoninoj ograničenoj moći u velikoj borbi?
- a. Luka 10,19:”Evo vam dajem vlast da stajete na zmije i na skorpije i na svaku silu neprijateljsku,i nista vam nece nauditi.”
 - b. 1. Korinćanima 10,13: “...ali je vjeran Bog koji nas nece pustiti da se iskusate vecma nego sto mozete,nego ce uciniti s iskusenjem i kraj,da mozete podnijeti.”
 - c. 1. Jovanova 4,4:”vi ste od Boga,djecice,i nadvladaste ih,jer je veci koji je u vama negoli na svijetu.”
 - d. 1. Korinćanima 15,57:”Abogu hvala koji nam daje pobjedu kroz Gospoda nasega Isusa Hrista.”
4. Objasni kako se, po tvom mišljenju, svaki pojedini deo teksta u Otkrivenju 12,11 može primeniti na tvoj lični život, iz dana u dan:
- a. “Krv Jagnjetova”:
 - b. “Reč njihovog svedočanstva”:
 - c. “Ne boje se smrti”:

2. POZIV U BITKU

Dobrodošao, dobrodošla u Gospodnju vojsku! Verovatno ti niko nikad nije rekao da si toj vojsci pristupio kad si prihvatio, prihvatila Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda, a ipak se to dogodilo! U velikoj borbi između Boga i sotone nema neutralnih — nema neboraca. Ti si ili na jednoj ili na drugoj strani. “Koji nije sa mnom, protiv mene je” (Matej 12,30). Prema tome, *pitanje nije da li si ratnik u Božjoj vojsci. Prihvatanjem večnog života ti pristupaš redovima te vojske.* Ostaje samo jedno pitanje: Koliko ćeš biti uspešan kao ratnik u borbi protiv Božjeg i svog neprijatelja?

Kao Gospodnji ratnik nalaziš se u dobrom društvu. Prvo, pripadaš Božjoj zemaljskoj vojsci i imaš podršku Njegove nebeske vojske — Njegove vojske svetih anđela. Tebi je neprekidno dostupna njihova pomoć.

“Nisu li svi [oni] službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslediti spasenje?” (Jevrejima 1,14). Ta vojska moćnih anđela rado ti pomaže u tvojim ličnim bitkama, pošto oni sebe smatraju tvojim kolegama-Božjim slugama (Otkrivenje 19,10). Naš Gospod je to dobro znao i bio siguran da će mu biti na raspolaganju ako bi mu trebala pomoć: “Ili misliš ti da ja ne mogu sad umoliti Oca svojega da mi pošlje više od dvanaest legiona anđela?” (Matej 26,53). Mi, dakle, imamo na raspolaganju tu anđeosku pomoć, kao i sve druge Isusove izvore pomoći.

Dalje, pristupio si vojsci sa slavnom istorijom. Seti se ratnika iz prošlosti koji su pripadali Božjoj zemaljskoj vojsci. Među njima su bili i Avram, Jakov, Josif, Mojsije, Isus Navin, Gedeon, Samuilo, David, Isaija, dvanaestorica apostola i Pavle, da pomenemo samo neke od njih. Pisac poslanice Jevrejima daje spisak palih Božjih ratnika, tvojih kolega-vojnika:

Koji verom pobediše carstva, učiniše pravdu, dobiše obećanja, zatvoriše usta lavovima, ugasiše silu ognjenu, utekoše od oštrica mača, ojačaše od nemoći, postaše jaki u bitkama, rasteraše vojske tuđe. — Jevrejima 11,33.34.

Tom popisu moramo dodati one verne ratnike iz istorije hrišćanske crkve koji su se držali Boga u najstrašnijim progonstvima i iskušenjima: valdenžani, Viklif, Hus, Jeronim, Luter, Vesli i mnogi drugi. Čak bih i iz tradicije moje crkve dodao imena kao što su Vajt, Bejts, Lafboro, Endrus i Smit — a i to je samo početak.

Kakvog li izazova! Kakve li tradicije dostojne poštovanja!

Nikada nemojmo misliti da je čak i današnja crkva bez velikih ratnika.

RATNICI MOLITVE

Jer nebrojeno mnoštvo iskrenih hrišćana pristupalo je tiho, bez fanfara, redovima Božje vojske, putujući prema Sionu i usput nanoseći poraze sotoni i njegovim pomoćnicima. Tačno je da više ne čujemo da se toliko pevaju pesme kao “Napred, Božje sluge”, “Kolporter, junaci, vojsko Hristova”. Pa ipak, Božja vojska je aktivna, ona i danas korača po vođstvom Gospoda Savaota.

Mi se u ovoj knjizi bavimo posebnom vrstom ratnika — ratnicima s posebnim veštinama i ratnom opremom. Proučavaćemo o “jurišnim odredima” Božje vojske — ratnicima molitve. Mi, doduše, znamo da se svi hrišćani mole, ali ratnici molitve raspolažu posebnim veštinama. Oni su savladali silu molitve, kojom sebe i svoje najbliže štite od neprijateljevih napada. Oni su naučili kako da procene situaciju na “frontu” i brzo reaguju na približavanje neprijatelja. Naučili su kako se “oblači” “sve oružje Božje”, a onda ulaze na bojište molitve za Božji narod, kao i za sve one koji ne poznaju Hrista.

Ti ratnici molitve, iako malo poznati, vode tajni rat sa zapanjujućim vidljivim rezultatima. Iako obično ne dobijaju mnogo pohvala i priznanje za svoje bitke, oni osećaju duboku radost i zadovoljstvo dok gledaju kako Bog moćno ispoljava svoju silu, odgovarajući na njihove molitve, izraze zahvalnosti i veličanja Boga. Ova knjiga je bila zamišljena da poučava i obučava tu posebnu, izuzetnu grupu. *Dobro došli u ogranak specijalnih trupa Božje zemaljske vojske — među ratnike molitve.*

Tradicija ratnika molitve

Pođite sa mnom kroz vojni muzej Božjih ratnika molitve i razgledajte eksponate iz nekadašnjih bitaka. U tom obilasku počecemo da stičemo prve obrise značenja naziva ratnik molitve. *Ovde, u centralnoj sali videćete bronzane statue velikih ratnika oba pola na kolenima.* Neki od njih, zapazićete, obučeni su u jednostavnu odeću starozavetnih vremena. Drugi su odenuti u bogatu odeću s naborima, iz Grčke i Rima. Ovde imamo figuru čoveka sa srednjevekovnom ratnom opremom, kacigom u ruci i licem podignutim ka nebu. Tamo je porodica u putničkoj odeći koja se obraća Bogu. Ovde, na kraju, vidite veliku grupu muškaraca, žena i dece u savremenoj odeći, udružene u molitvi. Te skulpture povezuju period od gotovo šest hiljada godina sile molitve. Iako pripadaju raznim rasama i vremenima, ti ljudi imaju nešto zajedničko: njihove životne snage su usredsređene na Boga i oni u molitvi traže Njegovu silu za pobedu nad neprijateljem. Kakve bi duboke pouke o molitvi oni mogli da nam prenesu, kada bi mogli da ožive i progovore o svojim iskustvima.

Patrijarsi

Ovde, s naše leve strane je “soba patrijaraha”. Već na ulazu, vidimo grubi kameni oltar, jedan od mnogih kakve je podizao Avram gde god bi se zaustavio, putujući u zemlju koju mu je Bog obećao. Na tom oltaru taj

otac vere žrtvovao je jagnje iz svoga stada, pokazujući veru u Otkupitelja koji će doći.

A ovde vidimo pločicu za sećanje na Avramovo posredovanje za bezbožne gradove Sodom i Gomor. Iako je dobro znao za gadnu moralnu izopačenost stanovnika grada, Avramovo nežno srce želelo je da im se da više vremena u kojem bi Lotov uticaj doneo promenu. Patrijarh se zato ozbiljno molio Bogu da zadrži svoju ruku od kažnjavanja (vidi 18. glava 1. Mojsijeve). **Ratnici molitve nose na srcu žalost zbog svoje bezakoničke generacije i iznose pred Boga problem svojih izgubljenih savremenika, tražeći za njih milost i spasenje.**

Ovde, takođe u sobi patrijaraha, vidimo ćup pun raži. To je deo Isakove žetve. Možda ćete se setiti izveštaja o tome kako su suša i glad pogodili Hanan. Žito bez vode nije moglo da raste, pa su ljudi bili izloženi gladi i umiranju od gladi. Isak je tražio rešenje od Boga i onda mu je Bog rekao: “Sedi tu gde je glad, a ja ću te blagosloviti” (1. Mojsijeva 26,1–5). Isak se oslonio na Božje obećanje i deo svog dragocenog žita upotrebio za sejanje. Bog je njegov čin vere nagradio desetostruko obilnijom žetvom, u sred perioda gladi (1. Mojsijeva 26,12). **Ratnici molitve se uče poverenju u Božja obećanja i postupanju u skladu sa svojim poverenjem u Njegovu Reč.**

Ovde, dalje, vidimo kutiju sa zemljom na kojoj je Jakov klečao, moleći se kraj potoka Javoka i boreći se s Gospodom cele one noći. Suočen s konačnim posledicama svog dela, kada je podmuklo prevario svog brata, Jakov se molio samo za sigurnost svojih žena i dece. Misleći za Boga da je neprijatelj, borio se i hrvao s njime cele noći. Pred zoru, on otkriva da se nije borio s neprijateljem, nego s Bogom — i tom prilikom je izvojevao konačnu pobedu priznavanjem svoje nemoći i nepokolebljivo se držeći svog Tvorca. **Ratnici molitve shvataju da Bog koristi okolnosti kako bi formirao i očistio svoju decu — da se Bog bori s nama protiv problema života i da, istrajnošću i oslanjanjem na Njega, i mi možemo postati “knezovi” i pobednici (1. Mojsijeva, 32. glava).**

Na kraju, pogledajte ova dva kompleta odeće: grube robovske dronjke koje je Josif nosio u zatvoru i bogatu odeću koju je dobio od faraona. Tu je i faraonov prsten, kao simbol vlasti, koji je Josif nosio dok je vladao Egiptom, kada je spasao svoju braću, onu koja su ga ranije prodala kao roba. **Ratnici molitve su uvereni da Bog koristi čak i zlo u ljudima kako bi izbavio svoju decu. Oni zato praštaju nepravde koje im se čine i zauzvat sami služe na blagoslov.**

Zavetno nasledstvo

Sledeća prostorija puna je eksponata koji podsećaju na pobede u molitvi, zapisane u delu Biblije od 2. Mojsijeve do Knjige o sudijama. Ovde je Mojsijev štap — simbol sile molitve koju je Bog upotrebio da pokaže svoju moć među ljudima. Ovde su čestice zlata od uništenog zlatnog

teleta načinjenog pod Sinajem i fragmenti slomljenih ploča Božjeg zakona, koji nas podsećaju na tamošnje Mojsijevo posredovanje kod Boga, čime je Izrailj bio spasen od uništenja i obnovio svoj odnos s Bogom (2. Mojsijeva 32. – 34. glave). **Ratnici molitve shvataju da Bog deluje u uslovima posredničkog partnerstva s ljudskim posrednicima, da bi i pojedince i grupe ponovo doveo u blizak odnos sa sobom.**

U jednom uglu ove sobe vidimo kamenje iz korita reke Jordan — kamenje koje su Izrailjci poneli sa sobom, prelazeći preko suvog korita reke, nakon što je voda prestala da teče (Isus Navin, 3. glava). Evo i para velikih sandala od divova čiju je zemlju verni Halev dobio kao naslestvo od Gospoda (Isus Navin, 14. glava).

Žureći dalje, vidimo sanduk u kojem se nalaze luč (baklja), žban (vrč) i truba — oruđa pomoću kojih su čovek molitve Gedeon i njegovi ratnici izvojevali pobedu nad agresivnim Madijanima (Sudije, 7. glava). Uočavamo, potom, komad lanca kojim je bio vezan slepi Samson dok se molio za obnavljanje snage, kako bi rušenjem stubova hrama mogao pobediti Božje neprijatelje (Sudije, 16. glava).

Ratnici molitve pouzdano znaju da je Bog onaj Bog koji je činio čuda u svim vekovima i da Njegovoj sili nisu postavljene granice. Znaju da će On, bez obzira koliko si loših odluka doneo — bez obzira u koliko si grehova pao, čuti tvoju molitvu, da će ti oprostiti i dati novu snagu za vođenje bitaka u životu.

Soba careva i proroka

U sledećoj velikoj prostoriji vidimo mnogo eksponata koji nas podsećaju na vojske Božjih ljudi molitve na delu u vreme izrailjskih careva. Vidimo mali, fino šiveni oplećak koji je Ana donela u svetinju za svog sina, dečaka Samuila koji je još u utrobi majke bio posvećen Bogu — silnog ratnika molitve (1. Samuilova 2,18.19; 12,23). Tu vidimo i eksponate koji nas podsećaju na Davidov dugi život kao pastira i cara; među njima i pračku kojom je dečak molitve ubio Golijata — kao i krunu koju je položio pred Boga u znak kajanja zbog preljube i ubistva (1. Samuilova 11. i 17. glava; Psalam 32 i 51).

Odmah potom dolazimo do izložbe o Iliji: ognjem oprženo kamenje sa oltara na gori Karmil (1. Carevima, 18. glava) i crno pero od gavrana, čanak hrane i mala bočica ulja — podsetnici na situaciju u kojoj je Bog hranio Iliju u periodu gladi (1. Carevima, 17. i 18. glava).

Ovde vidimo i komadić tkanine od Ilijinog plašta, koji je uhvatio Jelisije, čovek molitve, prilikom Ilijinog odlaska na nebo, kada je otpočela Jelisijeva služba čuda (2. Carevima, 2. glava).

U vitrini, na drugoj strani prostorije izloženi su svici sa psalmima koje su pevali sveštenici kada su, bez ikakvih stvarnih izgleda na pobedu, predvodili Josafatovu vojsku u boj (2. Dnevnika, 20. glava). Sledeće što

vidimo je oblog sa smokvama, sličan onome kakav je bio upotrebljen za izlečenje cara Jezekije posle njegove usrdne molitve (2. Carevima, 20. glava). Vidimo i ugljen s nebeskog oltara koji je očistio Isaiju koji se molio (Isaija, 6. glava), u zemlji istrunuo laneni pojac proroka Jeremije, koji je Bog upotrebio da ukaže Izrailju na njihovu duhovnu bolest; slomljen ćup iz kuće lončareve i ugljenisane ostatke Jeremijine poruke caru, koju je car isekao i spalio (Jeremija, 13, 18, 19 i 36. glava).

Ovde vidimo i mnoge predmete iz priča koje je prorok Jezekilj koristio da bi poučavao Božji narod u Vavilonu: proročki svitak, lanac, mač za ubijanje, kiselo grožđe, suve kosti, planove za gradnju novog hrama (Jezekilj, 2, 3, 7, 9, 18, 37 i 40. glava). Tu nalazimo posudu s varivom i bocu s vodom koje su Danilo i njegovi drugovi koristili za hranu i piće, želeći da dokažu prisutvo Božjih blagoslova; malo trave koju je car Navuhodonosor morao da jede sedam godina da bi naučio da se moli, komadić zida na kojem je pisano vatrom, slike velikog lika i zveri, koje je Bog protumačio Danilu, posle njegove molitve i vlasi od grive lavova s kojima je Danilo zajedno proveo noć (Danilo, 1, 4, 5, 7–9. glave).

Božji ratnici molitve znaju da Bog, bez obzira koliko strašna bila kriza ili koliko složeni bili životni problemi, ima spremno rešenje koje će biti aktivirano molitvom.

Moramo imati na umu da Bog ne sluša i ne uslišava samo molitvu pravednika. On ne deluje samo u prilog dobrih.

Sećam se prve prilike u životu kada sam se molio Bogu — stvarno se molio. O, da, učili su me kao dete ...

*“Sada, kada na spavanje idem ja,
Da dušu moju čuva, ja molih Gospoda;
Pre buđenja ako treba da umrem ja
Da dušu moju uzme, ja molih Gospoda.”*

Ipak, nikada nisam ni znao niti razumeo šta je zapravo molitva u suštini. Majka me je poslala u nedeljnu školu; išao sam, s vremena na vreme, ali nikada nisam stvarno iskusio silu molitve. Molitva je, eto, bila nešto što su te učili; ako ti se sviđa, zadrži, ako ne, ostavi.

Tek sam zahvaljujući jednom svom iskustvu koje sam doživeo u svojim tinejdžerskim godinama, otkrio silu molitve. Tada nisam poznavao Hrista — nisam ga poznavao kao svog Spasitelja. *Bio sam vođa bande u Njujorku. Moj brat i ja ukrali smo jedan čamac, pa smo potom veslali prema zalivu Grejvs End, gde smo nameravali da lovimo ribu.* Lovili smo tamo ribu i zabavljali se, kad je sasvim neočekivano naišla oluja. Konačno, reče moj brat, bolje je da veslamo prema obali, pošto su talasi postajali sve veći i veći.

Tako smo počeli da veslamo, ali struja je promenila pravac. Odveslali bismo jedan metar prema obali, a onda bili vraćeni tri metra natrag prema

zalivu. Sve više i više udaljavali smo se od kopna. Talasi su se razbijali o bokove čamca i ulazili unutra pa smo se jako uplašili.

“Moramo da izbacujemo vodu!”, povikao je moj brat. Skinuo sam čizmu trudio se da izbacujem vodu iz čamca. Ipak, voda je čamac punila brže nego što sam ja mogao da izbacujem.

Oluja i struja nosili su nas sve dublje u zaliv, prema ulazu u Atlantski okean. Igledalo nam je da ćemo potonuti. Rekao bih da u čamcima koji tonu nema ateista ili skeptika. Tom prilikom Bogu sam uputio svoju prvu pravu molitvu. Sećam se kako sam se molio: “Dragi Bože, vrati me natrag, i biću dobar. Amin.” Već tog trenutka, među oblacima se pojavio jedan procep kroz koji je sunce, za nekoliko trenutaka, obasjalo naš ukradeni čamac — taman dovoljno dugo da nas primeti jedan brzi čamac. Došli su do nas, privezali nas konopcem i odvukli u sigurnost.

Kad sam nogama ponovo stao na čvrsto tlo, zaboravio sam svoju molitvu. Bila je to ona vrsta molitve koja se koristi za spasavanje od požara — “Bože, vrati me natrag i biću dobar.” Jasno je da je Bog znao da uopšte nisam ni planirao da budem dobar, a *ipak je uslišio tu moju molitvu* — uz pomoć procepa u oblaku i sunca koje je osvetlilo čamac. *Bog je čuo molitvu člana bande u ukradenom čamcu. To je, dakle, bio početak novog života za Rona Halvorsena.* Molitva — ukradeni čamac. Bog zaista odgovara na molitvu — molitvu i nepravednog i pravednog.

Ovde, u muzeju ratnika molitve, mogli bismo navesti i mnogo drugih soba: sobe Jevanđelja, sobu Dela apostolskih, plus novih devetnaest soba, od kojih je svaka predstavljala jedan vek, sa eksponatima i slikama koji prikazuju dostignuća ratnika molitve kroz istoriju. U svakom delu izložbe upoznajemo se s novim principom molitve ili poukom. Saznajemo da proučavanjem i vežbanjem u molitvi možemo zakoračiti na stazu beskrajnog istraživanja i oslobođene sile.

Lična molba

Izazov koji stavljam pred vas ovom knjigom više je od opšteg ubeđenja da Božji narod ima danas potrebu za vojevanjem s molitvom više nego u bilo koje drugo vreme u istoriji. Principi i veštine koje vam predstavljam počeli su da nastaju u krizama i teškoćama mog ličnog života. Realnost molitve postala mi je bliska kada sam osetio potpuno razočaranje i strašno obeshrabrenje zbog svog duhovnog života. *Od mene su očekivali da druge ljude učim hrišćanskom načinu života i tome kako mogu dostići zrelo hrišćansko iskustvo, dok sam zapravo i sâm bio u krizi, pošto mi je bilo neverovatno teško da se izborim sa sopstvenim duhovnim problemima.* Osećao sam se prazan, obeshrabren; obuzet razmišljanjem i osećanjem kako je s mojom upotrebljivošću u Hristovom delu praktično gotovo.

U to vreme shvatio sam da sam zanemario molitvu, koja je bila upravo ono što mi je davalo snagu u duhovnom životu. Podsetio sam se svoje

potrebe za tihim vremenom molitve, u zajednici s Bogom. To sam primenjivao godinama, a onda sam “otplutao”, zbog svoje nemarnosti i prezauzetosti. Molio sam se sada Bogu da mi pomogne da ponovo provodim s Njime taj tihi period vremena, ispunjavajući Davidove reči: “Ujutru nas nasiti dobrote svoje, i radovećemo se i veseliti u sve dane svoje” (Psalam 90,14). Bog mi je odgovorio u svojoj ljubavi. Ponovo sam otkrio radost i sreću koja dolazi kroz zajednicu s Bogom. Tihi period vremena proveden s Bogom obnovio je osećanje da me Bog želi i da sam mu potreban. Ponovo sam se osetio ispunjenim u toj zajednici.

I ja sam, kao i ti, imao periode kada mi je izgledalo da mi je život pao s visoke zgrade i razbio se u stotine komadića. Ležao sam tako, razbijen kao kakav mali debeljko, nemoćan da ponovo sastavim komadiće. Ne bi se moglo reći da nisam *pokušao* da sakupim i ponovo sastavim komadiće. Pronašao sam nekoliko komadića za koje sam mislio da se međusobno uklapaju; potrošio velike pare na neki skup lepak i pokušao da zakrpicim sopstveni život. No jedino što sam uspeo bilo je — lepak na sve strane. Dva komadića premazana lepkom nisu se uklapala, dok su ostali bili zalepljeni za papir na kojem su ležali. Pokušavao sam i opet pokušavao da svojom snagom spojim delove, ali oni se nikako nisu uklapali. Nijedan! Na kraju sam napravio samo još gori haos.

Na kraju sam ih, u molitvi, odneo pred Isusove noge. S puno ljubavi, On je razvrstao izlomljene deliće mog života, ponovo ih sastavio i čvrsto povezo svojom ljubavlju i milošću. Tada sam se upitao: “Zašto si potrošio onoliko vreme, pokušavajući da se ‘sastaviš’ sopstvenom snagom? Zašto Isusu nisi došao ranije?” Nisam nalazio nikakav odgovor na sopstvena pitanja. Ali, naučivši tajnu celovitosti života, mogu, kao ratnik molitve, da savladam svoje periode nemoći, da odbijem kobne udarce koje ka meni i drugima usmerava sotona. Tako mogu i sebe i druge da odvedem Isusu, da od Njega i Njegovog Oca u molitvi zatražim da nas oporavi, izleči i obnovi, da učini da život sreće i radosti nastane tamo gde je sotona doneo izopačenje i ranjavanje.

Ova knjiga polazi od ovakvih i mnogih drugih iskustava. Želim da doživiš radost molitve i snagu koju sam ja pronašao u zajednici s Bogom. Želim da nađeš isceljenje i kvalitet duhovnog rasta, koje je Bog meni omogućio. Ali, još više od toga, želim da dobiješ deo radosti molitve za bližnje koju sam otkrio uporedo s poboljšanjem svojih veština u molitvi. *Jedno je služiti ljudima na socijalnom nivou, s propovedaonice ili u okviru savetovanja, a sasvim drugo — metodom tajne molitve povesti ih podnožju Božjeg prestola*, podupirati ih i tražiti za njih izraze Božje ljubavi, isceljenje i silu za njihov život. Boriti se s Bogom protiv bola, patnje i teskobe koje je Njegov neprijatelj uneo u život naših bližnjih i gledati kako Njegova sila ulazi u njihov život, kako osvaja pobede i stvara novi život — to je nešto što donosi radost uzvišeniju nego što mi uopšte možemo shvatiti, pre nego što i sami to doživimo. Tu radost duboko i

RATNICI MOLITVE

iskreno želim i tebi.

Poziv

Ratnici molitve, pozivam vas da obučete ratnu opremu molitve.

- ◆ Pozivam vas da proučavate molitvu u Božjoj Reči — da postanete vešti u molitvi.
- ◆ Pozivam vas da upoznate Isusa Hrista, vojskovođu Božje velike vojske i da se ugledate na Njegov uzor sile u molitvi.
- ◆ Pozivam vas da imate na umu taktiku i strategiju sotone, našeg suparnika.
- ◆ Pozivam vas da naučite kako se stavlja Božji duhovni oklop; da koristite Božje duhovno oružje (ratnu opremu) i savladate veštine svih vrsta molitve.
- ◆ Pozivam vas da se angažujete u bitkama molitve, svojim i svojih bližnjih, i da u borbi protiv neprijatelja vaša snaga bude na Gospodnjoj strani.
- ◆ Pozivam vas da upotrebite svoje sve izraženije veštine ratovanja s molitvom, kako biste oslobodili druge koji su još uvek pod sotoninom vlašću, a da onda tako stečena saznanja i veštinu prenesete i na one koji vas okružuju.
- ◆ Pozivam vas da zbijete redove i da ujedinite svoju snagu molitve s drugima u svom okruženju i u crkvi, udružujući te snage pod vođstvom Vojvode vojske Gospodnje i pristupajući velikoj vojsci koja korača ka Sionu.
- ◆ Pozivam vas da savladujete neprijatelja iz bitke u bitku, da dajete slavu Bogu, da predstavljate Njegov karakter i silu pred ljudima i postanete slični Njemu.
- ◆ Pozivam vas da rat privedete kraju i da uspostavite stanje za kakvo je Isus rekao da će biti uvod u Njegovo carstvo, kada će rat biti završen i neprijatelj konačno pobeđen.

Božja vojska će tada konačno moći da zauvek prekuje svoje mačeve i koplja u oruđa mira i odmora od vojevanja.

Moj lični plan vojevanja

1. Navedi koje su, po tvom mišljenju, dve najveće duhovne bitke koje je Božji narod vodio u svakom od sledećih vremenskih perioda:

Stari zavet

a.

b.

Novi zavet

a.

b.

Postbiblijska crkvena istorija:

a.

b.

Istorija tvoje verske zajednice:

a.

b.

2. Ispiši dve pouke o duhovnom ratovanju iz ovog poglavlja, koje su za tebe bile najsadržajnije i objasni zašto:

3. U nekoliko reči napiši zašto je — u ovoj etapi tvog proučavanja — molitva važna za dostizanje duhovnih pobeda.

3. POZNAVANJE NEPRIJATELJA

Jer ako i živimo u telu, ne borimo se po telu. Jer oružje našega vojevanja nije telesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje, i robimo svaki razum za pokornost Hristu. [Jer iako živimo u svetu, ne vodimo rat onako kako ga svet vodi. Oružje kojim se borimo nije oružje sveta. Naprotiv, u njemu je božanska sila za rušenje utvrđenja. Mi rušimo dokaze i svako pretvaranje koje se podiže protiv poznavanja Boga i zarobljavamo svaku misao, kako bismo je naveli na poslušnost Hristu (prema NIV).] — 2. Korinćanima 10,3–5.

Zašto upućujem poziv pripadnicima Božjeg naroda po celome svetu da postanu ratnici molitve? Zašto se svakom verniku upućuje hitan snažan poziv za uključenje, preko molitve? Zato što za puninu Božjeg obećanja nikada nećete biti spremni ako niste pripremljeni za aktivni sukob s Božjim zakletim neprijateljem. Sotona je stvaran i suprotstavlja se svakom obliku duhovnog života. Ali mi “znamo šta on misli” [nisu nam nepoznate njegove zamisli] (2. Korinćanima 2,11). Bog nam je u svojoj Reči pružio sve potrebne informacije o sotoni i njegovim metodima ratovanja kako bismo se pripremili da odigramo svoju ulogu u Božjoj bici s njim.

Zašto bi sotonu trebalo dobro upoznati?

Većini hrišćana je neprijatno dok razmišljaju i razgovaraju o sotoni, i u tome su u pravu. Nije prijatno provoditi mnogo vremena u razmišljanju o biću koje se u celosti odalo tami, okrutnosti, obmani, mržnji i uništavanju onoga što je dobro. Isus je središte naših otkupljenih života. Ako svoje misli usredsredimo na svog Spasitelja i Gospoda, zašto bismo trošili vreme na Njegovog neprijatelja?

Odgovor je u tome da mi, kada postanemo Božja deca, postajemo ujedno i aktivna oruđa u velikom sukobu između našeg nebeskog Oca i sotone. Kada kreneš da ratuješ, važno je nešto znati o neprijatelju s kojim se suočavaš.

To je svetovnim vojnim starešinama dobro poznato. Oni iz iskustva znaju da, što više znaš o namerama, taktici, jakim i slabim stranama svog neprijatelja, to će veća biti tvoja prednost na ratištu. U stvari, poznavanje neprijatelja je tako razumna i logična potreba, da ga vojna lica opisuju kao “inteligenciju” [znanje], u našem podneblju: obaveštajna služba.

Bog to shvata i zato nam je u Bibliji dao mnoštvo podataka o svom i našem neprijatelju. Razumno je ako izvesno vreme provedemo u upoznavanju neprijatelja duša i načina na koje on napada Božju decu.

Skriveni neprijatelj

Prva činjenica o sotoni koju je potrebno znati jeste da on retko izlazi na čistinu i retko se pojavljuje onakav kakav jeste. Od početka svog delovanja na Zemlji pokazao je da najradije deluje u tami, kao skriveni neprijatelj. U Edemu je delovao preko lepe zmiје, koristeći to stvorenje kao svojevrsnu marionetu–trbuhozborca, kako bi iskušao Evu. To je obrazac za koji se on opredelio još od onog vremena.

U priči o Jovu, sotona je delovao preko strašnog pustinjačkog plemena — Saveja — i oteo Jovova velika krda magaraca i stoku. Delovao je preko vatre koja je padala odozgo (munja) i uništio Jovove ovce, učinivši da se stvori utisak kako ih je uništio Bog. Delovao je preko Haldeja da bi oteo Jovu njegova krda kamila. Upotrebio je orkanski vetar da bi pobio Jovovu decu. Na kraju, upotrebio je bolesti da bi napao Jovovo telo. Tu priču ćeš naći u Knjizi o Jovu, 1. i 2. glava.

Sotona najčešće radi preko ljudskih bića. Među ljudima na Zemlji verovatno je veoma malo onih koji svesno počinju da služe sotoni. Ali, malo po malo, oni prihvataju navike, neguju želje i prohteve zahvaljujući kojima on postepeno stiće vlast nad njima. Ipak, sem kada je reč o otvorenim okultnim radnjama i sotonskom kultu — neprijatelj ljudima uglavnom vlada preko oholosti, sebičnosti, želje za vlašću, pohlepe i drugih sličnih ljudskih slabosti.

Sotonu Isus naziva lupežom koji dolazi da “ukrade, ubije i pogubi”. Opisao ga je i kao onoga koji se tiho, noću, uvlači preko zida tora, da bi pokrao pastira (vidi Jovan 10,1.10). Sotonu i njegove pale anđele Pavle naziva “upraviteljima tame ovoga sveta” (Efescima 6,12). *Kao ratnik molitve, potrebno je da budeš uvek na oprezu, znajući da sotona napada iz zasede* i da se krije iza okolnosti, prirodnih sila i iza drugih ljudskih bića.

Božja reč neskriveno govori o sotoni koji koristi ljudska oruđa i često nas informiše o neprijatelju u tekstovima proročanstava izrečenih protiv tih ljudskih oruđa — obično velikih vladara. U 14. glavi Isaije, Bog nam govori o neprijatelju u proročanstvu o njegovom oruđu — nadmenom vavilonskom caru. U 28. glavi Jezekilja, u proročanstvu izrečenom protiv oholog “kneza Tirskog”, dobijamo mnoštvo informacija o Božjem neprijatelju. I Danilo nam iznosi važne napomene o sotoninom delovanju na visokim političkim nivoima, pod imenom “kneza carstva Persijskoga” (Danilo 10,13).

Jednom jedinom prilikom sotona je izašao iz svog skrovišta i napao neposredno, kao sotona — u vreme Isusovog kušanja u pustinji. Isus ga je u toj borbi u potpunosti porazio, da bi se sotona potom vratio da deluje u tami. Šta još možemo iz Božje reči saznati o tom neprijatelju?

Pali “predsednik vlade”

Sotona je stvoreno biće. Bog ga je stvorio plemenitog i inteligentnog (Jezekilj 28,12). Dobio je položaj heruvima zaklanjača, zaduženog za svetlost koja okružuje Božji presto (Jezekilj 28,14). Drugim rečima, radio je najneposrednije uz presto, visoko na administrativnoj lestvici neba, a možda i svemira. Njegovo ime na nebu bilo je Lucifer, “kćer zorina” (Isaija 14,12). Konkretno, Lucifer je bio najviši od svih anđela — njihov vođa — a možda je imao i ulogu “predsednika vlade” neba. Jedino su Bog, Hristos i Sveti Duh, po rangu, na nebu bili viši od njega.

Međutim, dogodilo se da su upravo njegova lepota, inteligencija i položaj kumovali njegovom padu. Postao je egocentričan i ohol. Konačno, taj divni anđeo zaključuje kako “on” zaslužuje vladavinu svemirom. Odlučuje da svrgne Boga s prestola svemira i da sâm preuzme vlast (Isaija 14,13).

Neobično, zaista, ali uspeo je da jednu trećinu nebeskih anđela ubedi da mu se pridruže u toj “dvorskoj revoluciji” i tom prilikom je učinio otvoren pokušaj uzurpacije neba. U Otkrivenju 12,3–9 opisuje se kulminacija tog njegovog pokušaja da zbací Boga s prestola. Hristos, kao Veliki Knez, “Arhanđel” Mihailo, predvodio je odane anđele i na nebu se odigrala velika bitka. Sotona i njemu pridruženi anđeli bili su zbačeni s neba na Zemlju, kao beskućnici u svemiru. Adam i Eva, posle iskušenja u Edemu, prihvataju sotonu kao svog vođu. Od tog trenutka, sotona i njegovi pali anđeli imaju teritoriju s koje će nastaviti svoj rat protiv Boga. Od tog vremena nadalje, Zemlja postaje poprište velike borbe između Boga i Njegovog neprijatelja, sotone — velike crvene aždaha i zmije (Otkrivenje 12,9).

Sve ovo vreme utrošili smo na opisivanje sotoninih početaka, želeći da te podsetimo da se suočavaš s moćnim i oštroomnim neprijateljem velikih sposobnosti. Nikada nemoj potceniti sotoninu oštroomnost i sposobnost da prevari. Nikada ne sumnjaj u to da te on mrzi kao Božje dete i da će upotrebiti svaki trik koji uopšte može da smisli, ne bi li te porazio. S druge strane, sotonu nikada nemoj preceniti. Isus je na Golgoti i prilikom vaskrsenja izvojevao nad njim potpunu pobedu. Po svom povratku na nebo, Isus je poslao Svetoga Duha, koji je Hristov Duh (Rimljanima 8,9), da živi u nama. Moramo biti na oprezu pred sotoninim napadima, ali ćemo u bitku odlaziti svesni da “je veći koji je u vama negoli koji je na svetu [sotona]” (1. Jovanova 4,4).

Nazivajmo sotonu njegovim pravim imenom

Imena su, u Bibliji, veoma važna zato što opisuju karakter osobe ili mesta. Pošto sotona vrlo često radi iza kulisa, informisani ratnik molitve treba da poznaje različita imena kojima Božja reč označava neprijatelja. Evo tih imena:

- ◆ Velika crvena aždaha, stara zmija, đavo, sotona (Otkrivenje 12,9)
- ◆ Suparnik (1. Petrova 5,8)
- ◆ Knez sveta ovoga (Jovan 12,31)
- ◆ Knez đavolski (Marko 3,22)
- ◆ Knez koji vlada u vetru [atmosfera] (Efescima 2,2)
- ◆ Upravitelj tame ovoga sveta (Efescima 6,12)
- ◆ “Bog” sveta ovoga (2. Korinćanima 4,4)
- ◆ Lupež (Jovan 10,10)
- ◆ Krvnik (1. Korinćanima 10,10)
- ◆ “Jaki” (Matej 12,29)
- ◆ Otac laži (Jovan 8,44)
- ◆ Opadač braće (Otkrivenje 12,10)
- ◆ Varalica, antihrist (2. Jovanova 7)
- ◆ Lav koji riče (1. Petrova 5,8)
- ◆ Neprijatelj (Matej 13,39).

Kao ratnik molitve, upamti ova imena, kako bi dobro poznao vođu sila s kojima se sukobljavaš u ratovanju za Boga. Osim toga, istovremeno imaj na umu da je taj neprijatelj bio poražen svakom prilikom kad je napao Isusa. Posle vaskrsenja sotona je dobio još jedno ime — ime po kojem će uvek biti znan — poraženi neprijatelj.

Rikanje lava

Sva ta imena pokazuju nam da je sotona stvaran i da se suprotstavlja svakom Božjem detetu. *Ne daj se prevariti, sotona nije tek neko dosadno stvorenje, neki “gremlin”, neko koga ima svuda, o koga se saplićeš, i koji se bavi ružnim trikovima.* Neprijatelj je hladan, oštrouman, nepomirljiv protivnik, neko ko radi dvadeset četiri sata dnevno, bez “čik-pauze”, 365 dana u godini. On je na čelu ogromne vojske palih anđela koji nisu ništa manje od njega rešeni da dobiju rat, kako bi zavlitali svemirom. Sotonin plan podrazumeva više od namere da te kuša — cilj mu je da te uništi. Ali mi “znamo šta on misli” (2. Korinćanima 2,11).

Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere. Branite se od njega tvrdom u veri, znajući da se takva stradanja događaju vašoj braći po svetlu. — 1. Petrova 5,8.9.

Nedavno sam, boraveći u Južnoj Africi, imao priliku da posetim Krugerov Nacionalni park. Tamo sam video lava u lovu. Čopor lavova se najpre prišunja uz krda gnu, zebri, impala ili divljih bivola. Ona (pošto je obično lavica ta koja ubija plen) hoda oko krda, kao da nije zainteresovana za ulov. Ali u trenutku kada naiđe na slabu ili ranjivu životinju, napada je “zverski”. Gledao sam kako lavica obara bivola za samo nekoliko sekundi. Sada mi je lakše da razumem opaku, svirepu

RATNICI MOLITVE

lavlju narav. Bog za sotonu kaže da je lav koji riče. Kada žrtva više ne daje znake života, lavica diže glavu i riče. U trenutku kada ona rikne, lov na plen je završen.

Istraživači prirode kažu da lavovi koriste i drugi metod hvatanja i ubijanja plena, čime se takođe ilustruje sotonin metod. Takav lov se organizuje noću. Čopor lavova se razdvaja. Najveća grupa se tiho, neprimetno, prikrada krdu životinja koje hoće da napadne i pritajeno leži u travi. U jednom trenutku, lav mužjak odlazi ispred krda, do mesta s kojeg ga mogu videti i stane strašno da riče. Miroljubivo krdo travojeda u panici i izbezumljeno beži, jureći što dalje od lava koji riče, pravo u čeljusti čopora lavova skrivenih u zasedi.

Oba metoda lova upozoravaju nas na duhovnog “lava koji riče”. Sotona može da nas napadne iz zasede. Mi moramo biti na oprezu u svakom trenutku, osetljivi na prisutnost neprijatelja. S druge strane, kada čujemo lava da riče, bez obzira kako strašna i preteća bila njegova rika, ne smemo se naći u panici, niti nekontrolisano bežati, pravo u neprijatelja. Jer je “veći koji je u vama negoli koji je na svetu”. Mi nismo bespomoćni plen, kao životinje koje pasu u zemlji lavova. Naš Vođa, Isus Hristos, već je savladao lava koji riče i stavio nam na raspolaganje svu pomoć neba, kojom ćemo moći da izbegnemo neprijateljeve zasede i ponovo ga porazimo.

Sotonska ratna taktika

Biblija nam otkriva podatak da sotona ima dva osnovna tipa napada:

1. Sotona koristi nasilje:

Jedna od osnovnih taktika koje sotona koristi protiv posvećenih hrišćana je nasilje. Sotona će na tebe udariti iznenadno, divljački, kao lav o kojem smo govorili. Koliko je snažno nasilje koje sotona može da primeni? Vidi primer Jova. *Kad je sotona napao Jova, digli su se orkanski vetrovi, kradljivci su krenuli da otimaju, munja je pala s neba; Jova je snašla teška bolest.* Pokušaj da zamisliš koliku snagu sotona mora imati da bi sve to učinio. (Vidi O Jovu 1,13 do 2,7).

Sotona može da napadne spolja i da te dovede u beznadežnu situaciju. On na poguban način koristi životne okolnosti i situacije. On može da pošalje veliku nesreću — bolest, udes, finansijske probleme, porodične sukobe i druge. Te nevolje imaju za cilj obeshrabrivanje i nanošenje poraza. Nasilje dolazi spolja. Ali postoji još jedan način na koji sotona napada vernika:

2. Sotona koristi šaputanje i nagovor:

Ta vrsta napada dolazi iznutra. On je usredsređen na um i osećanja, a ne na telo. On napada tvoj um. Tim metodom je u Edemskom vrtu kušao najpre Evu, a potom i Adama. Evo šta je rekao Evi: “Je li istina da je Bog kazao ... [da ćete umreti]? ... Nećete vi umreti; nego zna Bog da će vam se

u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi” (1. Mojsijeva 3,1–5).

Neverovatno, koliko je rafinirano to iskušenje! Ko ne bi želeo da bude kao Bog? Sotona se “udvarao” Evi koristeći njenu težnju da napreduje, da postaje bolja; njenu sklonost da dobro pojede, njenu moć zaključivanja. Negirao je Božju reč i usadio u njeno razmišljanje te neobične, suprotne ideje — koje je ona prihvatila. Pošto je sama jela od ploda, iskušala je i svog muža, čime je i on postao predmet napada, iz ljubavi prema Evi.

Dobro je da pažljivo pročitaš tu priču o kušanju, u 3. glavi 1. Mojsijeve, i videćeš da je sotona svoj napad iznutra nastavio i nakon što je prvi par zgrešio. U brzom smenjivanju događaja, on je koristio stid, krivicu i strah, navodeći ih da i dalje greše (1. Mojsijeva 3,7–10). Budući da ih je tako uspešno primenio na Adamu i Evi, neprijatelj iste metode i taktike koristi i danas, s nesmanjenim uspehom.

Kad te sotona napadne, može biti da će “rikati” na tebe i napasti te frontalno. Međutim, on može i da promeni taktiku i upotrebi prefinjenije metode. U takvim prilikama on šapuće, on se ruga, poziva te i nudi ti nešto što odaje utisak boljeg. Tokom vekova, pa i danas, ljudska bića su postupala brzopletu, govorila nepromišljeno, razmišljala pogrešno, sumnjala nepotrebno, gajila razvratne želje, posezala pohlepno i neprestano za tuđim — i to sve zahvaljujući rafiniranim, podmuklim došaptavanjima kneza zla. Čuj neke od njegovih sugestija. Neke od njih su neverovatno oštroomne:

“Samo ovaj jedan put. Neće ti ništa biti ako to uradiš samo jednom.”

“U redu je to; svako to radi.”

“Traži svoja prava.”

“Hajde, hajde, uradi to — niko neće znati.”

Ako i kada pristaneš na te sugestije, klopka se zatvara.

Suprotstavljanje, “protivljenje” neprijatelju

Samo je jedan jedini način borbe protiv sotonskog nasilja i došaptavanja — MOLITVA! Neprijatelj je stvaran i moćan. Jedino se molitvom možemo pripremiti za odupiranje neprijateljevom uznemiravanju i progonjenju. Evo, kako se vrši priprema za ratovanje molitvom:

Upoznaj metode delovanja neprijatelja:

Moramo poznavati metode neprijatelja. Moramo dobro upoznati iskušenja koja on najčešće primenjuje i kanale koje koristi. Moramo poznavati situacije kojima se koristi za postavljanje zaseda. Evo nekih ključnih činjenica kojih moramo biti svesni:

Shvati da je njegov rat duhovne prirode:

Apostol Pavle nas upućuje kako možemo savladati svog neprijatelja. U poslanici Efescima opisuje nam metode neprijatelja i daje uputstva kako protiv njega treba ratovati.

Jer naš rat nije s krvlju u s telom, nego s poglavarima i vlastima i s upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba. [Jer naš rat nije s krvlju i telom, nego s vladarima, vlastima i silama ovog mračnog sveta i s duhovnim silama zla u atmosferskim prostorima. (Prema NIV).] — Efescima 6,12.

Nauči da on može biti poražen jedino snagom većom od sopstvene:

Sotonu je Isus opisao kao “jakoga” i rekao da se njegova kuća može napasti tek pošto se on sveže (Matej 12,29): “Ne možete ‘opleniti’ sotonino carstvo ako prethodno ne svežete sotonu. Tek tada njegovi demoni mogu biti izbačeni napolje.” Ti i ja u sebi nemamo tu snagu, ali se i ne upuštamo sami u takvu vrstu borbe. “Dade mi se svaka vlast na nebu i na Zemlji. Idite dakle.” Evanđeoski nalog s kojim ratujemo protiv sotonine sile daje nam pristup “svakoj vlasti na nebu i na Zemlji”. Ne treba nikada da se osećamo da smo u defanzivi ili da smo slabi, kada idemo sa Isusom.

Kao dečak, bio sam mali rastom pa su me drugi uvek maltretirali, kako se već maltretiraju dečaci, dok nisam dovoljno porastao da sam mogao da sâm maltretiram drugu decu. U mom kraju uvek je bilo “siledžija”. Zona tuče bila je između velike stare stambene zgrade u kojoj sam živeo i državne škole u koju sam odlazio u školu. Svakog dana, budeći se, prvo što sam uradio, bilo je da isplaniram put do škole tako da nekako izbegnem siledžije. Šunjao sam se kroz uličice i prolaze i išao sporednim ulicama, ali to je trajalo samo kratko. “Siledžije” bi me na kraju pronašle i tada bih ipak “popio” batine.

U zgradi do nas živeo je Tenk. Tenk je bio krupan — sav u mišićima. Svako ga je znao i s Tenkom se niko nije kačio. Ja sam bio “smotan” dečak, ali sam ovako razmišljao: ako se sprijateljim s Tenkom, ako idem s njim, ako se igram s njim i saradujem s njim, možda se ni sa mnom niko neće kačiti.

Jednoga dana pre škole primetio sam Tenka kako gleda kroz prozor svog stana.

“Hej, Tenk”, doviknuo sam mu, “ideš u školu?”

“Da”, odgovorio je.

“Mogu li ja s tobom?”, upitah.

“Razume se”, odgovorio je.

Toga dana nisam išao sporednim ulicama. Išao sam u školu tik uz Tenka, glavnom ulicom. Videli smo “siledžije”, ali se nisam brinuo. Baš me

je bilo briga za bilo koga, jer sam se sprijateljio s Tenkom. Igrali smo u istom ragbi timu. Provodili smo sate zajedno i postali dobri drugari. Niko me nije ugrožavao dok sam bio s njim.

Shvatate? “Jer je veći koji je u vama negoli koji je na svetu” (1. Jovanova 4,4). Bez obzira koliko je sotona moćan, Isus je moćniji. Kada hodamo s Isusom, razgovaramo s Isusom, provodimo vreme s Isusom i postanemo Njegovi prijatelji, sotona više ne može da nas savlada. On mora prvo da napadne Isusa.

Znaj da on mora da beži kada mu se suprotstavimo:

“Protivite se đavolu i pobeći će od vas” (Jakov 4,7). Kada zauzmemo čvrst, odlučan stav prema sotonskoj sili, u Isusovo ime, on mora da beži od nas — onako kako bi bežao od samog Isusa.

Ratnici molitve moraju biti stalni u molitvi — uvek spremni da se suoče s nasiljem i došaptavanjem neprijatelja, uvek spremni na ratovanje. Izraz — “ratnik molitve” opisuje hrišćanina koji sasvim ozbiljno namerava da dobije veliku bitku protiv neprijatelja. Razume se, u tvojoj glavi nema nikakve sumnje da se duhovna bitka bježe svuda i na sve strane.

Duhovna bitka može se dobiti jedino duhovnim oružjem i taktikom. Silina borbe ne popušta s proticanjem vremena, nego se, naprotiv, pojačava. Bitka je to za naše umove, naša srca, naše duše. Tragedija je u tome što je većina hrišćana skeptična, neobaveštena, plašljiva i možda samo ovlaš svesna postojanja tog rata. U tom sukobu nema “civila”, nema neutralnosti. U njemu nema situacije u kojoj bi mobilisani vojnici ipak ostao u sigurnosti svoje kuće, dok rat besni. Ratište je ljudsko srce — svako ljudsko srce. Učešće se ne može izbeći.

Međutim, nikako se ne bi smelo dogoditi da budemo toliko zaokupljeni neprijateljevom snagom i lukavstvom da se razočaramo u borbi. O tome Biblija vrlo jasno govori. Sotona će na kraju izgubiti i biti uništen, zajedno sa svim svojim sledbenicima. U bitku mi ne idemo sami. Isus kaže: “Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka” (Matej 28,20). Sveti Duh stanuje u tvome srcu i obezbeđuje ti vođstvo, mudrost i snagu. Otac kaže: “Neću odstupiti od tebe niti ću te ostaviti” (Isus Navin 1,5; Jevrejima 13,5). Božji anđeli su neprekidno uz nas, kako bi nas štitili i kako bi se borili uz nas (Psalam 34,7). Imaj na umu: pobjeda je sigurna! ratnici molitve moraju ući u svaku bitku sa sigurnošću da će u njoj biti pobjednici.

Moj lični plan vojevanja

1. Šta, po tvom mišljenju, znači to što se sotona naziva “skrivenim neprijateljem”:

RATNICI MOLITVE

2. Navedi po dve sotonine osobine na osnovu svakog od sledećih tekstova:

Jezekilj 28,1-19:

a.

b.

Isija 14,22-20:

a.

b.

Otkrivenje 12:

a.

b.

3. Izdvoj dva "imena" koja Biblija daje sotoni i kaži zbog čega su ona za tebe značajna:

a.

b.

4. Na osnovu čega zaključuješ da je sotona kao lav?

5. Po tvome mišljenju, na koji način molitva pomaže u suprotstavljanju, "protivljenju" sotoni? (Jakov 4,7)

4. POZNAVANJE SVOG KNEZA I VOĐE

Gospodnja zemaljska vojska je jedinstvena. Njoj mogu da pristupe samo dobrovoljci, ali kada jednom uđu u tu vojsku, oni su ratnici do kraja života. Osim toga, Bog dopušta da Njegovoj zemaljskoj vojsci pristupe samo članovi Njegove uže porodice; status ratnika omogućen je podjednako i muškarcima i ženama i deci. Ali za pristup mogu konkurisati jedino Božji sinovi i kćeri. Bez obzira što je svaki pripadnik redova te vojske posebno obučavan i poseduje jedinstvene sposobnosti, svima su dostupni sila, vođstvo i ratna oprema, potrebni za savladavanje neprijatelja.

Sigurno bi očekivao da u toj neobičnoj vojsci Knez i Vođa bude jedinstven i neobičan, i u tome bi bio u pravu. Tvoj Vrhovni Zapovednik, Gospod Isus Hristos, jeste jedinstven. U celom svemiru nema nikoga kao što je On. U vojskama pod ljudskom komandom veoma je malo pešadinaca koji će ikada sresti svog operativnog generala. Oni naređenja dobijaju preko oficira, u lancu prosleđivanja. Ali u Božjoj vojsci Knez i Vođa poznaje svakog ratnika, i korača uz njega i lično upravlja njegovim ili njenim udelom u borbi. To se prosto ne može izbeći: za postizanje pobjeda u molitvi neophodno je da lično, prisno poznaješ svog Vođu. I zato, upoznajmo se s našim Vojskovođom.

Zapovednik dve vojske

Gospod Isus Hristos je pobedonosni Zapovednik dve vojske — anđeoske vojske na nebu i ljudske vojske na Zemlji. Obe vojske u Njemu vide svog Vođu i svi ratnici — anđeli i ljudi — jesu “sluga kao i ti”, pod Njegovom upravom (Otkrivenje 22,8.9). Isus je, kao Mihailo, veliki Knez, predvodio vojsku svetih anđela protiv sotone i palih anđela, kada su pokušali da svrgnu Boga s Njegovog prestola.

Hristos je pobedio u toj bici, dok su sotona i njegova vojska anđeoskih sledbenika zbačeni na Zemlju (Otkrivenje 1–12). Od tog trenutka nadalje, Zemlja i srca ljudi i žena postali su ratište na kojem se vodi ta velika borba, do njenog konačnog završetka. Padom u greh Adam i Eva dali su sotoni zakonsko uporište na Zemlji i on smatra da na ovoj planeti ima sva vladarska prava (O Jovu 1,6.7; 2,1.2). Budući da je čovek sotoni omogućio “vizu” za ovaj svet, ljudi i žene takođe moraju igrati aktivnu ulogu u savladavanju sotone na Zemlji.

Tako je Bog organizovao zemaljsku vojsku od svih ljudi i žena koji veruju Gospoda Isusa Hrista i koji se uzdaju u Njegovu Reč. U trenutku kada ti i ja postanemo Božja deca i građani Njegovog carstva, mi postajemo i pripadnici te vojske — vojske koja se bori na kolenima u

RATNICI MOLITVE

svojoj molitvenoj kleti. Uz tu vojsku stoje nevidljivi Božji anđeli — donoseći poruke od Boga, otvarajući put Božjoj deci, štiteći ih, iako nevidljivi, u nebrojenim prilikama, zauzimajući se za njihove pobjede.

Istorija crkve, kako u vreme Starog tako i Novog zaveta, otkriva način na koji te dve vojske zajednički rade na savlađivanju neprijatelja. Tekst u 1. Carevima, 6. glavi, povlači zavesu na pozornici, poprištu toga rata. Sirska vojska opkoljava Samariju iz jednog određenog razloga: da uhvate proroka Jelisija koji je izrailjskom caru dojavljivao kako da izbegne sve zasede koje je Izrailjcima postavljala Sirija. Sirija nije mogla da dobije rat sve dok je Jelisije bio na slobodi. Zbog toga je sirska vojska opsela Samariju, pa su se hrana i voda veoma teško mogli naći. Jelisije je u toj kritičnoj situaciji bio savršeno smiren i spokojan. Videći da se njegov sluga uplašio, Jelisije traži od Boga da tom uplašenom čoveku otvori oči.

Odjednom, taj mladić dobija moć da gleda nebeskim očima. Posmatra brda oko grada Samarije, prekrivena ognjenim konjima i kolima — i Božje anđele koji štite Božjeg čoveka. Ta ista nebeska vojska boravila je u atmosferi iznad judejskih brda u blizini Vitlejema u noći kada je rođen Isus. Pevali su himne hvalospeva Bogu za neprocenjivi dar u liku Njegovog Sina, javljajući radosnu vest pastirima, koji su tada mogli da pođu i vide dete Isusa u jaslama (Luka 2,8–14).

Anđeli igraju veoma važnu ulogu u Novom zavetu, naročito u periodu postojanja rane crkve. Gledamo ih kako uvek podupiru Božje ratnike i pomažu im u njihovoj borbi protiv verskih neprijatelja. Anđeli su ženi kraj groba preneli radosnu vest o Isusovom vaskrsenju (Luka 24,1–9), a učenicima, prilikom vaznesenja, uputili obećanje o Isusovom ponovnom dolasku (Dela 1,10.11). Anđeo je izbavio Petra iz tamnice u Jerusalimu (Dela, 12. glava). Anđeo je poslat da obavesti Pavla o uslišenju njegove posredničke molitve za celu posadu, putnike i rimske vojnike na brodu pod udarcima bure, kojim je Pavle putovao u Rim (Dela 27,21–26). Anđeoska vojska u Otkrivenju igra glavnu ulogu i oglašava trube opomene (Otkrivenje, 8. i 9. glava), donosi najvažnije poruke Božjem narodu (Otkrivenje, 14. glava), izliva velika poslednja zla (Otkrivenje, 16. glava) i prenosi odgovore na molitve Božjeg naroda (Otkrivenje 8,1–5). Međutim, kad je Jovan pokušao da se pokloni anđelu kao nebeskom biću, ovaj mu je to zabranio rečima: “Gle, nemoj, jer sam i ja sluga kao i ti” (Otkrivenje 22,8.9).

Nebeska i zemaljska vojska u svemu saraduju, pod rukom istog Zapovednika. Ako bismo zanemarili veliku silu kojom raspolažu sveti anđeli, jedina razlika među dvema vojskama bila bi u ovome: zemaljski ratnici su istinski naslednici spasenja i njima da služi sva nebeska vojska (Jevrejima 1,13.14). Anđeli s puno ljubavi pomažu zemaljskim ratnicima da zadobiju svoje večno nasledstvo, u kojem anđeli ne mogu imati udela.

Vođa nebeske vojske

Prilično čudno, ali Isusa kao vođu Božjih vojski vidimo tek u poslednjoj knjizi Biblije. Sveti Duh, u 12. glavi Otkrivenja, uklanja zavesu s pozornice događaja na nebu, iz vremena pre nego što je greh došao na svet. Mi ovde u živim slikama vidimo sotonu kao veliku crvenu aždahu koja odvlači za sobom trećinu nebeskih anđela (zvezde simbolišu anđele — Otkrivenje 1,20) i organizuje ih u pokušaju svrgavanja Boga s Njegovog prestola, kako bi ga on zauzeo. Hristovo ime kao Zapovednika nebeske vojske je Mihailo (“Koji je kao Bog”). Predvodeći dve trećine svetih anđela, On protiv sotone vodi veliku bitku koja je usledila. Gospod Isus je pobedio, pa su sotona i njegovi pali anđeli zbačeni s neba na Zemlju (Otkrivenje 12,9). Od tog vremena nadalje Zemlja je postala žižna tačka te velike borbe, a zemaljska vojska preuzela glavnu ulogu u ratu.

Značaj tog teksta je ključan. *Ti i ja moramo znati, van svake sumnje, da je Gospod koji nas je spasao, Gospod koji nam je dao nalog za objavljivanje jevanđelja celome svetu, Zapovednik svih anđeoskih sila na nebu.* Kada se ti i ja suprotstavimo neprijatelju, i sami dolazimo pod rukovodstvo istog Gospoda Isusa. Dok se mi, ratnici molitve, borimo protiv neprijatelja u molitvi, naš Vođa upućuje nebesku vojsku nama u pomoć. *Ti i ja, kada se uputstimo u bitku, nismo nikada sami. Oko nas se nevidljiva, opremljena nebeskom silom, i danas na našoj strani bori Mihailova vojska.* Tako, kao i naš Gospod, i mi imamo preimućstvo da dozovemo anđele da nam priteknu u pomoć u vreme borbe (Matej 26,53).

Zapovednik Gospodnje vojske

Izrailjski narod je lutao pustinjom punih četrdeset godina, a onda je došao dan kada su bili spremni za preuzimanje Hananske zemlje kao svog obećanog zavetnog nasledstva. Njihov stari vođa, Mojsije, bio je mrtav. Vode reke Jordana su se razdvojile i mnoštvo je suvim, pešice prešlo na drugu stranu. Odmah zatim suočili su se sa svojim prvim ratnim izazovom — kako osvojiti moćni, zidom opasani grad, Jerihon.

Novi vođa Isus Navin — shvatljivo je — osećao je potrebu da se mnogo moli dok je ogromno mnoštvo naroda vodio u Obećanu zemlju; od njegovog vođstva zavisilo je preko tri miliona ljudi. Isus Navin je bio veoma vičan pustinjskom ratovanju. Vešto je rukovodio jevrejskom vojskom kada su se na njih stuštila pustinjska plemena i pokušala da ih unište (2. Mojsijeva 17,9–16).

Međutim, ovom prilikom se njegova vojska suočila s posve novim tipom ratovanja. Pred sobom je gledala jake, zidovima utvrđene gradove i divove–ratnike u zemlji surovih, planinskih predela, vrlo bliskih njihovim neprijateljima, ali ne i Izrailju. Sve je to bilo veliko breme za tog Božjeg čoveka. On je našao tiho mesto molitve, s kojeg se mogao videti Jerihon, i tu zatražio pomoć, mudrost i snagu. Izveštaj o tome možeš naći u Knjizi

RATNICI MOLITVE

Isusa Navina 5,13 do 6,1–5.

Vojskovođa Isus Navin ubrzo oseća nepoznato prisustvo u svojoj blizini. Podigavši glavu, vidi visokog ratnika s isukanim mačem kako stoji između njega i Jerihona. U istom trenutku, hvatajući se za svoj mač, Isus Navin staje oči u oči s tim čovekom.

“Jesi li naš, ili naših neprijatelja?”

“Nisam”, odgovara autoritativna figura, “nego sam Vojvoda vojske Gospodnje, sada dođoh.”

Isus Navin istog trenutka shvata da se nalazi u Božjoj prisutnosti; pada na svoje lice i počinje da se moli.

“Šta zapoveda gospodar moj sluzi svojemu?”, glasilo je pitanje.

“Izuj obuću s nogu svojih, jer je mesto gde stojiš sveto.”

Ovo nek nam je jasno: ta osoba je bila Isus, iz vremena pre svog utelovljenja. Pojavio se kao ratnik pred svojim potčinjenim oficirima. Isus Navin nije bio nikakav lak plen i njega niko nije mogao tek tako prevariti. S Mojsijem je bio na gori Sinaju. Znao je šta je Božja prisutnost. Jedina druga prilika u Izrailjevoj istoriji kada je izgovorena zapovest o izuvanju obuće, bila je kad se Bog obratio Mojsiju iz zapaljenog grma. U tom presudnom vremenu, kada je Izrailj trebalo da otpočne novi oblik ratovanja, kada je zavetno obećanje o nasleđivanju Hanana već trebalo da postane stvarnost, Vojvoda vojske Gospodnje je sišao da lično preuzme zapovedništvo i izda naređenja za prvu odsudnu bitku.

Nije slučajno što je Isusu, kada je četrnaest vekova kasnije došao na Zemlju u ljudskom obliku, Bog svesno dao ime Jozua, u značenju “Jahve spasava”. (“Isus” je grčki oblik imena “Jozua”). Kakvog li dramatičnog trenutka: Isus Navin, izrailjski vojni zapovednik doživljava susret s Isusom, Vojvodom vojske Gospodnje — i na nebu i na Zemlji.

Ti i ja smo ratnici molitve na graničnoj liniji ulaska u naše večno nasleđstvo. I mi se, kao nekada Isus Navin, susrećemo sa sotonskim utvrđenjima u svom životu, u životu svojih bližnjih i u društvu u svetu. Baš kao Isus Navin, i mi moramo savladati potrebne ratničke veštine i taktiku za nanošenje poraza neprijatelju. Po ugledu na Isusa Navina, i mi moramo tražiti pomoć, mudrost i snagu, redovno i često. Kao nekada u slučaju Isusa Navina, tišina ranog jutra je vreme kada treba da se obraćamo Bogu, tražeći pomoć od Njega. Kao nekada Isus Navin, *i mi ćemo kraj sebe osetiti prisutnost Vojvode vojske Gospodnje, koji će nam davati precizna uputstva i upućivati reči ohrabrenja u trenucima suočavanja s prividno nemogućim bitkama.*

Ti i ja moramo danas poznavati Isusa Hrista kao Vojvodu vojske Gospodnje. I ne samo što moramo imati informacije o Njemu, nego ga moramo i poznavati — lično, prisno. Moramo razgovarati s Njim, hodati s Njim, slušati Njegov glas i osećati kako Njegova snaga deluje u našem životu. To lično poznavanje našeg Glavnog Zapovednika predstavlja drugu

veliku bitku molitve koju moramo biti protiv neprijatelja. Prva bitka je naše predavanje Isusu — pozivanje na Njegovu žrtvu i njeno prihvatanje, naša spremnost da promenimo carstvo i porodicu. Posle toga nastaje produblavanje odnosa s našim Vođom.

U prvoj bici protiv nas bori se sotona, Božji i naš neprijatelj. Ako ga tu savladamo, tamo, on nastavlja da se bori svim svojim lukavstvima, ne bi li onemogućio našu pobedu u drugoj bici. Primenjivaće tehnike odvrćanja i obeshrabrivanja; napadaće uvek iznova i iznova. Svestan je da će njegova đavolska moć nad nama postajati sve slabija ukoliko uspemo da se držimo Gospodnje ruke, spokojni i sigurni da Isus svakoga dana stoji uz nas. On mora da učini sve što je u njegovoj moći da spreči da Isus Hristos postane stvarnost u našem svakodnevnom životu. *Prvi zadatak ratnika molitve, pošto je postao Božje dete, jeste da se lično upozna s Vojvodom vojske Gospodnje.*

Pre nego što saznamo nešto više o svom Vojskovodi, da ovo istaknemo: u zemaljskim vojskama pešadinac retko ima priliku da vidi svog generala, izuzev kada ovaj svojim vozilom obilazi trupe. Božja vojska je u potpunosti drugačija. Iz razloga koje ćemo razumeti u sledećem poglavlju, tvoja svakodnevna potreba je primanje ličnih uputstava od svog Zapovednika. Upravo zato, zahvaljujući ulozi Svetoga Duha — “Duha Hristovog” (Rimljanima 8,9) — Isus Hristos ne samo što stoji uz nas “do svršetka veka” (Matej 28,20) nego i živi u nama (Kološanima 1,27). Molitvom mi stičemo i održavamo prisni kontakt s Vojvodom vojske Gospodnje, koji živi u nama. To je način na koji dobijamo neophodno potrebnu snagu i vođstvo dok bijemo Njegove bitke. Zato je i razumljivo neprijateljevo nastojanje da omete izgrađivanje i razvijanje tog odnosa.

Božja ratna oprema

Kao Ratnik, Bog je glavna tema u psalmima i prorocima. Možda i najdramatičniji primer za to nalazimo u Isaiji 59,16–21. Boga u tom tekstu vidimo kao nekoga ko je začuđen što nema nikoga da pomogne čoveku koji je u grehu. Obukao je svoju ratnu opremu i otišao da se bije sa svojim neprijateljima. Pavle je nesumnjivo u tom izveštaju našao nadahnuće za svoj čuveni tekst o “oružju Božjem” iz 6. glave Poslanice Efescima. O tom oružju (ratnoj opremi) i njegovom značaju govorićemo u narednim poglavljima, ali je za nas kao ratnike molitve važno da usvojimo značajnu istinu iz 59. glave Isaije. Pročitaj ceo tekst i videćeš da *kada Bog izađe u boj, On izlazi da pobedi.*

Naš Bog je žestok u boju. *Kada su ugroženi mir i sigurnost Njegovog naroda, kada izgleda da pobeđuju sile zla, Bog ustaje kao veliki Ratnik i odlazi u boj — da pobedi!* Međutim, zapazimo kako On pobeđuje. “Jer će neprijatelj navaliti kao reka, a Duh će Gospodnji podignuti zastavu suprot njemu” (Isaija 59,19).

Ovde se pominje ratna zastava koju su, u drevnim bitkama, nosili ljudi

najbliži caru. Car, koji nije imao ni radio-vezu ni telefon, koristio je zastavu, koju su zastavonoše visoko dizale iznad glava ratnika, kao ratni znak. Zastavonoša je jahao odmah uz cara. Vojska je svuda sledila ratnu zastavu. Car je vodio napad. Znalo se: gde je bitka najžešća, tu se bori car.

U današnjim završnim bitkama u borbi između Boga i Njegovog neprijatelja, Hristos je Car. On i danas ide ispred svojih trupa. Najbliži do njega u bici je zastavonoša, sa ratnom zastavom. Ali u Gospodnjoj vojsci zapažamo jasnu razliku: ti i ja smo istovremeno i ratnici i ratne zastave. Mi jašemo neposredno uz Cara, zato što ostajemo blizu Njega u molitvi i u Njegovoj Reči. “Zastava mu je ljubav k meni” (Pesma nad pesmama 2,4). “Po tom će svi poznati da ste moji učenici ako uzimate ljubav među sobom” (Jovan 13,35). Molitva unosi dimenziju prisnosti u naš odnos s Bogom, dok prisnost u odnosu donosi sličnost Njemu. Budući da je On ljubav, mi svoju sličnost Njemu pokazujemo učeći da volimo druge kao što je to On uvek činio, a čini i danas. Uzdižući Njegovu ljubav, mi uzdižemo *Njega*: “I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi” (Jovan 12,32). *Ceo taj proces počinje i teče zahvaljujući molitvi.*

Isus, naš Vođa

Od trenutka kada se pojavio na Zemlji, Isus je postao središte bitke. Sotona je preko Iroda pokušao da ga ubije, zajedno s ostalom malom decom u Vitlejemu. Tek što je bio kršten i pošto ga je Sveti Duh odveo u pustinju radi razmišljanja i pripreme za službu, sotona ga je već podlo napao, u trenutku njegove najveće slabosti zbog posta. U toj uvodnoj bici svoje službe, *Isus je sotonu porazio mačem Duha — Božjom Rečju. “Pisano je”, postalo je probod mača kojim je sotona poražen* prilikom prvog otvorenog pokušaja napada. Od tog trenutka sotona je Isusa napadao jedino preko ljudi - ratnika — obično književnika, fariseja i sadukeja.

Bilo bi lako kad bismo celu Isusovu službu opisali kao seriju bitaka s neprijateljem. Isusovo poučavanje i uputstva data učenicima odnosili su se na uvođenje u ratne veštine i taktiku: kako steći duhovnu mudrost i snagu, kako se boriti protiv duhovnih napada spolja i iznutra, kako prepoznati sotonine podmukle zasede i napade — čak i onda kad su prurušeni u ruho verskih dokaza ili verskih zahteva. Svojim poučavanjem i primerom Isus je učenike strpljivo učio veštini duhovnog ratovanja. Vojvoda vojske Gospodnje je posebno demonstrirao ulogu molitve u ostvarivanju pobeđe.

Kako se približavao krstu, Gospod Isus je bio otvoreniji na temu bitaka koje su očekivale Njegove sledbenike:

- ◆ “Evo vam dajem vlast da stajete na zmije i na skorpije i na svaku silu neprijateljsku, i ništa vam neće nauditi.” Luka 10,19.

- ◆ “Ne mislite da sam ja došao da donesem mir na Zemlju; nisam došao da donesem mir nego mač.” Matej 10,34.
- ◆ “Tada će vas predati na muke, i pobiće vas, i svi će narodi omrznuti na vas imena mojega radi.” Matej 24,9.
- ◆ “Dosta je učeniku da bude kao učitelj njegov i služi kao gospodar njegov. Kad su domaćina nazvali Veelzevulom, a kamoli domaće njegove?” Matej 10,25.

Istina, većina od nas ne očekuje baš progonstvo i nevolje. Izgledi za hapšenje ili suđenja pred visokim državnim službenicima i sudovima nisu nam bliski. Opiranje tome je prirodno i ljudski. Pa ipak, Isus je te reči upotrebio da nas upozori da smo u ratu i da je jedini način na koji možemo postići punu pobjedu — postati veš ratnik koji ume da ratuje na Božji način, u Njegovom oklopu i upotrebom Njegovih metoda pobjeđivanja.

Nešto od onoga što možemo imati na umu u toku naših ličnih bitaka je sledeće: “Ne bojte se, jer ja nadvladah svet” (Jovan 16,33). *Naš veliki Vojvoda, naš Zapovednik, naš Vojskovođa, već je upoznao svaku stopu bojišta na kojem se borimo.*

“Jer nemamo Poglavara sveštenečkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao i mi, osim greha.” [Jer nemamo takvog Poglavara sveštenečkog koji ne može biti dirnut osećanjem naših slabosti; nego koji je bio iskušan u svemu, kao i mi, ali bez greha – prema NIV] (Jevrejima 4,15).

Naš Vojskovođa nikada ne traži od tebe i mene da bijemo bitku koju On nije već bio i dobio! On poznaje svaki sotonin trik i zasedu. On zna kakvom snagom mi danas raspolažemo i da li je ona dovoljna za suprotstavljanje sadašnjem napadu neprijatelja. On neće dopustiti da budemo napadnuti u meri koja prevazilazi naše sadašnje snage i On će nam za svaki napad obezbediti odbranu i snagu za protivnapad (1. Korinćanima 10,13).

I više od toga, ako sledimo Isusov primer u vojevanju molitvom, naš Vojskovođa će nam garantovati pobjedu, kako u sadašnjim bitkama tako i u sveopštem ratu:

A Bogu hvala koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista. Zato, braćo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte jednako u delu Gospodnjemu znajući da trud vaš nije uzalud pred Gospodom. — 1. Korinćanima 15,57.58.

Prema tome, ratnici molitve, takav je vaš Vojskovođa i Zapovednik. On vam je dao ratnu opremu proverenu u bitkama. On je pobjednički bio iste bitke s kakvima se vi suočavate, na istim bojnim poljima. On je izvojevao pobjedu i te pobjede daruje vama kao poklon ljubavi, ako ih svesrdno primite. On vam stavlja na raspolganje sve mogućnosti neba, uključujući i

RATNICI MOLITVE

anđeosku vojsku. On korača pored vas i uvek prebiva u vama. Tvoja pobjeda nad neprijateljem kao ratnika molitve sigurna je i pouzdana. Ne boj se. Pošto je On pobedio, i vi ćete postići punu pobjedu.

Moj lični plan vojevanja

1. Navedi vojsku ili vojske koje odgovaraju sledećim Isusovim imenima:
 - a. Mihailo:

 - b. Hristos (“Pomazanik”):

 - c. Gospod Savaot:

2. Navedi dva primera pojavljivanja ili delovanja anđela u svakom od sledećih odseka Biblije:
Stari zavet:
 - a.

 - b.
Novi zavet:
 - a.

 - b.

3. Šta je po tvom shvatanju važno u opisu Božje ratne opreme u Isaiji 59,16–21?

4. Šta predstavlja Božja “ratna zastava”?

5. Navedi dva biblijska obećanja u vezi sa bitkama i reci zbog čega su ona važna tebi lično:

a.

b.

5. OPREMANJE ZA BITKU

Kao svaki dobar komandant, Vojvoda vojske Gospodnje vodi računa da Njegovi ratnici molitve budu snabdeveni sigurnom ratnom opremom i obučeni veštinama ratovanja. Božja reč, naš Priručnik za ratovanje, daje jasna uputstva za razvijanje delotvorne molitve. Osim toga, Biblija jasno iznosi određene uslove koji moraju biti zadovoljeni da bi molitva bila delotvorna.

Da bi bila delotvorna, molitva mora biti upućena u skladu s božanskim redom. Mnoge molitve ostaju neuslišene iz prostog razloga što ratnik molitve ne poštuje jasno utvrđene uslove. Ispitajmo te zakonitosti prave molitve i upotrebimo ih vežbajući se u svojim molitvenim aktivnostima u velikoj borbi između Boga i sotone, Njegovog neprijatelja.

Iskrenost

Fariseji, u Novom zavetu, nisu se molili od srca. Oni su molitvu pretvorili u izrugivanje (Matej 6,5-15). Njihov život bio je protivrečnost jeziku molitve koji su koristili (Matej 15,8). Iskrenost, rekli bismo, prvi je preduslov za uspešnu molitvu. Bogu moramo pristupati “duhom i istinom” (Jovan 4,24).

Psalmi otkrivaju neodložnost i ozbiljnost u pristupanju Bogu. Njihove duše čeznule su za Njim kao što košuta čezne za potocima, “traži potoke” (Psalam 42,1). Pretpostavka za takvu iskrenost je svest duše o sopstvenoj potrebi — ili neodložnoj potrebi bližnjih — da bi potom molbu koju upućuje potkrepila svom snagom svoga bića. Sem toga, u priči o dosadno nametljivom, “bezobraznom” prijatelju (Luka 11,5-13), kao i u molbi žene Sirofoničanke (Marko 7,24-30), daje nam se uzor unutrašnje želje i neodložnosti, što treba da obeležava i naše molitve.

Poniznost

Molitva je preimućstvo, pa stav ratnika molitve mora uvek biti stav podanika koji dolazi pred vladara. Bog nas uči dubokoj poniznosti i očekuje je od nas (2. Dnevnika 7,14; 34,27). Toj pouci nas uči priča o fariseju i cariniku (Luka 18,9-14).

*Na molitvu dvojica odoše, gle;
Oh, bolje reci ovako:
Jedan, tek ode da se hvali,
A drugi stvarno da se moli!
Jedan priđe bliže, na visinu kroči,
Drugi, sav skrušen, ne sme ni da digne oči;
Jedan, bliže oltaru Božjem pristupi svojom nogom*

Dok drugi ponizno stoji pred oltarovim Bogom!

Naš Gospod je uvek bio protivnik slavljublja; gnušao se nad ohološću (Matej 26,20–23). Sâm budući krotak i smeran, neprekidno je ukoravao ohole, nametljive fariseje. Poniznost je vrlina – sestra bliznakinja pokajanju.

*Pa ipak, skrušenoj duši,
Sâm sebe dade On,
I siromašne i srcu
Izabra za svoj stan i tron.*

Pokajanje

Drugi od preduslova delotvorne molitve. Izgubljeni sin, iako krajnje nedostojan, doživeo je prednost da ga otac prihvati kada se istinski pokajao (Luka 15,18.21). Greh dovodi do odvajanja od Boga. Kajanje zbog greha je vraćanje Bogu — korak presudno važan za obnavljanje zajednice s Njime (2. Carevima 8,33.34; Jeremija 36,7; Dela 8,22).

Priznanje greha Bogu nerazdvojno je povezano s pokajanjem (Nemija 1,4–7; Danilo 9,4–11; Luka 18,33). Želimo li uslišenje molitve, tada mora biti prisutno i priznavanje jedan drugome, pod uslovom da je pravo (Jakov 5,16). Javno priznavanje greha iz prošlosti, koje je Bog već oprostio i koji se ne tiču javnosti, nije neophodno. Takvo priznanje, ponekad, može u stvari biti štetno. *Priznanje greha nikako ne bi trebalo da bude šire poznato nego što je bio poznat učinjen greh.*

Poslušnost

Naša cela ličnost mora da se kreće u pravcu kojim se kreću naše molitve. Jer ...

*Ne što ti kažeš u molitvi svojoj
Već ono što jesi i što želiš biti;
Bog nameru svaku srca tvoga zna
I oseća uvek šta je tvoja molba.*

Poslušnost zahtevima božanske volje mora dolaziti iz srca (5. Mojsijeva 11,13; Rimljanima 6,17). Taj stalno prisutni uslov za uslišenje molitve ujedno je i provera naše odanosti Isusu, našem Gospodu (Rimljanima 6,16). “Ako što zaištete ... zapovesti moje držite” (Jovan 14,14.15). U svome odnosu s Ocem, Isus nam je dao jasan primer poslušnosti (Jovan 8,29).

Vera

Božja Reč je nedvosmislena: *bez vere ne samo što nije moguće ugoditi Bogu, nego je nemoguće i bilo šta dobiti od Njega.* Mi moramo imati

RATNICI MOLITVE

nepoljuljanu veru u Njegovu ljubav, mudrost i snagu (Marko 11,22–24; Jevrejima 11,6; Jakov 1,6.7).

U svojoj knjizi “Odgovor je molitva” [The Answer is Prayer], Moris Venden to ovako kaže:

Zapazimo postojanje dva dela tog verovanja, ili vere. Prvo, moramo verovati da On jeste i drugo, moramo verovati da On nagrađuje one koji ga traže — nagrada je On sâm. Ako je to tako, onda je istinska vera više zainteresovana da traži Davaoca nego što je zainteresovana za darove. Onog trenutka kada postanem više zainteresovan za darove nego za Davaoca, postavljam sebi prepreku za sticanje iskustva dobijanja Njegovih darova ...

Vera nije nešto što su nam ponekad drugi sugerisali. Ona nije verovanje da ćemo dobiti ono što tražimo od Boga. Vera je poverenje da On čuje i uslišava, bez obzira da li ćemo dobiti ono što tražimo. Vera je uzdanje da On zna šta je najbolje i da će nam svakako dati to što je najbolje.

Naša potreba za ovakvom verom dalje je ilustrovana načinom na koji je Hristos postupao s onima koji su od Njega tražili pomoć (Matej 8,13; 9,28; Marko 5,36; 9,23; Luka 8,48). Božjim ratnicima molitve izgrađivanje i uvežbavanje vere neophodni su koliko i disanje.

Vera — vernikova — mora toliko da napreduje da on ili ona prihvata ne samo moguće nego i nemoguće. Fascinirao me je jedan članak koji sam čitao. Naslov je glasio: “Kako trenirati buve.” Razumeo sam da se buve mogu trenirati stavljanjem u čistu staklenu teglu. Pošto staviš poklopac, posmatraj buve kako skaču. One skaču sve do poklopca i stalno u njega udaraju. Nastavljaju da skaču, ali posle izvesnog vremena ne više tako visoko. Na kraju se naviknu na skakanje do takve visine da ne udaraju u poklopac — to znači da su postavile gornju granicu, “plafon” za svoje skokove. Posle izvesnog vremena s tegle možeš skinuti poklopac, ali buve neće iskočiti. Skakaće samo do te visine. Prilagodile su se granici svojih skokova.

Smatram da smo i mi na određeni način prilagođeni — prilagođeni na udarce i probleme života. Osim toga, prilagođeni smo na okolnost da molitve koje upućujemo Bogu prividno ostaju neuslišene i na kraju, u svojim molitvama skačemo samo do “tog” plafona. Mi ne “sežemo” ka nemogućem! Ne odlazimo izvan mogućeg, iako bi trebalo posezati za nemogućim. “Jer je sve moguće Bogu” (Marko 10,27). I zato, kada se moliš, seti se buva. Ne prilagođavaj se sferi mogućeg. Vežbaj se u verovanju u nemoguće, pa će tvoja vera rasti i napredovati i izvan okvira tvog života.

Praštanje

Naš Gospod je bio vrlo kategoričan u zahtevu da stanje naših srca u našoj zajednici s Bogom bude ispravno. Upozoravao je protiv očekivanja

praštanja od Boga, ako prema drugima gajimo duh nepraštanja (Matej 6,14.15). Ako ne praštamo, kako možemo očekivati da se nama prašta? Isus je bio ništa manje kategoričan u pogledu uloge praštanja u molitvi. U Marku 11,22–26 Bog vrlo snažno povezuje praštanje drugima s uslišenjem molitve. Princip glasi: *Ako ne praštaš, nema uslišenja molitve.*

Praštanje drugima često je presudna provera našeg duhovnog iskustva. Takva provera razotkriva slabost ljudske prirode. Često čujemo ljude kako citiraju izreku: “Grešiti je ljudski; praštati – božanski.” Takvo praštanje ujedno je i osobina onih koji postaju sve sličniji Gospodu. *Dužnost da oprostimo i svojim neprijateljima možda je i konačni dokaz naše duhovnosti.* Praštajući, mi pokazujemo da smo deca svog nebeskog Oca (Matej 5,22–26.44.45; 6,14; 18,21.35; Marko 11,35). Bez takve ljubavi praštanja, bezvredne su sve druge vrline (1. Korinćanima, 13. glava). Ratnici molitve praštaju po navici.

Post

Obično prikladan za periode velike zabrinutosti i tuge, post je s vremenom počeo da se dovodi i u vezu s molitvom (Psalam 35,13; Nemija 1,4; Danilo 9,23). Naš Gospod je kombinaciju molitve i posta istakao kao put dobijanja duhovne snage (Matej 9,15; 17,21; Marko 9,29). Iako nije mnogo naglašavao post, Isus od njega nije odvrtao. Naprotiv, smatrao ga je “opravdanim ukoliko je bio spontani i nerazmetljivi izraz verskog raspoloženja”. Verne Božje sluge su pokazale vrednost uzdržavanja od hrane u vreme nošenja teških bremena u molitvi (Luka 2,37; Dela 10,30; 13,3; 14,23; 1. Korinćanima 7,5). Period uzdržavanja, ne samo od hrane, nego i od svakog telesnog zadovoljstva koje bi nam moglo biti klopka, koristan je “režim”.

I ponovo nam Moris Venden, u knjizi “Odgovor je molitva” upućuje mudre reči:

Kakva god da je korist od posta, ona je namenjena nama, a ne Njemu. Mi smo ti koji će se promeniti. Naši postovi i naše molitve nemaju za svrhu menjanje Boga. ...

Post je nešto za periode izuzetnih potreba i nije predviđen da služi kao način života. ...

Post je pre stav nego ritual. Neko ko posti iz pravih pobuda, kaže: moja zavisnost od Boga od veće mi je važnosti nego jelo i piće.

Istrajnost

Isus je učio da Bog uslišava dosadno upornu molitvu — molitvu koja istrajava sve do odgovora. Cela poenta priče o prijatelju koji je došao u ponoć, tražeći hleba, jeste isticanje istrajnosti, upornosti (Luka 11,5–10). Gospod nije time izrazio da je Bog prijatelj nesklon da pomogne, koji okleva da nam da hlebove koji su nam potrebni. Zar nije On učio svoje

RATNICI MOLITVE

učenike da se mole Bogu za svoj svakodnevni hleb (Mtej 6,11)? Bog je spremniji da blagoslovi nas nego što smo mi spremni da budemo blagosloveni. Ista tema o istrajnosti dominira u priči o nepravednom sudiji (Luka 18,1–8).

Dok sam pre nekoliko godina radio u Bruklinu, u Njujorku su mi, radi odlaska u posetu, dali ime jedne bolesne adventistkinje, koja nije mogla da izlazi iz kuće i dolazi u crkvu. Odlučio sam da svratim u posetu i da se molim s njom. Bio je to jedan od onih deprimirajućih krajeva — područje centra grada, sa ulicama u kojima vidite nizove teško oronulih apartmanskih kuća u raspadu, koje stoje kao kakvi iznemogli starci, savijeni od decenija teškog života. Prizor je bio poražavajući.

Ušao sam u tu sirotinju s Biblijom u ruci i zakucao na vrata bolesnice. Začuo sam glas koji je pitao: “Ko je?”

“Ja sam pastor Ron Halvorsen iz tvoje crkve”, odgovorih.

“O, pastor ... sačekaj za trenutak”, odgovori žena. Otključala je brave na vratima — bilo ih je prilično. Ušao sam u stanište, seo i tada smo započeli prilično dug razgovor. Od tog druženja sam verovatno ja imao više radosti nego ona. Neposredno, pre nego što sam otišao, rekoh: “Hajde, da se zajedno molimo Bogu.” Uhvatio sam je za ruku i počeo da se molim. Na pola moje molitve, ona reče, “Pastore, da li bi se molio za mog sina?” Složio sam se, pitao za njegovo ime i nastavio molitvu.

Po završetku molitve, ustali smo. Tražio sam da mi kaže nešto više o svom sinu.

“Gde živi tvoj sin?”, upitah.

“Ne znam”, reče. “Otišao je od kuće pre dvadeset godina i od tada ga nisam ni videla, niti za njega nešto čula.”

Molila se za svog sina *dvadeset godina?*

“Da, pastore, molila sam se svakoga jutra i svake večeri, punih dvadeset godina, tražeći da čujem za svog sina.”

Kakve li upornosti u molitvi!

“Da li bi se i ti stalno molio za njega?”, pitala me je. Odgovorio sam da bi mi bilo drago da se molim za njega.

Na putu kući, mislio sam samo na tog mladića i njegovu majku, koja se za njega neumorno molila dvadeset godina, istrajna u molitvi. Zaključio sam da bih i sâm trebalo da se molim za njega i da to ozbiljno shvatim. Otišao sam u svoju kancelariju i rekao ženi da ću se moliti i da me niko ne uznemirava. Postio sam i molio se tri dana i noći za tog mladića — i za majku koja o svome sinu nije čula dvadeset godina, a molila se za njega svakog jutra i svake večeri. Posle ta tri dana, krenuo sam automobilom da je ponovo posetim. Potrčao sam uz stepenice, a onda niz hodnik i pokucao na vrata.

“Ko je?”

“Pastor Ron Halvorsen.”

“O, pastore Halvorsen”, rekla je radosno, dok je otključavala katance i široko otvorila vrata. Bio je dovoljan jedan pogled na njeno lice, i znao sam da je Bog uslišio njene molitve, i moje.

“Moj sin!”, klikkala je. “Moj sin mi je napisao pismo.”

Rekavši to, potrčala je i donela mi pismo. Seli smo na kauč u dnevnoj sobi i tada sam ja čitao pismo od njenog sina. Napustio je kuću, a onda padao iz problema u problem. Posle izvesnog vremena doživeo je nervni slom i bio smešten u jednu ustanovu u kojoj je proveo dvadeset godina. Jednoga dana, s njim je razgovarala jedna medicinska sestra, hrišćanka, i rekla: “Ti mora da imaš majku.”

“Tačno je, imam majku”, odgovorio je.

“Da li bi želeo da ja pišem tvojoj majci?”, upita medicinska sestra.

“Svakako, želeo bih to”, odgovorio je.

Pronašla je adresu majke, sela i napisala pismo za mladića.

I posle dvadeset godina, majka je konačno čula za svog sina! Molitva mora biti istrajna. Nikada, nikada i nipošto nemoj odustati od molitve.

Molitva koja pobeđuje je molitva koja “prodire” — molitva koja odražava Jakovljevi stav, molitva koja neće pustiti Boga dok On na nju ne odgovori. Reč koju je Isus upotrebio za istrajnost u molitvi (*“bezobrazno iskanje”*, u Karadžićevom prevodu), ima osnovno značenje: “bestidnost”. Drugim rečima, ta reč predstavlja upornu rešenost u molitvi, stav osobe koja se neće zastideti ni zbog kakvog prividnog Božjeg odbijanja ili odlaganja da učini ono dobro za koje se moli. Kako je On srećan zbog te svete hrabrosti, koja se moli sve dok odgovor ne dođe! (Matej 15,21–28).

Koliko puta smo se molili, a onda kazali u sebi: “Kakva je svrha od mog moljenja? Nema nikakvog znaka promene u mom zabludalom životu — nema vidljivog izbavljenja iz mog neuspeha ili teškoća.” Ipak, moramo se i dalje moliti i rvati se kao nekada Jakov, čeznuti s duhovnom čežnjom kao David, istrajavati dok odgovor ne dođe, kao Ilija, uporno tražiti kao slepi Vartimej i žena Sirofeničanka i, najviše — kao sâm naš dragi Gospod — uporno upućivati svoje molbe ka prestolu, s velikim plačem i suzama.

Stvarnu snagu molitve možemo dokazati jedino kada je reč o molitvi prave vrste — poniznoj, s verom, s iščekivanjem i istrajnoj. S razlogom bismo mogli da tražimo: “Gospode, nauči nas moliti se!” Pa ipak, ne treba da se molimo kao da uspeh u nebeskim dvorovima zavisi od naše rešenosti da svoju volju i izbor nametnemo Bogu. Uslišenje molitve, kao i sve drugo od Boga, dolazi zbog “bezobrazne” istrajnosti, koju je Isus preporučio.

Tajnost

Kada se Božji narod okupi radi duhovnog zajedništva i služenja Bogu, molitva postaje prirodan i delotvoran deo takvih bogosluženja. Međutim, najviše bitaka molitve vodi se nasamo, u “kleti”. Ratovanje molitvom je

RATNICI MOLITVE

privatno, tajno i sveto ratovanje. Junaci toga ratovanja dobro su poznati u krugu kraj Božjeg prestola, iako obično malo poznati ovde na Zemlji. Kada je Hristos propovedao o molitvi u okviru svoje Propovedi na gori, istakao je prostor za ličnu molitvu, ili “klet” kao mesto delotvorne molitve, obećavajući da će nas Bog koji nas je čuo u tajnosti nagraditi uslišenjem molitava javno (Matej 6,6). Samo, On nikako nije rekao da će svako ko vidi ta javna uslišenja ujedno i shvatiti da je zapravo reč o uslišenjima molitava. Tajna molitva se često odražava u tajnoj radosti zbog uslišenja koja ne prepoznaje niko do onoga koji se molio — i Boga.

Isus je odbacio razmetljivo moljenje na “raskršćima” ili negde drugde (Matej 6,5). Osim toga, snažno je osudio i mehaničke molitve, kakve upražnjavaju neznabošci u svojim rutinskim molitvama, vraćanja ili ceremonijalna pretvaranja (Marko 12,40). Naš Gospod nam je ostavio snažan primer samoće u molitvi: odlazio je “sâm” i odlazio je “u goru”. Luka 6,12. Ponekad je sa sobom vodio dvojicu ili trojicu učenika, ali se najčešće molio nasamo sa svojim Ocem. Iako se mole i javno ili u okviru malih grupa, savremeni ratnici molitve su se specijalizovali za tajnu molitvu.

Sklad s Božjom voljom

Sve delotvorne molitve upućuju se u skladu s Božjom voljom. Sveti Duh nam, preko apostola Jovana, poručuje da možemo biti sigurni da će nas Bog, ako nešto molimo po Njegovoj volji, čuti i udovoljiti našoj molbi (1. Jovanova 5,14.15). *Kada Njegova volja postane naša najgorljivija želja — kada Njegova volja postane naša volja — možemo tražiti šta god hoćemo.* Želimo li da imamo Njegovu volju, moramo nastaviti da rastemo u živoj zajednici s Njime, sve dok ne iščezne svaki sukob između naše i Njegove volje (Jovan 15,7).

U Gospodnje ime

U periodu Staroga zaveta ljudi i žene molili su se Bogu u Njegovo ime ili u okviru zaveta između Boga i Avrama. Tokom Isusove službe ljudi i žene su imali težnju da pristupe direktno Spasitelju i od Njega zatraže pomoć koja im je bila potrebna. Tokom Poslednje večere došlo je do krupnog pomeranja težišta u molitvi. Isus je rekao: “Do sada ste se molili Ocu i od Oca niste ništa tražili u moje ime. Ali od sada pa nadalje, kada se molite, morate se moliti u moje ime. Ako koristite moje ime, Otac će vam dati ono što tražite.” Jovan 16,23–27.

Prema tome, propisan način molitve je moliti se Ocu u Duhu, preko Sina. To nije nikakav ritual. Molitva u Isusovo ime dodaje našim molitvama novu dimenziju sile za koju nisu znali ni junaci molitve u Starome zavetu. Po svojoj smrti, vaskrsenju iz mrtvih i vaznesenju na nebo, Isus je seo s desne strane Bogu. Tom svojom pobedničkom žrtvom Gospod je dobio ime iznad svakog drugoga imena — ime “natopljeno” duhovnom silom i

pravima prestola (Filibljanima 2,9–11). Kada pristupimo Ocu u Isusovo ime, to ime našim molitvama daje posebna ovlašćenja. Molitva u ime Gospoda Isusa Hrista znači pozivanje na zasluge, silu, dovršeno i nastavljeno delo i vlast, jer Hristovo ime znači sve to.

Međutim, šta tačno znači moliti se u to preuzvišeno ime? To svakako nije često ponavljanje Njegovog imena kao u nekom bakanju, kao stavljanje nalepnica na neki paket. “U Njegovo ime”, izgovoreno na kraju molitve, nije nešto što će nesvetu želju ili sebičnu molitvu pretvoriti u nešto dostojno. Taj izraz nije nikakva jeftina, magična formula: “Sezame, otvori se”, pred vratima neba za one koji je koriste.

Kada kažemo “Hrista radi” ili “u Njegovo ime”, to ukazuje na ključ istinske pobude u molitvi. To su izrazi koji znače da je Hristos Gospodar našeg života molitve, ili naših potreba i svega onoga za šta se molimo (1. Korinćanima 12,3). Oni pokazuju da naše molitve moraju imati odobrenje i blagoslov, pre nego što bi ih On izneo radi odgovora, pred Oca. Upotreba Njegovog imena podrazumeva da se molimo onako kako bi se molio On na našem mestu.

“U Njegovo ime” znači “prema Njegovoj prirodi” — odnosno, u skladu sa svim onim što On sâm jeste i što je ostvario.

U Duhu

Kad se vratio na nebo i pridružio Ocu na prestolu, prvo što je Isus učinio bilo je da svojim sledbenicima pošalje Svetog Duha — Utešitelja, koga im je obećao (Jovan 14. – 17. glave). Isus je obećao da će Sveti Duh biti “drugi Utešitelj” — neko ko će služiti umesto Njegove lične, utešne prisutnosti i podrške svakom verniku. Njegova reč kaže da će Sveti Duh biti s nama i u nama (Jovan 14,17), da će izlivati Božju ljubav u naša srca (Rimljanima 5,5), da će nas u našim mislima podsećati na Njegove reči (Jovan 14,26) i da će Njegove reči stavljati u naša usta kada su nam potrebne (Matej 10,19.20). Biblija kaže da je Utešitelj nadahnuo pisanu Božju reč i da nam je tumači (2. Petrova 1,21).

I više od toga, Sveti Duh se moli zajedno s nama “uzdisanjem neiskazanim”, oblikuje naše molitve tako da budu u skladu s Božjom voljom (Rimljanima 8,26.27). Ti i mnogi drugi biblijski tekstovi pokazuju nam da je Sveti Duh naš najveći partner u molitvi. Kada se molimo svesni zajedništva sa Svetim Duhom, priznajući i radosno prihvatajući Njegovo vođstvo i podršku i dopuštajući da On mudro preoblikuje naše molitve, mi se istinski “molimo u Duhu”.

Pouka iz Božje reči o molitvi u Duhu presudno je važna za uspeh u molitvi (Efescima 6, 18; Juda 20). Sveti Duh mora biti dobrodošao učesnik u našim molitvenim bitkama, da bi se molio u nama i kroz nas. On nam pomaže da savladamo slabosti u molitvi i On posreduje, u nama i za nas, u skladu s Božjom voljom (Rimljanima 8, 9.26.27). Bog Sveti Duh je taj koji iz naših srca izmamљуje istinsku molitvu i daruje joj pomazanje u

trenutku njenog prinošenja Bogu. Mi se, u ime Hristovih zasluga, molimo Bogu u Duhu. Moleći se u Duhu, mi se svesno stavljamo pod uticaj Svetoga Duha. On čini da naša savest postane osetljiva na greh i nadahnjuje molitve koje Bog rado čuje i uslišava.

Tajna sile ratnika molitve

Svi ozbiljni hrišćani koji se mole, duboko u svojim srcima osećaju nedovoljnost sile molitve. Toga je bilo svesno i Sveto Trojstvo kada je pripremalo plan spasenja i zato je učinilo sve što je potrebno da se “zaoibide”, savlada i “nadopuni” naša slabost u grehu. Setimo se svega što smo do sada naučili! Bog shvata i spremno dočekuje našu nesposobnost da se molimo kao što bi trebalo (Rimljanima 8,26). Međutim, On je našim molitvama dodelio presudnu ulogu u ostvarenju uspeha Njegovog plana, kao i u postizanju naših pobeda iz dana u dan i konačnoj pobedi nad sotonom i Njegovom silom.

Svestan naših problema u molitvi, On je obezbedio čudesno rešenje, i našem moljenju, traženju i kucanju dodao dimenziju neverovatne snage. Dao nam je punomoć da koristimo Isusovo ime i dozvolu da, kada svoje molitve prinosimo pred Njegov presto, uzmemo u obzir svu vlast i prava sadržane u tom imenu. Tome On dodaje prisutnost Svetoga Duha u nama i sa nama, daje nam podršku, uzima od nas čiste molitve, moli se s nama i formuliše naše molitve u skladu s Božjom voljom.

Divno, zar ne? Kada ratnici molitve pođu u bitku molitve, oni nastupaju i bore se s ovlašćenjem Isusovog imena ... Ocu ... u Svetome Duhu.

To podrazumeva da se nikada ne moliš sâm. Uvek kada svoje srce prinosiš Bogu u molitvi, *celo Sveto Trojstvo uzima učešća u oblikovanju, slušanju i uslišavanju tvoje molitve!* Kada to znaš i kada se moliš s takvom pomoći, tvoje molitve ne mogu biti neuspešne!

Moj lični plan vojevanja

U ovom poglavlju izneto je dvanaest ključnih principa delotvorne molitve. Izdvoj šest od tih principa i objasni zbog čega ti je svaki od njih važan u tvom ličnom životu molitve:

- 1.
- 2.
- 3.

4.

5.

6.

6. VEŠTINE RATOVANJA MOLITVOM

U prihvatanju poziva, izazova upućenog svakom ratniku molitve, najveća prepreka s kojom se susreću savremeni hrišćani je poimanje, shvatanje realnosti postojanja sukoba između Boga i sotone. Iako je lako prihvatiti nekadašnje bitke koje su se vodile u istoriji Božjeg naroda, retko ćemo naići na stvarno ubeđenje da se te bitke i danas vode u životu svakog čoveka, pa čak i u životu ozbiljnih vernika. Veoma je veliki broj hrišćana koji propadaju zato što su ...

neinformisani ...

nespremni ...

neuključeni, po strani.

U svim svojim poslanicama apostol Pavle govori o stvarnosti postojanja tih duhovnih bitaka. On koristi žive prikaze: rvanje, boks, lični rat, sveopštu bitku koju posmatraju nebeski svedoci. Koristeći te žive prikaze, Pavle nas poziva ...

“Bori se u dobroj borbi.” 1. Timotiju 6,12.

Budi “dobar vojnik Isusa Hrista.” 2. Timotiju 2,3.

“Obucite se u sve oružje.” Efescima 6,11.13.

Pobeda u toj realnoj bici postiže se na kolenima, u duhovnim rovovima i zaklonima naših “kleti”. Mi u molitvi opštimo s Izvorom naše pobede — Gospodom Isusom. Upravo stoga mi ratnike molitve pozivamo — da osvajaju sadašnje i buduće pobede. Moramo imati na umu ovu presudno važnu činjenicu: *Naš Vojskovođa nikada od nas neće tražiti da u bitku pođemo bez ratne opreme ili neobučeni ratnim veštinama.*

Prva ratna veština — oblačenje Božje ratne opreme

Sveti Duh nas, u Efescima 6,11–18, savetuje u pogledu oklopa za ratnike molitve. Ta zadivljujuća ratna oprema nije ljudska, nego “oružje Božje”, ratna oprema koju nam daje sâm Bog. Bogu su toliko dragoceni duhovna sigurnost i obučenost za bitku Njegovih ratnika da svakome od

RATNICI MOLITVE

njih daje kompletan oklop i zapoveda mu da ga “obuče”. Mudri ratnici molitve stavljaju na sebe taj oklop svakoga jutra kako bi se zaštitili za taj dan. Kada proučimo tekst, vidimo da on tu ratnu opremu navodi pojedinačno, deo po deo — ratnu opremu koja je bila poznata novozavetnim hrišćanima. Oni su je svakodnevno viđali na rimskim vojnicima. Pavle tu opremu, potom, upoređuje s njenim duhovnim pandanima:

1. Šlem — spasenje
2. Naprsnik (oklop) — pravda
3. Opasač (od pupka do kolena) — istina
4. Obuća — jevanđelje mira
5. Mač Duha — Božja Reč
6. Štit — vera

Ratnicima molitve koji ozbiljno shvataju svoj zadatak naći će se za korisno da detaljno prouče tu ratnu opremu. Potrebno je naročito imati na umu da se svaki deo te ratne opreme nalazi u Isusu Hristu lično. “Oblačenje” te ratne opreme nije samo preporučljivo, nego je zapovest!

Tu opremu nosimo na dva načina: defanzivno i ofanzivno. Oprema nam je neophodna da nas štiti od “raspaljenih” strela koje sotona odapinje u svojim napadima na nas. Ipak, naše ratovanje je više od same pasivnosti i defanzive. Bitku treba da prenesemo na neprijateljev teren i da mu se aktivno suprotstavimo (Jakov 4,7).

Mi ofanzivno nosimo oružje našeg vojevanja — mač Duha, koji je Reč Božja: “I kacigu spasenja uzmite, i mač duhovni koji je reč Božja”. Umesto mača, upotrebite ono što vam Duh daje — reči koje dolaze od Boga (Efescima 6,17). Svakom prilikom kada se uzdamo u Njegovu reč ili verom izgovaramo Njegova obećanja, mi sotoni zadajemo udarac mačem (vidi 12. glava: “Mač i štit”).

Svakog jutra, kad se oblačim, uviđam koliko je korisno da kao ratnik molitve zamišljam “oblačenje” Božje ratne opreme. Ja je oblačim uz pomoć molitve — razgovarajući s Bogom o svojim potrebama za taj dan. Kada si suočen s ratom, oblačiš se za rat. A onda, pod punom opremom, dolazi naređenje “Spreman za borbu.” I, kako se borimo? “I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu Duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakim trpljenjem i molitvom za sve svete” [Molite se u Duhu u svim prilikama, svim vrstama molitve i traženja. Imajući to na umu, budite potpuno spremni, ne prestajući da se molite za sve svete – prema NIV] (Efescima 6,18). Duhovni rat se vodi na ratištu molitve. Upravo tu se i postižu pobeđe.

Sotona razjareno napada. Sotona drži vlast nad celim porodicama, kvartovima, gradovima, pokrajinama i državama. Stoga je hitno potrebno da se ratnici molitve bore molitvom, tražeći od Boga da im povрати teritorije — da im ponovo vrati porodice, crkve, gradove i narode. Kao što

vidite, hrišćanin nije samo pozvan da se suprotstavi zlu nego i da se bori za dobro. To je razlog što je šesti deo opreme — mač — jedini deo predviđen za napad i jedino je taj deo i potreban. Drugih pet elemenata opreme predviđeni su za odbranu, ali mi bitke ne dobijamo defanzivom. Mi moramo uzeti mač i poći u ofanzivu. Sotonu moramo napasti upravo na njegovim uporištima. Posrednička molitva nikada nije bila potrebna kao što je to danas. Zauzmite čvrst položaj s mačem u rukama. Sotona već dobija preveliki broj bitaka. Pobjeda za Božju stvar je moguća i zato vas [kao bojnim pokličem] pozivam da stavite ratnu opremu i postanete ratnici molitve.

Druga ratna veština — biranje vremena i mesta

Vreme i mesto za molitvu od presudnog je značaja. Svakako, ti i ja se možemo moliti bilo gde i bilo kada; međutim, takve “molitve u hodu” su vapaji za naročitu pomoć, zaštitu i vođenje. Vreme za molitvu, s dubokim predavanjem Bogu, u kleti, sami s Bogom, smatra se stvarnim izvorom sile za ceo dan. Koje ćeš vreme i koje mesto izabrati, zavisi od tvog celokupnog programa i ličnog energetskog ciklusa. Zajedno s mnogim drugim hrišćanima, lično smatram da su rani jutarnji sati najbolje vreme za molitvu. Telo je odmorno, a um izbistren. Umanjena je mogućnost da me ometaju članovi najuže porodice, pa mogu da provedem u zajednici s Bogom ono vreme koje mi je potrebno i da se napajam na izvoru snage i vođstva za taj dan. Međutim, ako si “noćni čovek”, to kod tebe možda neće “funkcionisati”. Ako tvoja energija raste tokom dana i dostiže vrhunac uveče, onda je tvoje vreme molitve kasno večerom, pre spavanja. Izbor mesta je podjednako važan:

1. **Ono treba da bude izdvojeno, gde možeš biti potpuno sâm.** Duboka zajednica s Bogom je teško izvodiva ako su oko tebe prisutni ostali, koji su obuzeti svojim aktivnostima.
2. **Mesto mora biti pošteđeno elemenata odvratanja:** To je često teško, ali neophodno. Drugi moraju znati da tebe niko ne sme da uznemirava. Neka drugi odgovaraju na telefonske pozive — ili neka ih ignorišu. Vodi računa o kasetofonu, radiju ili TV-prijemniku. Ne sme se dozvoliti da se oni “umešaju”. Osim nedostatka koncentracije, neučtivo je prema Bogu, ako se period ugovorenog sastanka s Njime redovno nečim prekida. Jedna majka u malom stanu sa nekoliko dece nije mogla da nađe čak ni “špajzić” u kojem bi se molila Bogu. Problem je rešila na kreativan način. Prebacila je keclju preko glave i to je postala njena soba za molitvu. Svoju decu je naučila da u tom periodu budu vrlo tiha, zato što “mama priča sa Bogom”.
3. **To mora biti obuhvaćeno rasporedom i redovno:** Naš neprijatelj ima načina da naše vreme molitve prekida neodložnim situacijama i drugim zahtevima života. Ako ne načinimo precizan plan u koji će biti upisano tačno vreme i ako sami sebe ne “ukrotimo”, da bismo se svakoga dana

sastajali s Bogom baš u to vreme, tada će biti lako zanemariti životno važno vreme molitve i biće lako naći se u situaciji bez ratne opreme, bez snage, bez vođstva. Ne znam kako je to s vama, ali ja ne uspevam ništa sâm, bez okruženosti stalnom Božjom prisutnošću. U svakom slučaju, važno je da imaš na umu i ovo: ako bi se dogodilo nešto neodložno što bi ti oduzelo deo vremena za molitvu, nemoj se zbog toga predavati osećaju stida i krivice. To je jedna od sotoninih omiljenih zaseda: on izaziva vanrednu situaciju, a onda ti “tovari” osećaj osude nakon što propustiš svoje vreme za molitvu. Rešenje je u tome što ćeš, jednostavno, “ugovoriti” drugi termin s Bogom toga dana, ili rano ujutru sledećeg dana, da bi tada ušao u zajednicu molitve i obnavljanje svoje duhovne snage.

Treća ratna veština — priprema za molitvu

Božja vojska nije kao ljudske vojske, u kojima si ili dobrovoljac ili regrutovan, pa nemaš drugog izbora nego da se povinuješ obuci i da slušaš naređenja. Božja vojska je nešto drugo. U njoj treba da budeš dobrovoljac. Ali kad si to jednom učinio, potrebno je da svakog novog dana obnavljaš svoju posvećenost službi za svog Vojskovođu. Pošto su molitva i svakodnevni život tvoja ratišta, za ratovanje se moraš brižljivo pripremiti. Mnogi hrišćani žurno, navrat-nanos srljaju u svakodnevne bitke, “zbrze” neku lakonsko kratku molitvu u opštem pravcu prema nebu, a onda — juriš na posao. Jedna “nacionalna” anketa, sa uzorcima odgovora uzetih iz svih hrišćanskih denominacija, beleži podatak da se prosečni hrišćanin moli jedan minut dnevno, dok se prosečni propovednik moli pet minuta. Tako i nije čudo što je savremeno hrišćanstvo opterećeno s toliko mnogo problema — tako mnogo duhovne hladnoće.

Očigledno, prvi korak u pripremi za molitvene bitke je uklanjanje svih prepreka nastalih posle tvog poslednjeg perioda molitve, na osnovu stresova života ili spoticanja i pada u greh. Jedno bi već ovog trenutka trebalo da raščistimo: nije potrebno da čekaš do svog “privatnog”, tihog vremena za molitvu da bi se pomirio s Bogom. Dovoljan je i trenutak da ispustiš strelu molitve prema nebu — da se suočiš sa svojim grehom, da zatražiš i primiš oprostjenje. Ono što iznosiš Bogu neka uvek bude kratko i aktuelno. Bićeš zapanjen dobijanjem dodatne snage na takav način.

Ustanovio sam da je priprema za molitvu, koju redovno primenjujem, za mene najdelotvornija. Sebi obično postavljam pet pitanja:

1. **Ima li neki greh koji treba da priznam?** Ako ima, suoči se s njim direktno. Iznesi ga pred Boga, priznaj ga i primi od Njega oprostjenje.
2. **Ima li obećanja na koje mogu da se pozovem?** Neka te Bog povede ka takvom obećanju. Uhvati se za njega i stavi ga u svoje srce. Radosno ga primi za sebe lično, upisujući svoje ime u tekst obećanja. Ispiši ga na maloj kartici koju ćeš nositi sa sobom tokom dana. Ponavljaj ga uvek iznova. Svakom prilikom kada ga ponoviš, oslobađa se njegova snaga.

Kada te napadnu misli straha, sumnje, razočaranja i stresa, odbaci ih ponavljanjem obećanja.

3. **Postoji li stav koji bi trebalo da menjam?** Postoji li neka negativna emocija ili osećanje o sebi, svojim bližnjima ili Bogu, koje se stalno postavlja na put tvog duhovnog rasteñja? Smesta utvrdi šta je to i hrabro se suoči s tim. Ako možeš, pronađi odakle je to došlo — a onda sve prinesi Bogu, prepuštajući to Njemu. Odluči pred Njim da hoćeš da ga On ukloni iz tvog života. Utvrdi koja je pozitivna crta suprotnost tom osećanju. Traži od Boga da ti tu pozitivnu crtu, stav ili emociju podari kao dar milosti. Potom učini sve što možeš, kako bi primenio tu pozitivnu crtu. Budi posebno svestan takvih negativnih stavova, kao što su strah, sumnja, nepraštanje, mržnja, gorčina, oholost i samopravednost.
4. **Postoji li zapovest koju treba da ispoštujem?** Slušamo li vrlo pažljivo, Božji Duh će nas podsećati na Isusove zapovesti — ne samo na Deset zapovesti, nego i na one pozitivne zapovesti koje je Isus izložio u Jevanđeljima (Jovan 14,26). Odluči da ih poštuješ u svom životu. Lično saopšti Bogu taj svoj izbor i u zajednici s Njim nastoj da poštuješ te zapovesti. Nemoj dozvoliti da budeš sputan svojim neuspesima, propustima. Priznaj ih Bogu i primi od Njega oproštenje i očišćenje. Sa zahvalnošću i veličajući Boga razmišljaj o svojim uspesima i poredama.
5. **Postoji li primer koji treba da sledim?** Provedi određeno vreme s Biblijom, bilo da iz nje čitaš ili da duboko razmišljaš o njenim rečima tokom dana. *Podesi "mehanizam" svog uma da teži Bogu i Njegovoj Reči u svakom trenutku kada nisi zauzet.* Posebno provodi vreme u izveštajima Jevanđelja i dozvoli da te oni natope Isusovim životom. U svom privatnom vremenu molitve obnovi ono što si proučavao i tada otvori srce Božjem vođenju. Kada ti na um dođu snažni primeri biblijskih događaja, rezimiraj stav ili postupanje koji ti nedostaju u životu i iznesi ih pred Boga. Zahvali mu za pomoć što će ih On ugraditi u tvoj duhovni život.

Četvrta ratna veština — planiranje i evidentiranje molitava

Iza uspešnih poslova uvek stoje okvirni, opšti plan i vođenje preciznih zapisa o poslovnim transakcijama. Zar molitva nije posao tvog Oca? Neki od najuspešnijih ratnika molitve za koje znam vode pedantne zapisnike ili dnevnik molitve. Prvo sačinjavaju spiskove ljudi za koje se mole, pored sopstvenih potreba, a potom prave trostubačni molitveni izveštaj:

1. stubac — dan u koji su počeli da se mole ili ponovili molitvu za određenu osobu ili potrebu.
2. stubac — problem ili osoba/osobe za koje su se molili.
3. stubac — kada i kako je odgovoreno na molitvu.

Nekim ljudima taj metod možda neće biti privlačan. Svesrdno bih ti preporučio da ga isprobaš u periodu od tri meseca. Potom se vrati i

pregledaj svoj molitveni raspored i izveštaje. Bićeš zadivljen, gledajući šta je sve Bog učinio.

Peta ratna veština — uverenost u svoje pravo i ovlašćenje

Jedan od najvažnijih metoda kojima se sotona koristi da parališe molitvu jeste ispunjavanje ratnika molitve sveprožimajućim osećanjem sopstvene nedostojnosti. U borbi da još više “uzrastemo” prema obličju Gospoda Isusa, mi pronalazimo slaba mesta u svom karakteru, stare “obrasce” koji se neprekidno ponavljaju, područja s kojima se uvek iznova borimo. Sotona ih koristi i u periodima iscrpljenosti i bolesti preplavljuje nas osećanjem samoosude. Neprijatelj šapuće:

“Kako se usuđuješ da zamišljaš da će ti Bog uslišiti molitvu, kada neprekidno [radiš] ...?”

“Niko ko ima ovakve slabosti i propuste kao ti nije dostojan da se moli.”

“Kako može bilo ko ovako slab kao ti da se nada da će savladati sotoninu silu?” Ta i druge sotonske poruke mogu da obore tvoj duh molitve i iscede tvoju duhovnu snagu.

U ovim vremenima razočaranja, moramo imati na umu da *naše pravo i ovlašćenje da se molimo ne zavise od nas. Pravo na molitvu je dar milosti — dar koji dobijamo zbog onoga ko je Isus, a ne zbog onoga što smo mi.* Tvoje pravo da deluješ kao ratnik molitve dobio si kada si Isusa prihvatio kao svog Spasitelja i Gospoda:

Ako veruješ u Njega i uzdaš se u Njegovu smrt na krstu, u Njegovo vaskrsenje, u Njegovo delo kao tvog posrednika – Prvosveštenika na nebu, na tvoj račun se upisuju sva Njegova čistota i sila (2. Korinćanima 5,21).

Postao si građanin Božjeg carstva (Jovan 17,14–16), član Božje porodice (Rimljanima 8,14–16; 1. Jovanova 3,1–13), sveštenik (1. Petrova 2,5.9), opunomoćeni predstavnik Isusa Hrista (Matej 28,18–20).

Postao si deo Njegovog Tela, crkve (Efescima 1,16–23).

Sveti Duh je postao tvoj lični Partner u molitvi (Rimljanima 8,26.27). Isus ti je dao lično pravo da koristiš Njegovo ime kao ovlašćenje za iznošenje svojih molbi pred Božji presto (Jovan 16,23).

Nijedno od tih prava i izvora punomoći ne zavise od tvoje pravde i zasluga, nezavisno od Hrista. Tvoji gresi i slabosti mogu da prekinu tvoju zajednicu i druženje s Bogom. Oni mogu da podignu prepreke koje umanjuju tvoju delotvornost u ulozi kanala za doticanje, izlivanje Božje ljubavi. Ali, “i ako ko sagraši, imamo zastupnika kod Oca” (1. Jovanova 2,2). Bog je u potpunosti obezbedio da ti bude oprošteno i da budeš očišćen. Prema tome, ako nastaviš da tražiš Njegovo oproštenje, tvoje greške ne mogu ukloniti tvoja prava i punomoć u pogledu molitvi — pošto je to u potpunosti izvedeno iz Isusovih darova.

U takvim periodima malodušnosti zbog osećanja sopstvene slabosti i

nedostojnosti, otvori upravo pomenute tekstove i uveri se u svoja prava pred Bogom. Priznaj svoje grehe i primi za njih oproštenje, ali overi svoju punomoć i pravo molitve na temelju Golgote i vaskrsenja. Čvrsto se drži činjenice da si deo, “ud” Hristovog tela, onog kojem je On Glava. Pristupi Bogu “okružen” Isusom, “uronjen” u Njemu, “natopljen”, prožet Njim i budi spokojan da onda kada se moliš za sebe ili svoje bližnje, govoriš s punim pravom i punomoći, zato što je Hristos “u vama, nada slave” (Kološanima 1,27). Primenjuj ovo u trenucima razočaranja, pa posmatraj šta se događa.

Šesta ratna veština — molitvom upućivati Božje reči natrag Bogu

I oni najiskusniji ratnici molitve dolaze u situacije u kojima molitva kao da nema nikakvog efekta ili reči za molitvu jednostavno nikako ne dolaze. U takvim prilikama vežbaj veštinu upućivanja Božjih reči natrag Bogu u molitvi. Otvori 23. psalam i počni već s prvim delom 1. stiha. Zahvali Bogu što je On tvoj Pastir. Priznaj mu da si ponekad tvrdoglav kao ovca i da ti je potrebna pastirska pomoć. Zahvalnim rečima potvrdi svoje uverenje da ti, kada On zadovoljava potrebe, ništa neće nedostajati. Moli se, onako kako te vodi Sveti Duh, da u tom stihu možeš videti sopstveno iskustvo. Primeni zatim sledeće stihove, deo po deo i uključi ih u molitvu, jedan po jedan i svakom prilikom reči primeni na sebe lično, na nekog iz svoje najuže porodice ili na nešto za šta se u poslednje vreme intenzivno moliš. Videćeš tada kako se odazivaju tvoje srce i duhovna priroda i kako tvoja vera raste.

Kada se moliš na takav način, imaš pred sobom celu Božju Reč. Pokušaj s 1. psalom; tekstovima u Jovanu 14,1–3; Jovanu, 3, 10. ili 17. glavom; Otkrivenjem, 22. glavom. Izdvoj posebne stihove iz Isaije, Jevanđelja ili Pavlovih spisa. *Kada si ostao bez sopstvene sile molitve, osloni se na silu Božje Reči. On je obećao da mu se Njegova Reč neće vratiti prazna*, nego da će izvršiti posao na koji ju je poslao (Isaija 55,8–11). Drži Boga za reč i nauči veštinu upućivanja Božjih Reči natrag Bogu u molitvi.

Sedma ratna veština — upućivati molitve “višeg stepena”

Većina ratnika molitve poznaju molitvu “iskanja”, traženja — vrstu molitve u kojoj se pred Boga iznosi određeni problem i traži od Boga zadovoljenje neke potrebe ili rešavanje nekog problema. Bog nas zaista poziva da mu iznosimo svoje potrebe (Filibljanima 4,6). Međutim, mnogi hrišćani su pomalo zbunjeni kada u molitvi traže rešenje nekog problema ili odgovor na nedoumicu, koji ne dolaze odmah, pa moraju za to neprestano da se mole Bogu. Neki taj problem pokušavaju da reše tako što se samo jednom mole Bogu za ono što im je potrebno, a onda to ostavljaju po strani, uzdajući se da je Bog čuo i da će na molitvu odgovoriti u svoje vreme i na svoj način.

RATNICI MOLITVE

Međutim, postoji i drugi način — veština u upućivanju molitve koja prvobitnu molbu podiže na jedan radosniji i viši nivo zajednice — nivo zahvaljivanja i veličanja. U jednom periodu zajednice s Bogom u molitvi iznesi pred Njega svoju potrebu — reči koje izražavaju problem ili potrebu. Slobodno mu iznesi kakvo rešenje bi po tvom mišljenju bilo idealno, a onda prepusti ceo problem ili potrebu Njegovoj mudrosti i utvrđivanju pravog vremena, smireno uveren da On “može još izobilnije sve činiti što ištemo ili mislimo” (Efescima 3,20). Potom, u svim periodima zajednice s Bogom u molitvi, zahvaljuj mu za odgovor koji je našao i koji je u postupku ostvarivanja. Zahvaljuj mu za sve što je za tebe učinio u prošlosti — kao i za tvoje bližnje i za ljude iz biblijskih vremena. U molitvi Bogu iznesi sve, i najsitnije pojedinosti o tome, a onda otpočni veličanje Boga zato što je problem unapred uočio i obezbedio rešenje, bez obzira da li ga razumeš ili da li ga vidiš. Ukratko pomeni područje svoje potrebe i počni da veličaš Boga za uslišenje molitve.

Tako ćeš primiti neverovatne nagrade. Sotona mrzi veličanje i zahvaljivanje i jednostavno ne može da ostane u prisutnosti osobe koja je “uronila” u veličanje Boga. Veličanje je jezik neba. To možeš proveriti na sledeći način: svakom prilikom kada u Otkrivenju naiđeš na prestonu dvoranu na nebu videćeš da su tamo prisutni anđeli i ljudi koji veličaju Boga. Zar ne bi bilo uputno već sada vežbati jezik neba? Što je situacija mračnija i kriza nepodnošljivija, imaš veću prednost, razlog da izražavaš zahvalnost i veličanje Boga, jer ćeš svojim prijateljima i onima koji su ti bliski ubrzo moći da govoriš o silnim iskustvima koja si stekao.

Ovo su bile neke od veština molitve koje može da savlada ratnik molitve. Kako budeš izgrađivao sposobnost primene tih veština, bićeš u prilici da otkriješ i neke druge. Otvori beležnicu za upisivanje veština molitve i zapisuj u nju svaku novootkrivenu veštinu i izvežbaj se u njenoj primeni u borbi. Nikada nemoj prestajati da izoštravaš i proširuješ svoje ratne veštine. Bog čeka ratnike molitve koji će proširiti svoju sposobnost izvršavanja još jačih uloga u Njegovoj zemaljskoj vojsci. I ti možeš biti jedan od takvih ratnika molitve.

Moj lični plan vojevanja

1. Uporedi svaki deo Božje ratne opreme s njenim duhovnim značenjem (Efescima 6,11–18):
 - a. šlem:
 - b. naprsnik:
 - c. opasač:

d. obuća:

e. mač Duha

f. štit:

2. Načini pregled svojih ličnih perioda molitve u zajednici s Bogom, kao i mesta molitve, koristeći sledeći kontrolni spisak (zaokruži svoj izbor):

a. Moje vreme molitve je posebno i izdvojeno od drugih:

DA NE

b. Moje vreme molitve nije izloženo elementima odvratanja:

DA NE

c. Moje vreme molitve događa se u unapred predviđeno vreme:

DA NE

d. Redovno koristim svoje vreme molitve:

DA NE

3. U slučaju svakog negativnog odgovora iz 2. pitanja, reci šta bi mogao učiniti da tvoje vreme molitve bude delotvornije.

4. Reci koji je od pet koraka pripreme za molitvu za tebe lično najznačajniji — i zašto je on za tebe značajan.

7. BOJIŠTE

Svaki rat ima svoja jedinstvena bojišta. U drugom svetskom ratu vojnici su se borili na tropskim pacifičkim ostrvima, u pustinjama Severne Afrike, u planinama Italije i u poljima i među živicama u Francuskoj i Nemačkoj. U Koreji su bojišta bila bregovita; u Vijetnamu tropske džungle, a u Iraku peščane pustinje. Pa ipak, svim bojištima je zajedničko to što se ratnici izdižu do velikih visina hrabrosti i odvažnosti, suočavajući se sa smrću radi nekog cilja.

I sukob oko vladavine svemirom ima svoja bojišta. Kao i u svakom drugom ratu, poznavanje bojišta tog kosmičkog rata značajno je za svakog ratnika molitve. Jedino se s takvim znanjem možeš kompletno pripremiti za bitke koje sada biješ — kao i za one koje tek predstoje. Ali gde su se bile one odlučne bitke u velikom sukobu između Hrista i sotone? Gde možemo dobiti informacije o tim bitkama, koje bismo mogli upotrebiti za svoje lične duhovne pobeđe?

Prva bitka

Rat između Boga i Njegovog neprijatelja izbio je na nebu; veličanstveni prestoni Božji grad bio je prvo otvoreno bojište. Tu bitku smo već jednom pomenuli govoreći o Hristu kao Mihailu, Velikom Knezu, koji je predvodio svete anđele protiv agresivne pobune sotone i njegovih palih anđela, i njihovog pokušaja da preuzmu presto. Međutim, značajno je da se podsetimo da čak ni otvoreni sukob koji je tada izbio na nebu nije bio prvo bojište. Naime, bitka protiv Hrista je pre toga otpočela u srcu Lucifera i anđeoske vojske, koju je Lucifer, odnosno, sotona nastojao da angažuje u svojoj pobuni protiv Boga. Iako se vidljive bitke u tom velikom sukobu možda biju pred očima sveta, najžešće se borbe uvek odigravaju u mislima i srcima razumnih bića, koja se bore s alternativama poslušnosti ili pobune protiv Boga.

Bitka je na nebu bila žestoka. To je bio svojevrsan građanski rat. Prijatelj se borio protiv prijatelja. Kako je to tragično! Kako je to moralo biti bolno za Boga, koji ne samo što je stvorio svakog pobunjenog anđela nego i svakoga od njih poznao i pojedinačno voleo. To isto se odnosi na bitke koje se odigravaju danas. Današnji ratnici molitve moraju imati na umu da, bez obzira koliko ogorčene bile njihove bitke, ma koliko žestoki napadi ljudskih oruđa sotone na njih, Bog poznaje, voli i i dalje čezne za svakim ljudskim bićem. On ih sve naziva imenom i želi da zauvek postanu članovi Njegove porodice. Bitke koje danas ti i ja bijemo uvek su “porodična stvar”, pošto je Bog “učinio ... da od jedne krvi sav rod čovečji živi” (Dela 17,26).

Teško je u žaru bitke setiti se da je duhovna borba uvek porodična

stvar. Bez obzira koliko su opaki napadi naših bližnjih protiv nas, ljudi nikada nisu naši pravi neprijatelji. Stvarni neprijatelj je mračna figura sotone, koji smišlja i vodi napade preko prevarenih umova i srca. Naš Vojskovođa ne samo što poznaje svakog od svojih ratnika molitve, nego i lično poznaje svakog ljudskog pomoćnika sotone. On čezne za njima i želi da prihvate večni život koji je On za njih kupio na Golgoti, po veoma visokoj ceni. Ratnici molitve se trude da to imaju na umu i oni se, u svojim molitvenim bitkama, mole i za svoje najokrutnije neprijatelje među ljudima. Sotona i njegovi anđeli beznadežno su okoreli u svojoj pobuni, dok se njihovi ljudski robovi i dalje mogu osloboditi od neprijatelja i postati pripadnici kruga Božjih ratnika.

Zemlja kao bojište

U 12. glavi Otkrivenja stoji zapisano da u nebeskom ratu, “zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koji vara sav vasioni svet, i zbačena bi na Zemlju, i anđeli njezini zbačeni biše s njom” (Otkrivenje 12,9). Na taj način se na našu planetu premestilo žarište sukoba između Boga i sotone, verovatno ubrzo posle stvaranja Zemlje. Na Zemlji je sotona pristupio Adamu i Evi, koji su postali gospodari nad Zemljom i stvorenjima na njoj, i na podmukao način ih ubedio da se pridruže njegovoj pobuni protiv Boga. Naši prvi roditelji su odlučili da više ne budu lojalni Bogu, nego sotoni, pa je tako počela istorija greha, patnje, bola i tuge, koju danas nazivamo “ljudskim životom”.

Na ovom mestu je značajno da se setimo da je sotona neprijateljski duh na ovom svetu. Zemlja nije prirodno stanište ni sotone, ni njegovih palih anđela. Zemljom vladaju ljudi, načinjeni od “zemaljskog materijala”. Ta vladavina je u početku bila nešto što se događalo u skladu s Božjim slavnim planom i namerom, podređeno Njegovim načelima i sili. Posle greha čovek vlada pod uputstvima i upravom sotone, u saglasnosti s njegovim principima i namerama. Sotona se, čak i danas, retko pojavljuje onakav kakav je u stvari. Neprijatelj na ostvarenju svojih zlih planova uvek deluje preko ljudskih stvorenja. Razlog je jednostavan: “Nebo je nebo Gospodnje, a Zemlju je dao sinovima čovečijim” (Psalam 115,16). Zemljom, dakle, vladaju ljudska bića. Bog ne želi da radi bez naše saradnje, a ni sotoni ne dopušta da tako radi.

Od vremena kad je čovek prihvatio sotonu kao upravitelja ove Zemlje, neprijatelj ubrzano unosi teške promene. Svaki Božji trag u prirodi bio je izobličen i iskrivljen. Od mirnog suživota životinje su prešle na međusobno hvatanje i ubijanje. Strah i nasilje su, umesto ljubavi, postali zakon prirode. Orkanske oluje zauzele su mesto stabilnog, umerenog vremena. Trnje, čičak i otrovne biljke počeli su se pojavljivati među zdravim biljkama za hranu. Cela priroda je počela da odražava prisustvo zla koje vlada, dajući samo slabašne odraze Stvoritelja punog ljubavi. Zemlja i nebo još uvek “kazuju slavu Božju”, ali ta slava je često pokrivena

sotonskom izopačenošću.

U stvari, to sotonsko iskrivljavanje najdrastičnije se ispoljava u čovekovoj prirodi i u njegovom odnosu prema drugim ljudskim bićima. Umesto ljubavi i uzajamnog uvažavanja, ljudi i žene počeli su da se gledaju s podozrenjem, gnevom i mržnjom. Pohlepa, požuda, licemerje i glad za vlašću pokazali su svoja jeziva lica. Zanemarujući poštovanje žene kao druga koga su dobili od Boga i suvladara sveta, muškarac je počeo da je ponižava, posmatrajući je samo kao objekat svoje požude. Umesto da druge ljude poštuju kao ravne sebi pred Bogom, ljudi su počeli da ih posmatraju kao potencijalne robove, koje će mučiti i prisiljavati na rad pod uslovima koji ubijaju sve što čini čoveka, radi prestiža i bogatstva malobrojnih.

Zemlja je bojište — i bila je bojište hiljadama godina. Civilizacije i nacije nastaju i padaju u zaborav. Vojska jedne zemlje gazi preko teritorije drugih zemalja u izopačenoj želji za vlašću i prestižom. Gradovi se stavljaju pod opsadu, a onda u njima nastaje pokolj nevinih, bespomoćnih žena, dece i starih. Bolest i patnje odnose čitava stanovništva. Nezamislivo teške patnje nameću se desetinama hiljada ljudi koji u uslovima prirodnih katastrofa ili ratova ostaju bez krova nad glavom. Čak i u našoj “naprednoj” haj–tek civilizaciji, istoričari i sociolozi kažu da se broj perioda bez rata na Zemlji u našem sadašnjem veku može brojati u danima, a ne u nedeljama ili mesecima.

Ipak, Bog svoju zemaljsku decu nije ostavio bez nade ili pomoći. Njegov plan otkupljenja i dalje je aktivan. Svaka generacija ima svoju vojsku ratnika molitve, koju saziva i pokreće Vojvoda vojske Gospodnje. Ti ratnici postaju sveti kvasac, so za očuvanje, kojima Bog odbija talase greha i propasti. U istom trenutku kada sotona pokrene neku veliku ofanzivu radi uklanjanja svakog traga prava i dobrote, Bog već pokreće svoje ratnike molitve na posredovanje u korist svojih bližnjih. Sotona biva potisnut polako, ponekad do bola sporo, i njegovi planovi bivaju osujećeni.

Bojište Zemlja je “ničija zemlja”, na kojoj su još uvek blokirane u sukobu velike, nevidljive sile. Posao ratnika molitve samo je ljudska strana tog rata. Božja reč povlači zavesu i dopušta nam pogled na realnost drugih aktivnih sila:

I potom videh četiri anđela gde stoje na četiri ugla Zemlje, i drže četiri vetra zemaljska, da ne duše vetar na Zemlju, ni na more, niti na i kakvo drvo. I videh drugoga anđela gde se penje od istoka sunčanoga, koji imaše pečat Boga živoga; i povika glasom velikim na četiri anđela kojima beše dano da kvare zemlju i more, govoreći: Ne kvarite ni zemlje, ni mora, ni drvetâ, dokle zapečatim sluge Boga našega na čelima njihovima. — Otkrivenje 7,1–3.

Pogledajte pažljivo te reči: sile uništavanja i razaranja zadržavaju se

kako bi se moglo u potpunosti ostvariti delo otkupljenja u životu Božjih ratnika molitve i životu drugih ljudi. Ti i ja imamo značajnu ulogu u tom procesu, jer možemo uticati na brzinu ostvarivanja tog dela. Otvaranjem svojih života Božjem Duhu i delu, marljivim posredovanjem u molitvi za druge ljude, mi vojskama Božjih anđela omogućavamo pristup ljudima i njihovim životnim situacijama, i anđeli tada mogu da obave svoj posao. *Zamislite samo! Ti i ja svojim molitvama možemo da pokrenemo nebeske vojske. Možemo da ubrzamo Božju veliku pobedu i završetak tog užasnog rata.*

Bojište duše

Bez obzira na celokupnu dramu u nebeskim bitkama i ratom opustošenoj “ničijoj zemlji”, koju nazivamo Zemljom, osnovno bojište nalazi se u srcu, umu i duši svakog čoveka i žene. Upravo tu se odlučuje o večnoj sudbini ljudi. Mi smo možda pod uticajem onoga što se događa oko nas, ali se odlučujuće bitke, u kojima sotona svakodnevno doživljava poraze, biju i dobijaju na nevidljivim unutrašnjim bojištima. Ratnici molitve moraju postati duboko svesni te činjenice i moraju je neprekidno koristiti za svoje dobro.

Međutim, teško je uvek imati na umu realnost postojanja lične bitke, naročito u toku bitke. *Korak života je do te mere ubrzan da nas neprekidni stres odvraća od svesti o postojanju bitke.* Stručnjaci procenjuju da su ljudi koji danas žive na Zemlji izloženi većoj količini prizora, zvukova, informacija i stresova zbog donošenja odluka nego što su za svoj ceo život uspeali da sakupe ljudi koji su živeli pre 150 godina. Brza sredstva prevoza, haj-tek komunikacije i novi medijski kanali usmeravaju ka nama neprekidnu bujicu podsticaja, od kojih svaki zahteva odgovor. Mi smo već do te mere drogirani tom navalom buke da viđamo ljude koji navodno izlaze u tihu šetnju, silom uvučene u “portabl”-buku, zahvaljujući svojim slušalicama na ušima.

Ali nešto što bi znatno više trebalo da nas zaokupi jeste sukob sistema vrednosti kojima smo okruženi. Pre stotinu godina Sjedinjene Države bile su suočene s dva osnovna sistema vrednosti: tradicionalna religija i narastajuća naučna škola mišljenja, koja je izražavala sumnju u Boga. Hrišćani su u to vreme bili prisiljeni na donošenje sudbonosnih, temeljnih odluka u pogledu dva sistema. Naša realnost danas su ta ista dva sistema, uz desetine drugih, kojima nas bombarduju nametljivi mediji. Suočavamo se s upornim svetovnim humanizmom, religio-filozofijama Dalekog istoka, s alternativnim stvarnostima predstavljenim posredstvom pokreta “Njuejdž”, s moralnim stavovima koji se međusobno znatno razlikuju i s konfuznim preporukama za brak, podizanje dece i etikom rada. Zaista i nije čudo što čak i Božji posvećeni ratnici molitve postaju zbunjeni, bivaju odvraceni, a ponekad i klonu.

Shvatanje unutrašnjeg bojišta

Tvoj život je teritorija koju priželjkuju i Bog i sotona. Bog je “snimio” tvoje potencijale i On te privlači ka svemu onome što u Njemu možeš biti. Osim toga, nema granica onome što možeš postati u Njegovom planu. Njegovi anđeli su dobili posebna uputstva o načinu na koji treba da ti pomognu u napredovanju i kretanju u pravcu velikih mogućnosti koje se nalaze u tebi. S druge strane, tu je sotona koji te mrzi i koji mrzi odraz Božjeg obličja u tebi. Neprijatelj ti zavidi na pravu vladanja Zemljom — na vlasti koju bi baš on hteo da upotrebi za svoje buntovničke planove. Bog u tebi neće obavljati svoje delo ako mu svakoga dana za to ne uputiš poseban poziv. Njegovi anđeli su nemoćni kada treba raditi za tebe i u tebi, ako nisu pozvani. Bog je učinio da i sotonina moć u tvome životu bude podređena tvome izboru. Neprijatelj nema stvarne vlasti u tvom životu ako mu je ti nisi dao svojim izborom.

Ti i ja smo rođeni u grešnom svetu u kojem sotona vlada svojom izopačujućom silom. Rođenjem, mi postajemo pripadnici njegovog carstva i dok smo deca, on ima pristupa u naše srce zato što još nismo ušli u Božje carstvo. Već veoma rano u našem životu neprijatelj počinje da nas programira i ugrađuje u nas obrasce reagovanja, koji će uticati na nas u preostalom delu naših života. Uz pomoć primera naše porodice, traumatskih iskustava, neprimetnih [subtle] pouka kojima smo tokom detinjstva bili neprekidno izlagani, Božji neprijatelj umrtvljuje našu osetljivost na duhovne pojmove i nastoji da naša srca zatvori za Boga. Stručnjaci su izračunali da se 66 odsto naših obrazaca odgovaranja [response patterns] u odrasloj dobi već ugrađeno do naše šeste godine.

Zar od tog izopačujućeg uticaja nema nikakve zaštite? Svakako da ima! Naš Bog svoju decu ne ostavlja bez nade i sposobnosti da izbegnu sotonu. Odgovor se nalazi u roditeljima i baki i deki koji se mole. *Bog nama koji ga poznajemo i koji smo savladali veštine dobijanja zaštite molitvom, omogućava da to zaštitno posredovanje proširi i na našu decu.* Pošto se ona ne mogu samostalno odupreti sotoni, to za njih možemo učiniti mi u molitvi. Naše molitve za decu — našu ili drugih ljudi — imaju dva osnovna oblika delovanja:

1. Molitva ometa sotoninu silu i ograničava sotoni pristup detetu.
2. Molitva daje zeleno svetlo Božjim anđelima i pristup deci, kako bi njihov život oblikovali za Njegovo carstvo.

Dobro upućeni ratnici molitve obezbeđuju deci redovnu posredničku zaštitu.

Odrastajući, naročito u periodu od devete ili desete godine pa nadalje, mi počinjemo da preuzimamo odgovornost za sopstvene životne odluke. Praktično smo savladali veštinu donošenja odluka o pojedinostima svog života. Odlučujemo o tome šta ćemo obući, kako želimo da izgledamo, kako hoćemo da se ponašamo. To je vrlo osetljiv period života, pošto

decu danas tako veliki broj glasova poziva na donošenje pogrešnih odluka. Tokom presudnih predtinejdžerskih i adolescentskih godina, mlade osobe koje polako postaju ljudi nalaze se pod velikim pritiskom i u velikoj duhovnoj opasnosti. Nisu uvek dovoljno zreli da bi se molili za sebe. Konfuzna potraga za identitetom često navodi na pobunu protiv vrlo religioznih običaja, koji su njihova zaštita od neprijatelja.

Međutim, ratnici molitve u tom periodu tranzicije mogu sačuvati zidove duhovne zaštite nad tim “skoro odraslim” osobama. Mi možemo da odbijamo sile zlog neprijatelja, a Božjim anđelima omogućavamo pristup njihovom tek poniklom životu. Tačno je da roditelji i bake i deke imaju najjača prava za pristupanje Bogu u molitvi za svoju decu. Međutim, svaki ozbiljni ratnik molitve ima puno pravo da uzme tinejdžere u zaštitu pred Bogom i da odbija sile tame. Neću se izvinjavati za otvorenost kada kažem: Kada bi, umesto da odmahujemo glavom i komentarišemo kako “mladi ljudi propadaju”, crkva krenula u molitvenu bitku za te mlade, mi bismo doživeli čudesne promene u životu mladih kojima smo okruženi. Ne kritikujte, nego *se zauzimajte!*

Bojišta odraslih

Mi koji savetujemo druge ljude koji se bore u svojim bitkama života, često smo zbunjeni silinom “ratnih operacija” koje se, nevidljivo, odvijaju u tim ljudima. Isto tako, zapanjeni smo gledajući bitke koje biju hrišćani, kojih sami možda uopšte nisu svesni. Toliko se navikavamo na borbu protiv stresa i pritisaka života, da smo u svemu tome kao riba u vodi — kao u svojoj prirodnoj sredini. Krize, teški periodi života izgledaju nam tako obično da čak i ne osećamo da se nalazimo u borbi. Biolozi kažu da žabu možete staviti u sud s vodom na štednjak, gde ćete postepeno povećavati temperaturu. Žaba će ostati u vodi i doslovno će se skuvati i uginuti, a neće ni primetiti opasnost u kojoj se našla. Sotona pokušava da nas na isti način privikne na svoje napade. Malo-pomalo, iz dana u dan, on postepeno povećava temperaturu. Mi nastavljamo borbu u sopstvenoj snazi, gubeći oslonac korak po korak, prepuštajući neprijatelju bojište, a da toga i nismo svesni.

Ratnici molitve moraju postati svesni stvarnosti ratovanja! Ovde imamo početak spiska stvari koje sotona najčešće koristi da napadne i savlada i nas i naše bližnje: strah, krivica, stid, samoosušivanje, potištenost i osećanje beznadežnosti, bespomoćnosti i bezvrednosti. On koristi finansije — i u blagostanju i u siromaštvu — seksualnu želju, potrebu da budemo prihvaćeni, zavisnost od imovine radi sigurnosti, zaokupljenost zadovoljstvima, rekreacijom, zabavama, kao i karijerom i poslovnim uspehom. Neki od tih elemenata nisu zlo sami po sebi, ali svaki može da se pretvori u sotonsku zamku, koja ugrožava život na taj način što istiskuje ono što je duhovno i odnos koji imamo s Bogom.

Kakva je sotonina namera s našim životu? Da iskrivi i uništi Božje

RATNICI MOLITVE

obličje u nama. Ako već ne može da nas spreči da postanemo hrišćani, neprijatelj ulaže svu svoju izopačujuću moć kako bi stvorio takve okolnosti da ne možemo služiti Bogu. On se trudi da oblikuje naše životne okolnosti tako da nas one ometaju u služenju našem Gospodu i Učitelju. Kakvo bi se rešenje moglo naći? Svest o ratu koji je u toku i uspešne pobeđe postizemo zahvaljujući molitvi i vremenu koje provodimo u Božjoj prisutnosti i u druženju s Njegovom Rečju. *Iskusni ratnici molitve dobro znaju da se glavno bojište u borbi između dobra i zla nalazi u njihovom srcu i životu.*

Crkva kao bojište

Na kraju, crkva je primarno bojište u ratu između Boga i Njegovog neprijatelja. Ona ne može a da ne bude glavno područje sukoba. Kao što vidite, kada se hrišćani međusobno udruže, oni umnožavaju sposobnost suprotstavljanja sotonu. Jedinstvo i usklađenost među Božjom decom stvaraju kanal dotoka sile, pred kojim ne može opstati nijedan problem: “Ako se dva od vas slože na Zemlji u čemu mu drago, za što se uzmole, daće im Otac moj koji je na nebesima” (Matej 18,19). Pošto je to tako, možeš očekivati veliki sotonski napad na jedinstvo među vernicima.

Kritikovanje, iznalaženje tuđih grešaka, zlobno ogovaranje i ogorčeni sukobi oko pojmova kao što su položaj u crkvi, boja crkvenog tepiha ili nijanse tumačenja neke doktrine — taj ili bilo koji od stotina drugih problema mogu da izazovu poraz pri sotoninom napadu. Isus je jasnim rečima izrazio da razdor donosi pad. To nigde nije tako uočljivo kao u crkvi. Nije nikakva slučajnost što je prva faza svake vojne obuke obučavanje novih vojnika da marširaju strojevim korakom i da se jedinstveno kreću prema komandama svojih starešina.

Međutim, šta se može učiniti kada u crkvi nastane sukob? Odgovor nalazimo u Isaiji 62,6.7:

Na zidovima tvojim, Jerusalime, postavih stražare, koji neće umuknuti nigda, ni danju ni noću. Koji pominjete Gospoda, nemojte mučati. I ne dajte da se umukne o Njemu dokle ne utvrdi i učini Jerusolim slavom na Zemlji.

Uporno posredovanje je isceljujuće rešenje za crkvene razdore. Saglasnost u molitvi Bogu donosi izlečenje sukoba u crkvi.

Ratnici molitve na bojištima — na Zemlji, u srcu, umu, svakodnevnom životu, u crkvi — to je Božji ključ pobeđe. Na svim mestima gde sotona napada ustaju Božji ratnici duboko osetljivi na sve što se događa na bojištu i obučeni u Božju ratnu opremu, bijući bitku molitve. Kada oni to čine, slede pobeđe.

Moj lični plan vojevanja

1. Objasni šta, po tvom mišljenju, znače sledeće reči: "U duhovnoj bici ljudi nikada nisu stvarni neprijatelji."
2. Navedi četiri znaka koje vidiš u svetu koji te okružuje i koji ti poručuju da je Zemlja i dalje poprište rata između dobra i zla:
 - a.
 - b.
 - c.
 - d.
3. Navedi četiri iskustva ili osećaje koji ti pokazuju da je tvoj život duhovno bojište:
 - a.
 - b.
 - c.
 - d.
4. Navedi najmanje dva pokazatelja koji kažu da su crkve istovremeno i duhovna bojišta:
 - a.
 - b.
5. Objasni zbog čega tekst u Filibljanima 1,6 daje nadu u pobedu:

8. ISUS — UZOR RATNIKA MOLITVE

Nalazio je utehu i radost u zajednici sa svojim Ocem. Ako je Spasitelj čovečanstva osećao potrebu za molitvom, koliko bi tek slabi, grešni smrtnici trebalo da osećaju potrebu za usrdnom, stalnom molitvom. — SC 63.64.

Jedno od Božjih tajanstvenih biblijskih imena je “Gospod Savaot”, a znači “Glavni zapovednik vojski.” Gospod Savaot je Božja titula vojskovođe vojski neba i Zemlje u ratu protiv sotone. Naš Gospod Isus nosio je to ime pre nego što je došao na Zemlju, zajedno s drugim imenom predvodnika svetih anđela — Mihailo, Veliki Knez. Pre nego što je došao na Zemlju kao malo dete u Vitlejemu, Isus Hristos je bio Zapovednik vojski svemira.

Kako to? Zašto bi Vrhovni zapovednik pobedonosne nebeske vojske napustio svoje dužnosti, uzeo drugi identitet i postao pešadinac u sopstvenoj zemaljskoj vojsci? Zašto bi se uopšte podvrgavao osnovnoj obuci u trajanju od trideset godina, da bi tek potom ponovo zauzeo mesto Vođe? Mnogo je razloga zbog kojih je Isus postao Emanuilo, “S nama Bog”. Međutim, nešto što najviše zaokuplja nas ratnike molitve jeste: Isus je ostavio svoj položaj i ulogu u nebeskoj vojsci i postao pripadnik sopstvene zemaljske vojske, kao pešadinac, zato što je *Njegova zemaljska vojska zaboravila veštine ratovanja*. Njegovi sledbenici su izgubili znanje o molitvi i veštinu molitve, kao i pouzdanje u molitvi. Zaboravili su kako se ponaša i kako živi ratnik molitve! Isus je hodao i služio među nama kako bi nam na očiglednom primeru pokazao snagu i umeće, neophodne za ostvarenje pobeda u molitvi. Ako ti i ja želimo da postanemo ratnici molitve dostojni svog Gospoda, moramo upoznati unutrašnje tajne Njegovog života molitve i slediti Njegov primer.

Hristov život molitve

Iako nikada nije napisao nastavni plan i program na temu molitve, niti održao seminar o molitvi, Isus je svoje učenike ipak učio dinamici molitve. Učio ih je primerom. Bio im je živi uzor ratnika molitve. Učenici su ga, iz dana u dan, sedmicu za sedmicom, posmatrali u služenju i molitvi. Vidali su ga iscrpljenog posle dana provedenog u poučavanju i lečenju ljudi — videli su ga kako odvaja samo nekoliko sati za san, a onda ostatak noći provodi u molitvi. Povremeno su ga posmatrali kako se po celu noć moli Bogu ne spavajući, i zatim izlazi odmoran i napunjen energijom za sledeći dan čuda i službe. Gledali su koliko je molitva bila deo Njegovog života i željno čekali da u svom iskustvu molitvu dožive na isti način.

Ti ljudi su bili tako impresionirani životom molitve svog Učitelja da su se molili: “Gospode, nauči nas moliti se.” Odgovarajući na tu molbu, On im je kao uzor dao molitvu “Očenaš”. To nije bio potpun odgovor, nego silan

početak. Sve u svemu, Isus je proveo vrlo malo vremena u podučavanju svojih učenika molitvi. Znao je, kao što i mi moramo shvatiti, da je tajna molitve zapravo "moliti se" — mnogo i često. Učenici su postepeno počinjali da shvataju Njegovu nauku i naučili lekciju: "Treba se svagda moliti Bogu, i ne dati da dotuži" (Luka 18,1).

Iz Isusovog života i učenja izdvaja se jedna činjenica: Molitva se shvata; ona nije nešto što se uči u školi. Tako je On učenicima svojim primerom dao uzor života molitve. Istražuj sâm u Jevanđeljima, i tamo ćeš, osim molitve "Očenaš", naći samo dve kompletne Isusove molitve — jednu kratku i jednu dugu. Kratku molitvu je Isus uputio u vrtu gde je bio sahranjen Lazar, neposredno pre nego što ga je podigao iz mrtvih (Jovan 11,41.42). Dugu molitvu naći ćeš u 17. glavi Jovanovog Jevanđelja: "Ovo govori Isus, pa podiže oči svoje na nebo i reče: Oče! dođe čas, proslavi Sina svojega, da i Sin tvoj proslavi tebe" (Jovan 17,1). Ovako počinje jedina puna Isusova molitva zapisana u Novom zavetu — najznačajnija posrednička molitva u celom Svetome pismu.

Mi ratnici molitve možemo od Isusa mnogo naučiti o molitvi. Evo nekih od tih pouka:

Vreme molitve

Isus se veoma rado molio Bogu. Shvatio je važnost molitve kao zajednice sa svojim nebeskim Ocem. Obezbeđivanje spasenja ljudima zahtevalo je od Isusa da živi u neprekinutom odnosu sa svojim Ocem. Ni iskustvo spasenja ne zahteva manje od toga. Ljubav prema Ocu punom ljubavi nagonila je Isusa da je izrazi putem molitve. Određeni delovi Biblije govore o periodima koje je Isus smatrao najboljima za svoj život molitve.

1. **Jutro:** "A ujutru vrlo rano ustavši iziđe, i otide nasamo, i onde se moljaše Bogu" (Marko 1,35).
2. **Veče:** "I otpustivši narod pope se na goru sâm da se moli Bogu. I uveče bejaše onde sâm" (Matej 14,23).
3. **Cele noći:** "Tih pak dana iziđe na goru da se pomoli Bogu; i provede svu noć na molitvi Božijoj" (Luka 6,12).
4. **Neprestano:** "Stražite dakle jednako i molite se Bogu da biste se udostojili uteći od svega ovoga što će se zbiti, i stati pred Sinom čovečjim" (Luka 21,36).

Tih nekoliko stihova pokazuje da je molitva, iako je Isus Hristos živeo u neprekinutoj zajednici sa svojim Ocem, odigrala presudnu ulogu u održavanju te životno važne zajednice. Časovi dana postali su njegovo najuobičajenije vreme molitve za vođstvo i milost.

Pored već utvrđenog vremena molitve, Hristos je tražio prilike za tajnu molitvu, kad bi za to iskrsele posebne potrebe.

Način upućivanja molitve

Poznato nam je da je Isus provodio mnogo vremena u molitvi nasamo. Međutim, zapanjeni smo kada pratimo koliko se retko molio javno. Važnost zajednice s Bogom u tajnoj molitvi ima centralno mesto u Isusovom davanju primera u molitvi i poučavanju o molitvi: “A ti kad se moliš, uđi u klet svoju, i zatvorivši vrata svoja, pomoli se Ocu svojemu koji je u tajnosti; i Otac tvoj koji vidi tajno, platiće tebi javno” (Matej 6,6).

Ovu vrstu molitve Isus naziva “molitvom u kleti”. Dobro znamo da on nije “imao gde glave zakloniti” — nije imao trajnog doma. Prema tome, nije imao nikakav odvojen prostor, “klet”, niti vrata koja bi zatvorio. Međutim, u uputstvu koje ovde daje, stoji da njegovi ratnici molitve treba da nađu mesto gde će biti izdvojeni od sveta i gde će moći da uspostave zajednicu sa svojim nebeskim Ocem. Ta “molitva u kleti” postaje prijatno, lično iskustvo kada su isključeni od sveta i nasamo sa Bogom. I za nas i za našeg Gospoda, zatvorena vrata su duhovne, a ne doslovne prirode.

Mesto za molitvu

Mesto molitve je Isusu bilo veoma važno:

Gora ...

 vrt ...

 brod ...

 tajna klet.

Svako od nas, ratnika molitve, trebalo bi da potraži posebno, naročito mesto za molitvu. Sećam se, da je mome sinu bilo tek četiri godine kada je u mojoj propovedi čuo da hrišćanin mora da ima posebno mesto za molitvu. Jednoga dana ušao je u kuću, trčeći, i rekao mi da je našao mesto za molitvu. “Tata”, rekao je uzbuđeno, “ovo će biti naše mesto za molitvu!” Pošao sam za njim u dvorište iza kuće, a onda kroz šumu do mesta gde se nalazila velika stena. Oči su mu blistale — našao je mesto. I zaista, to je postalo naše mesto molitve dokle god smo živeli u toj kući.

Želim da oduševim ratnike molitve da svako od njih pronade svoje posebno mesto. Kada je reč o tome mestu, potrebno je da imamo na umu tri stvari:

1. Mesto treba da bude udobno
2. Mesto treba da bude usamljeno
3. Mesto treba da bude dostupno

U svakom slučaju, potrebno je da shvatimo da će nas Bog čuti, bez obzira da li imamo idealno mesto.

Bog je čuo Mojsija u pustinji,

 Jonu u dubini mora,

 Agaru u pustinji,

 Svog Sina u vrtu,

Petra na brodu,
razbojnika na krstu.

Duh molitve

Isusu je bio važan duh molitvenog iskustva. On je negovao duhovni stav koji ga je naveo da se utopi u atmosferu neprekidne molitve. On je jednom prilikom rekao: "Sin ne može ništa činiti sâm od sebe nego što vidi da Otac čini ... jer otac ... sve mu pokazuje što sam čini" (Jovan 5,19.20). Da bi to zaista bilo tako, Isus ne samo što se molio u ranim jutarnjim časovima nego je živeo u atmosferi neprekidne molitve; zato je i mogao da vidi šta Bog čini oko njega u svakom trenutku, kroz celu Njegovu službu. Tako je Isus činio samo ono što je video da čini Njegov Otac.

Baš kao što je bila neprekidna Njegova borba sa sotonom, tako je neprekidna i njegova potreba za molitvom. On je u svakom trenutku morao biti spreman za napad neprijatelja. Isus je neprestano bio u Duhu molitve. Koliko bi više neprekidno ti i ja, kao ratnici molitve, trebalo da budemo u Duhu molitve! Isus Hristos je održavao neprekinut odnos molitve i zajedništva sa svojim nebeskim Ocem i živeo u stalnom Duhu molitve. To je bio Njegov život, Njegova redovna navika i zaklon u svakoj nevolji. Odatle je crpio neizmernu snagu. Mi, kao savremeni ratnici molitve, možemo doživeti tu istu silu, možemo negovati isti odnos sa svojim nebeskim Ocem. Možemo dobiti istu snagu, na isti način na koji ju je dobio Isus — molitvom. To neće uvek biti lako, pošto naše svetovno društvo ne priznaje vreme za molitvu. *Uz pomoć predanog, posvećenog vežbanja moramo savladati umeće života u neprekidnoj atmosferi molitve.* I zaista, bilo da je reč o našem Gospodu Savaotu ili o nama, pešadincima — svi imamo priliku za sticanje pobeda u molitvi.

U Isusovom — i u našem slučaju — Duh molitve je Duh pobede. Taj duh molitve izražava Hristovu ljubav prema Bogu na tri načina:

1. **Molitva je bila odgovor ljubavi:** Molitva je bila Hristov odgovor Bogu za način na koji je On delovao u Njegovom životu. Svoju ljubav Hristos je šapatom upućivao svom nebeskom Ocu za nasušni hleb, za svakodnevnu zaštitu, za svakodnevne potrebe.
2. **Molitva je bila odnos ljubavi:** Isus je negovao zajednicu s Bogom u svome umu, srcu i u nameri. Ljubav je bila konstantno druženje s Bogom. On je, zbog te svoje prisne zajednice išao kroz život pevajući.
3. **Molitva je bila vežbanje ljubavi:** Molitva je bila nešto na čemu je Isus neprekidno radio. Svakoga dana, svakog sata, uvek je vežbao svoju snagu molitve. Isus Hristos je svakoga dana sebi nametao strogu disciplinu. Održavao je ljubav prema svom nebeskom Ocu svakodnevnim vežbanjem u molitvi. U okviru te svakodnevne veze On je svoje potrebe iznosio pred svog nebeskog Oca.

Izražavanje potreba u molitvi

Isus je koristio četiri načina za izražavanje svojih životnih potreba u molitvi:

1. **Izražavao ih je na nivou Duha:** Zajednica s Bogom ispunjava u duši potrebu koja ni na koji drugi način ne može biti zadovoljena. Isus je govorio o svojim duhovnim potrebama. Otvarao je dušu svome Ocu. Mi moramo iznositi svoje duhovne potrebe Bogu kako bismo duhovno rasli, kako bismo utolili duhovnu glad koja narasta u nama, kako bismo stekli duhovnu snagu koja nam je neophodna kao ratnicima molitve.
2. **Izražavao ih je na nivou emocija:** Kada nam popusti snaga, zajednica s Bogom može da smiri naša srca. Većina današnjih ratnika molitve povremeno dopušta da negativne emocije uhvate korena u njihovom životu. Ipak, i jake emocije imaju svoje mesto, pošto Božja reč jasno pokazuje da su Isusove molitve tokom Njegove službe bile obeležene “s vikom velikom i sa suzama” (Jevrejima 5,7). Isus je uvažio mesto jakih emocija i poštovao ih u molitvi. Ti i ja imamo duboke emocionalne potrebe. Borimo se s negativnim emocijama kao što su strah, ljutnja, ogorčenost ili požuda — a imamo premalo iskustva s podjednako snažnim pozitivnim emocijama ljubavi, radosti i mira. Molitva je lečilište za emocije ratnika molitve, kao što je bila i za Isusa. “Teši se Gospodom, i učiniće ti što ti srce želi” (Psalam 37,4).
3. **Izražavao ih je na nivou uma:** Zajednica s Bogom podrazumeva da mu poveravamo svoje misli i ona u rešavanje naših problema unosi dimenziju božanskog vođenja. Bog nas poziva da rasuđujemo zajedno s Njim (Isaija 1,18). Zapoveda nam da iznesemo “parbu svoju” i da pokažemo “razloge svoje” (Isaija 41,21). Tvorac ljudskog uma želi da taj um upotrebimo maksimalno, kako bismo dobro promišljali o svojim pitanjima, nalazili opcije i iznosili te opcije pred Njega, da nas On uputi, što će On i učiniti: “I uši će tvoje slušati reč iza tebe gde govori: to je put, idite njim, ako biste svrnuli nadesno ili nalevo” (Isaija 30,21).
4. **Izražavao ih je na fizičkom nivou:** Zajednica s Bogom je najjači put ka fizičkom zdravlju i dobrobiti. “Ištite najpre carstva Božjega ... i ovo će vam se sve dodati” (Matej 6,33).

Pogledi na Isusov život molitve

Iako su nam neki delovi Isusovog života molitve prikazani u jasnim crtama, ostale delove možemo tek nazreti. U izveštajima Jevanđelja iznenadno će se pojaviti neki blesak saznanja o molitvi, kao letimičan pogled na pticu jarkih boja koja samo proleti šumom. Pogledajmo tih nekoliko “snimaka” koji nam pokazuju kako se Isus molio.

Jedan od najtežih Isusovih zadataka bio je aktivna briga o duhovnom rastu svog temperamentnog učenika Petra. Negde pred kraj svoje službe, znatno posle perioda kada su učenici krenuli da uče i isceljuju, Isus se

jednoga dana iznenada obraća Petru i kaže: “Simone! evo vas ište sotona da bi vas činio kao pšenicu. A ja se molih za tebe da tvoja vera ne prestane; i ti kadgod obrativši se utvrdi braću svoju” (Luka 22,31.32). Isus je govorio čoveku koji je već jednom bio kanal kroz koji je Sveti Duh činio čuda izlečenja i izbavljenja od vlasti demona. Ali Petar uvek iznova čini duhovne greške i dovodi i sebe i svog Učitelja u teškoće. Njegov problem je bio nepotpuno obraćenje, dok mu je sotona bio na tragu, želeći da ga uništi.

Isus je s Petrom radio strpljivo, svakoga dana, ukoravao ga i hrabrio. Ali, činio je i više od toga, molio se za njega — ne jednom, nego stalno. Kako zamišljaš, kako se Isus molio za Petra? Za šta se molio? Nesporno je da se molio za Petrovo obraćenje — za promenu života koja će ga udaljiti od grube, nagle naravi galilejskog ribara, a približiti ulozi vodećeg apostola nove crkve. Jesu li Isusove molitve bile uslišene? U vreme kada je Isus stajao na sudu, dva učenika su dospela u kriznu tačku svog života — Juda i Petar. Uveren sam da se Isus molio za obojicu, ali je samo Petar pokazao da uzvraća na te molitve. Juda je izdao Gospoda i kraj mu je bio u samoubistvu. Petar ga se odrekao, ali je njegov kraj bio — potpuno obraćenje i preobražaj života. Petar to ne bi mogao ostvariti bez Isusovih molitava.

Druga brza slika iz Isusovog života molitve vodi nas u vrt gde je, sahranjen, ležao Lazar. Neposredno pre nego što je uz zapovest pozvao mrtvog Lazara da izađe, Isus se molio, da ga je mogao čuti svako ko se tamo našao: “Oče! hvala Ti što si me uslišio. A ja znadoh da me svagda slušaš; nego rekoah naroda radi koji ovde stoji, da veruju da si me Ti poslao” (Jovan 11,41.42). Zadivljujuće li molitve!

Kako bi se molio u trenutku pre nego što bi pokušao da nekoga dozoveš iz mrtvih? Isusova molitva je bila jednostavna: “Oče, hvala Ti što si me uslišio.” Isus je već pre toga proveo određeno vreme s Bogom, moleći se u vezi s Lazarom. Dogovor među njima već je bio završen i već je bilo odlučeno da Lazar ustane iz mrtvih. Zato se u tom kritičnom trenutku Isusova molitva sastojala od jednostavnih, javnih reči zahvalnosti za nešto što je već bilo utvrđeno.

Ti i ja, kao ratnici molitve, treba da naučimo tajnu zahvaljivanja Bogu za nešto što je već gotova stvar. Kada je učinio divne stvari u našem i životu drugih ljudi, treba da budemo osetljivi na te Božje intervencije i da mu zahvalimo. Kada Njegova Reč kaže nešto što je On već učinio, tada treba da mu izrazimo zahvalnost. “Ljubazni! sad smo deca Božja” (1. Jovanova 3,2).

Da li si mu ovih dana zahvalio što te je učinio članom svoje carske porodice? Kada obeća da će za tebe nešto učiniti, treba da mu zahvališ. “Uzdajući se u ovo isto da će Onaj koji je počeo dobro delo u vama dovršiti ga tja do dana Isusa Hrista” (Filibljanima 1,6). Jesi li mu u poslednje vreme zahvaljivao što je u tebi završio ono što je započeo u

tvom životu? ratnici molitve umeju da budu zahvalni.

Na kraju, uhvatili smo još jedan pogled na Isusov život molitve, u molitvi “Očenaš”. I ta uzor–molitva, koju je dao kao obrazac svojim učenicima, skreće nam pažnju na tajne Njegovog života molitve. Evo samo jedne od njih: “Ovako dakle molite se vi: Oče naš koji si na nebesima, da se sveti ime Tvoje; da dođe carstvo Tvoje; da bude volja Tvoja i na Zemlji kao na nebu” (Matej 6,9.10). Prva žiža u Isusovim i našim molitvama, mora biti veličanje Boga — veličanje Njegovog imena, dolaska Njegovog carstva i izvršavanje Njegove volje. Tek posle toga se u svojoj molitvi Isus pozabavio ljudskim potrebama i problemima. Bog na prvom mestu! Tako glasi i prioritet ratnika molitve u molitvi. Naši problemi će nas možda dovesti u stanje preopterećenosti. Ipak, *kada se molimo, prvo na šta treba da mislimo jeste veličanje Boga, Njegovog imena, Njegovog carstva i Njegove volje. Tek posle toga možemo se baviti sopstvenim problemima.*

Izazov Isusovog života molitve

Cela svrha spasenja je obnavljanje Božjeg obličja u nama. Mi znamo, kada se Isus pojavi, da ćemo biti kao što je On (1. Jovanova 3,3). Znamo i to da se, gledajući u Njega, menjamo u Njegovo obličje (2. Korinćanima 3,18). Nigde to nije važnije nego u ugledanju na Isusa kao Onoga koji je naš Uzor molitve. Nama, kao ratnicima molitve, navike i obrasci molitve koje je Isus učio i pokazivao svojim učenicima moraju postati druga priroda. Gledajući šta je Isus ostvario u svakodnevnom služenju zahvaljujući svojim metodima u molitvi, kako možemo a da ga ne oponašamo? To se posebno potvrđuje u svetlu Njegovog obećanja: “Koji veruje mene, dela koja ja tvorim i on će tvoriti, i veća će od ovih tvoriti: jer ja idem k Ocu svojem” (Jovan 14,12).

Ako je Njegova sila poučavanja, propovedanja i isceljivanja izvirala iz Njegovog života molitve, da bismo pokazali tu snagu i svom svakodnevnom životu i ličnoj službi, i mi moramo posegnuti za istim izvorom — za običajem neprekidne, usrdne tajne molitvene zajednice s Ocem. Ratniče molitve, pridruži mi se. Idimo često u goru molitve i izgrađujmo svoje živote po uzoru koji nam je tamo ostavio Gospod Isus!

Moj lični plan vojevanja

1. Ovo poglavlje prikazuje Isusa Hrista kao Uzor u molitvi. U daljem tekstu, gde je to predviđeno, navedi pet ključnih pouka o molitvi koje želiš da ugradiš u svoj život molitve — a potom objasni zašto je svaka od njih za tebe važna:

- a.
 - b.
 - c.
 - d.
 - e.
2. Navedi tri pobjede u bitkama iz Isusovog života za koje smatraš da su dobijene zahvaljujući molitvi:
- a.
 - b.
 - c.

9. TAJNO MESTO MOLITVE

Kako bi glasila precizna definicija molitve? Od kako je sveta i veka, ljudi su pokušavali da odgovore na to pitanje.

“Molitva je iskrena želja duše, neizgovorena, ili izražena.”

“Molitva je ključ u rukama vere koji otvara nebeske riznice.”

“Molitva je kada duša ispruža ruke ka Bogu i kada Bog ispruža ruke ka duši.”

Svaki od ovih opisa, kao i svi drugi opisi, dotiču samo mali deo suštine molitve. Neki od nas će čuti ovakve definicije i reći: “Da, tačno je to, ali molitva je više od toga.” Molitva je, zapravo nešto što treba *iskusiti*, a ne samo *definirati*.

Međutim, ako si praktična osoba, s ispunjenim dnevnim planom aktivnosti i obaveza, tražićeš radnu, odmah upotrebljivu definiciju molitve. Jedna od njih iza koje izgleda stoji većina ljudi glasi: “Molitva je proces kojim od Boga dobijam pomoć za rešavanje svojih problema.” Pored toga što je pomalo sebična, ova definicija je i nepotpuna. Međutim, zbog poruke ove knjige ja preporučujem sledeću definiciju: *“Molitva je dvosmerna zajednica između čoveka i Boga, čiji je rezultat zadovoljavanje čovekovih potreba i poraz Božjeg neprijatelja.”*

Prvi cilj molitve je ostvarenje sastanka između tebe i Boga. Kao nekada u slučaju Adama i Eve u Edemu, tvoje vreme molitve je trenutak kada ostaviš sve drugo po strani i neguješ zajednicu druženja s Bogom. *Drugi cilj molitve je da ti razgovaraš s Bogom i da Bog razgovara s tobom.* Vrlo često molitva se svodi na obaveštavanje Boga o određenim činjenicama, uz brzu molbu za pomoć, posle čega žurno odlazimo, ne dajući Bogu priliku za odgovor. To je razlog zbog kojeg govorimo da molitva i proučavanje Biblije idu zajedno. Božji udeo u razgovoru u okviru molitve već je izgovoren u Njegovoj Reči. Odvojimo li vreme za slušanje, On će nam iz Biblije jasno izložiti odgovore koje tražimo. S našim napredovanjem u osetljivosti na duhovne stvari, Sveti Duh će učiniti da odgovori i razumevanje nastanu duboko u srcu. Ipak, osnovni način na koji nam se Bog obraća u molitvi je kroz svoju Reč.

Dovedimo Boga na scenu

Treći cilj molitve je obezbediti mesto za konfrontaciju između Boga i Njegovog neprijatelja, sotone. Sadašnji neprijateljevi napadi u tvome i životu tvojih bližnjih u molitvi se otvoreno iznose pred Boga. Sotona je optužen pred Božjim prestolom, a Božja sila i mogućnosti angažovani su u poslu nanošenja poraza neprijatelju i uklanjanja posledica greha. Ovo je za ratnika molitve bitan deo molitve.

Za naše probleme ili potrebe Bog ne saznaje tek kada mu ih mi iznesemo u molitvi. On je bio uz nas već onda kad su nastali problem ili kritična situacija. I ne samo to; On je taj naš problem video mnogo pre njegovog iskrsavanja. Kada, naime, Bog uoči problem, to je trenutak kada On obezbeđuje i rešenje. Božje rešenje za svaku potrebu i kriznu situaciju bilo je spremno već onda kad je problem nastao, ili čak i ranije. “I pre nego poviču, ja ću se odazvati; još će govoriti, a ja ću uslišiti” (Isaija 65,24). Međutim, Bog je ustanovio jedno pravilo delovanja: On uvažava naše pravo izbora i u većini slučajeva neće primeniti svoje rešenje za naše potrebe ako za to nije pozvan. Molitva poziva Boga i daje mu pristup problemu kako bi On mogao da primeni svoje rešenje. “Sastavni deo Božjeg plana je da nam, u znak odgovora na molitvu vere, podari ono što nam ne bi pružio da nismo na taj način tražili” (GC 525).

Tako je molitva vreme druženja s Bogom, koje On želi i u kojem uživa isto koliko i mi. U tom vremenu On hrani našu dušu, leči naše rane; poučava nas i upućuje. Molitva je vreme kada se suočavamo s neprijateljem i kada pred Boga iznosimo optužbe protiv njega, tražeći Njegovu pomoć i sredstva za pobedu nad sotonom. Molitva poziva Boga da svoje rešenje primeni na naše probleme.

Tvoja želja da se moliš

Molitva može da bude besmislena forma, kao u slučaju sujeverne osobe koja molitvu ispisuje na točak, koji zatim vrti, smatrajući da svaki obrtaj točka šalje njegovu molitvu na nebo. Međutim, prava molitva je nešto što niče na tlu želje. Da bi se molio istinski, moraš želeti da se moliš. Dalje, bi izgradio veliku želju za molitvom, neophodno je da vidiš fenomenalne prednosti molitve.

U Bibliji srećemo čitavu vojsku silnih ratnika molitve: Mojsije se molio — zla su pala na Egipat. Molio se Isus Navin — i moćni gradovi su pali pred neobučenom, smušenom izrailjskom vojskom. Molio se Ilija — i osramotio Valove proroke. Isus Hristos je živeo među ljudima i postao najveći Ratnik molitve svih vremena.

Isus u Mateju 11,12 otkriva stav koji je neophodan za razvijanje duhovne sile: “A od vremena Jovana Krstitelja do sad carstvo nebesko na silu se uzima, i siledžije dobijaju ga.” Snažno, silno predanje molitvi je neophodno, da bismo u svoj život uneli doveli Božju silu. Ta sila u molitvi proističe prvenstveno od dubokog i ozbiljnog stava u molitvi — a onda i od istinske vere. “Vera je tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo” (Jevrejima 11,1). Molitva koja se intenzivno usredsređuje na “ono čemu se nadamo”, učiniće da sanjamo sne o onome što možemo ostvariti za Boga, da u viziji sagledamo ljude i žene izlečene i obnovljene — slamanje sile greha i spasavanje duša. Takvi snovi i vizije u molitvi postaju pokretačka sila unutra u nama. S našim dubljim prodiranjem u Božju Reč i u zajednicu sa Svetim Duhom, naša sposobnost viđenja se menja i izoštrava:

RATNICI MOLITVE

Što oko ne vide, i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođe, ono ugotovi Bog onima, koji ga ljube. *A nama je Bog [to] otkrio Duhom svojim.* — 1. Korinćanima 2,9.10.

Bog je svakom ratniku molitve dao mogućnost visokih dometa u Njegovo ime. “Sve je moguće”, kaže Bog. Ako verujemo u Boga, moramo raširiti svoja krila molitve kao orlovi i vinuti se visoko ka duhovnim dostignućima.

Delo molitve

Molitva ne samo što donosi snagu u naš život, nego u njega unosi i dimenziju slamanja. Krst mora da slomi svako naše mišljenje, naše tvrdoglave postupke, našu pamet, naše samoljublje — naše sve. Kad se to dogodi, kroz nas se, silom Svetoga Duha, oslobađa miris Hristovog života i ljubavi. Problem mnogih među nama kao pripadnika Božjeg naroda je u tome što smo razmišljali o molitvi, čitali o molitvi, pa i bili poučavani na temu molitve — ali se nismo molili. Sada je trenutak da shvatimo da je molitva *izvor sile*. Sada je trenutak da dozvolimo da nas Sveti Duh dovede do novog slamanja i novog predanja. Sada je trenutak da budući ratnici molitve počnu da provode određeni period vremena u zajednici sa Svetim Duhom; sada je vreme za molitvu!

I tako, mi prihvatamo poziv. Želimo da budemo ratnici molitve koji snuju snove i imaju vizije, spremni da se vinu visoko na krilima molitve. Ipak, kako se to radi i koje su glavne vrste molitve kojima nas Bog poziva da mu se molimo?

Veličanje i proslavljanje Boga

Veličanje i proslavljanje Boga označavaju najuzvišeniji oblik zemaljske molitve. U veličanju, mi pripisujemo Bogu — jedinom živom i pravom Bogu — svu čast i slavu. Veličanje je izraz našeg pouzdanja i zadovoljstva Bogom. Veličanje nas postavlja u stav “blagodarnosti”. Veličanje izlazi iz radosnog srca — srca ispunjenog zahvalnošću i divljenjem. Gospod je za nas učinio toliko da ga moramo slaviti. Ne učinimo li to, osećaćemo kao da je u nama zatvorena vatra koja spaljuje.

“Kroz Njega dakle da svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest, plod usana koje priznaju ime Njegovo” (Jevrejima 13,15).

Hvala, veličanje, nazvana je žrtvom zato što je veoma sveta. Da bi neko prineo žrtvu hvale Bogu, biće neophodno duboko i žarko divljenje Gospodu Bogu. Divi se Ocu — mnogo razmišljaj o Njegovoj ljubavi, upoznaj Njegovo savršenstvo. Divi se Božjem Sinu, koji je “sav ljubak” — postani u potpunosti neko ko je očaran Njime. Divi se strpljenju i milosti Svetoga Duha, što te posećuje, što prebiva u tebi i podnosi sa tobom. “Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se” (Filipljanima 4,4).

Neka se reka tvoje radosti podigne ka nebu u potocima oduševljenja, i

neka se potom vrati na Zemlju kao kiše dobročinstava. Neka te kiše napune rezervoar tvog svakodnevnog života i neka se preliju u život drugih ljudi. Neka im se izlivaju u slapovima svetlucave radosti — a onda nastave dalje.

Proslavljaj Boga bez prestanka, jer će ti takvo proslavljanje biti od pomoći u svemu ostalom. Osoba koja je puna slavljenja Boga, spremna je i za sve druge svete postupke. Veličanje Boga stavlja krila na putnikova stopala, tako da ona ne samo što trče, nego i lete. Veličanje Boga štiti nas od mnogih zala. Kad je srce ispunjeno slavljenjem Boga, u njemu nema mesta iznalaženju bilo čijih pogrešaka, uznošenju u oholosti ili gomilanju gneva protiv drugih ljudi. Ni bojati se ne možemo, ako istrajemo u slavljenju Boga.

“Pevajte Gospodu pesmu novu, hvalu Njegovu od kraja Zemlje” (Isaija 42,10).

Slavljenje Boga se u Bibliji često iskazuje muzikom i pevanjem. Ono često može biti vrlo izražajno — kao u na primeru sledećih stihova:

“Svi narodi, zaplještite rukama, pokliknite Bogu glasom radosnim” (Psalam 47,1).

“Tako bih Te blagosiljao za života svoga, u ime Tvoje podigao bih ruke svoje” (Psalam 63,4).

“Neka hvale ime Njegovo poklikujući, u bubanj i gusle neka mu udaraju” (Psalam 149,3).

Očigledno je da su, povremeno, ljudi i žene u Starom zavetu bili prosto fascinirani Gospodnjom slavom. Njihov odgovor Njegovoj veličini, dobroti i veličanstvu otvara snažne izvore emocija. Mi se radujemo Bogu i divimo mu se. Ne tražimo ništa više nego da budemo blizu Njega. Nije nam potrebno ništa drugo, nego da mu damo sve što imamo i što jesmo. Uzvik “Svet! svet! svet!” izvire iz takve vrste molitve. Srce ispunjeno veličanjem Boga rečito se izražava pred Bogom. Slavi Boga ako želiš da mu budeš blizu, jer Bog “živi u pohvalama Izrailjevim”. Psalam 22,3.

Ratnici molitve, imajte na umu da će vas molitva puna hvale učiniti spremnima za nebo i da će vam dati snage za borbu više od bilo koje druge vrste molitve. Sotona ne može da opstane pred ratnikom molitve koji hvali i veliča Boga.

Posredovanje

Posredničke molitve u Starom zavetu obično su se upućivale Bogu za one koji se nalaze u velikoj opasnosti. U Novom zavetu posredničke molitve često su se bavile duhovnim dobrom drugih ljudi. To se odnosilo na Hristovu molitvu za zaštitu nad Petrom, dok se nalazio pod udarom sotoninih napada:

Reče pak Gospod: Simone! Simone! evo vas ište sotona da bi vas činio kao

RATNICI MOLITVE

pšenicu. A ja se molih za tebe da tvoja vera ne prestane; i ti kadgod obrativši se utvrdi braću svoju. — Luka 22,31.32.

Potrebno je da posređujemo za sve ljude — uključujući i naše neprijatelje — a svakako i za one kojima je potrebno izlječenje. Za koje kategorije ljudi treba da se molimo?

- ◆ Naši neprijatelji (Luka 6,28)
- ◆ Naši prijatelji (Jakov 5,16)
- ◆ Naše porodice (2. Samuilova 7,17)
- ◆ Mi sami (Psalam 50,1)
- ◆ Naši bližnji (1. Timotiju 2,1)
- ◆ Naši saradnici u Hristu (2. Solunjanima 3,1)
- ◆ Naši savernici u crkvi (Efescima 6,18)

Važnost posredničke molitve prvi put sam stvarno razumeo dok sam radio kao mlad jevanđelista u gradu Njujorku. Jedno od područja za koja sam bio zadužen bio je Grinič Vilidž, prilično teško područje za rad. Tokom 60-ih godina u istočnom delu grada živeli su hipici, jipici, “Isusov narod”, zavisnici od heroina i homoseksualci. Prve večeri te evangelizacije nije bilo mnogo ljudi. *U trenutku kad sam ustao da propovedam, na zadnja vrata su ušla četiri mladića — starih sedamnaest ili osamnaest godina — i središnjim prolazom, obučeni u boje bande “Sošl sevens” iz južnog Bronksa,* došli do prvog reda i zauzeli mesta. Sva četvorica bila su “haj” od heroina, sedeli i gledali me staklastim očima, dok sam počinjao propoved.

Tokom cele propovedi molio sam se: “Bože, molim Te, dotakni nekako život ovih mladića.” Na kraju propovedi, kad je crkva ustala da peva, četiri mladića su krenula središnjim prolazom prema zadnjim vratima. Gospod me je pokrenuo da ih ne pustim da odu. Zbog toga sam se iskrao kroz bočna vrata crkve i, trčeći što sam brže mogao, stigao kod glavnih stepenica na ulazu, u trenutku kad su mladići tamo stigli.

Iznenadili su se, videći me. Jedan od njih me upita: “Čoveče, pa zar ti nisi propovednik?”

“Jesam”, odgovorih.

“Ali — ti treba da si u crkvi”, odgovorio je, očito zbunjen.

“Ne”, rekoh. “Ovde sam, napolju.”

“Zbog čega si sada ovde napolju?”, upita me.

“Zato što ste *vi* ovde napolju, a ja sam želeo da vam lično objasnim koliko vas Bog voli.”

Dok sam to govorio, molio sam se Bogu da dotakne srca te četvorice mladića. Nakon što sam im pričao o Isusu Hristu, molio sam se s njima, a onda su oni otišli u noć.

Te noći nisam mogao da spavam, pa sam se cele noći molio za te mladiće iz bande “Sošl sevens”. I tokom celog sledećeg dana nisam ih mogao izbiti sebi iz glave, pa sam ostao kod kuće i posredovao u molitvi za njih tokom celoga dana. U molitvi sam tražio da se sila s neba otvori nad njima — da nebeski anđeli okruže njihove duše i dovedu ponovo na evangelizaciju. Na sledećoj večeri evangelizacije, posle dva dana, četvorica mladića ponovo su prošla kroz središnji prolaz i zauzela mesta u prvom redu. Tokom cele propovedi molio sam se za njih. Ni u toj noći nisam mogao spavati, pa sam se molio za mladiće — a tako i narednog dana.

Dolazili su svake večeri, pa sam nakon nekoliko nedelja otišao da ih posetim u prostoriji gde zavisnici od heroina ubrizgavaju sebi heroin. Sećam se koliko su želeli da svoj život predaju Hristu — ali su bili pod vlašću droge. Tom prilikom sam nad njima izvršio pomazanje uljem i molio se Bogu da ih spase i izleči. Bog je učinio čudo, tako da su jedne večeri sva četvorica izašla napred na poziv i predali Isusu Hristu svoj život! Trojica od tih mladića danas su propovednici jevanđelja Isusa Hrista. Bog zaista uslišava molitvu!

Šta znači posredovanje

Posredovati znači zauzimati se ili zalagati za nekoga ko ima problema ili je u nevolji, upućivanjem molbi Bogu. Mojsije je bio silan posrednik za grešne Izrailjce, zauzimajući se pred Bogom da ne uništi narod koji je on vodio kroz pustinju (2. Mojsijeva 32,11–18). Gospod Isus Hristos je, razume se, najveći posrednik svih vremena: “Kad svagda živi da se može moliti za njih” (Jevrejima 7,25). Isus se molio za nas (Jovan, 17. glava), a to čini i danas, pred Božjim prestolom. Budući stalni posrednik za nas ljude, On je presrećan kada mi posredujemo za druge ljude koji su u teškoćama i potrebama. Često, kada se molimo samo za sebe, naše molitve postaju sebične, što se neće dogoditi ako na srcu imamo dobro svojih bližnjih, drugih ljudi.

Kada “prinosimo” slučajeve svojih bližnjih pred Boga, kada ih izlažemo delovanju Božje ljubavi, kada se molimo ...

za njihovo oslobođenje od duhovne sanjivosti,

za okrepljenje njihovog unutrašnjeg zdravlja,

za snagu da odbace neku pogubnu naviku,

za obnavljanje nesputanog i životvornog odnosa s ljudima koji ih okružuju,

za snagu da se suprotstave iskušenju,

za hrabrost da nastave da se bore protiv ljutog protivljenja ...,

tek tada osećamo šta znači uzimati učešće u Božjem delu i brizi. Tek tada se ruše zidovi koji nas razdvajaju od naših bližnjih i mi tada uviđamo da smo svi satkani u tkivo jedne velike i međusobno bliske porodice. Nema veće bliskosti s drugim ljudima od one koju vidimo kada ih “prinosimo”

pred Boga u molitvi.

Posredovanje zaista donosi promene. Ono je naša potpisana pozivnica Bogu da interveniše u životu drugih ljudi — da ih štiti od neprijatelja i da leči rane koje im je neprijatelj naneo. Ono donosi promenu u životu same osobe koja se moli i oslobađa energije neba koje potom okružavaju dušu osobe za koju se ona moli. Ratnici molitve moraju postati vešti u vojevanju protiv neprijatelja i angažovanju oko isceljenja drugih ljudi metodom posredničke molitve.

Molba, traženje

Ova vrsta molitve odnosi se na traženje sasvim određenih stvari u molitvi. Ona znači iznošenje naših ličnih molbi Bogu. “Ako ostanete u meni i reči moje u vama ostanu, šta god hoćete ištite, i biće vam” (Jovan 15,7). Izneti pred Boga poseban zahtev znači dublje ulaženje, zadiranje u “duhovnu bitku”. Ono što tražim od Boga je želja, težnja, aspiracija, kao deo mene samog — bilo dobra ili zla, bilo za zadovoljenje duhovnih, umnih, emocionalnih ili fizičkih potreba. Kad takvu molbu ne bih prineo Bogu u molitvi, ona bi ostala deo mene. Ako je to za šta se zauzimam pred Bogom manje od onoga što ja najbolje mogu i želim, ono može nastaviti da raste unutra, sve dok me potpuno ne obuzme. Ako ono pak predstavlja ono najbolje u meni, ali nikada nije izneto Bogu u molitvi, ono možda nikada neće biti ostvareno niti od neba potvrđeno kao ispravno. “I ovo je sloboda koju imamo k Njemu da ako što molimo po volji Njegovoj posluša nas” (1. Jovanova 5,14).

Ako svoj život treba da živim kao Božji prijatelj — da ga živim kao jedan veliki odgovor na prepoznatu Božju ljubav — mogu li činiti išta bolje do da svoje želje i težnje položim pred Njega da ih On ispita, i da se zatim svim svojim bićem založim za njih?

I ja vama kažem: ištite i daće vam se: tražite i naći ćete; kucajte i otvoriće vam se. Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvara mu se. — Luka 11,9.10.

Ako nameravam da preduzmem određeni poduhvat čiji bi mi uspeh veoma mnogo značio, zar je igde bolje izložiti svoju potrebu, nego Bogu u molitvi? To je prilika kada mogu da razgovaram s Bogom o tome i da primim od Njega savet. U Njegovim je rukama šta će On učiniti. Svom svojom snagom mogao bih se zauzimati za određeni ishod — a da onda, posle vremena provedenog na molitvi, ustanem uveren da tako ne može biti, ili da mora biti u nekom drugom obliku ili da moram da čekam, ili pak da moram da učinim određene uvodne korake kako bi se to moglo ostvariti. *U stvari, nije toliko važno čime ćemo otpočeti molitvu. Ono što je zbilja važno jeste čime je završavamo — kuda nas tokom molitve vodi Bog.*

Prema tome, nema apsolutne granice koja bi se mogla staviti našem

traženju u molitvi. Iskusni ratnici molitve iznose opušteno i s pouzdanjem svaku svoju potrebu.

Pokajanje i oproštenje

Molitva za pokajanje i oproštenje predstavlja posebnu vrstu molitve traženja. Kako svest o grehu u nama postaje sve prisutnija — dok nam Sveti Duh ukazuje na zablude u našem životu i postupcima — istovremeno se u nama povećava i žalost zato što svojim grehom nanosimo bol Bogu, i duboka želja za promenom. Raste čežnja za oproštenjem i mi pristupamo Bogu tražeći promenu, oproštenje i očišćenje.

Praštanje ide u dva pravca: prvi je praštanje koje primamo od Boga za naše grehe i drugi, praštanje ljudima koji su se ogrešili o nas: “I kad stojite na molitvi, praštajte ako što imate na koga: da i Otac vaš koji je na nebesima oprostí vama pogreške vaše” (Marko 11,25). Ovim rečima nas Isus podseća na princip koji je sâm često izgovarao: božansko praštanje u direktnoj je vezi s našim praštanjem drugim ljudima.

Jedna od najpoznatijih molitava za oproštenje je Davidov vapaj za oproštenje za njegovu požudu, preljubu i ubistvo:

Smiluj se na me, Bože, po milosti svojoj, i po velikoj dobroti svojoj očisti bezakonje moje. Operi me dobro od bezakonja mojega, i od greha mojega očisti me. Jer ja znam prestupe svoje, i greh je moj jednako preda mnom. Samome Tebi zgreših, i na Tvoje oči zlo učinih. — Psalam 51,1–4.

Greh je Davida veoma udaljio od Boga. Kad je konačno uvideo kakav je veliki bol naneo Božjem srcu, uputio je Bogu tu molitvu. Pretpostavka za istinsko praštanje je učinjena nepravda ili povreda naneta nekome, a sada želimo da to ispravimo. David ne priznaje samo svoje grešno stanje nego svoj konkretni greh. On ne samo što se žali na zle sklonosti izopačene ljudske prirode, nego ukazuje i na konkretni grešni postupak. Naše molitve u kojima tražimo oproštenje ne smeju sadržavati samo “Ja sam grešnik”, nego i reči “Zgrešio sam” — ne samo “Ja *sam* grešan”, nego i “*Učinio* sam taj greh”.

Molitva za oproštenje mora biti potpuno otvorena i iskrena. Za greh se ne mogu navoditi niti nuditi nikakvi izgovori. Takva vrsta molitve sadrži:

1. Osvedočenje o krivici.
2. Žalost zbog učinjenog greha.
3. Priznanje.
4. Unutrašnja namera da se učini promena.

Odgovor koji nam daje naš nebeski Otac na istinsku molitvu za oproštenje je čist, neposredan i potpun. On prašta od srca i, kao što oprašta, tako i zaboravlja. Božje praštanje upućeno nama je pravilo i mera našeg praštanja drugim ljudima. Nama će biti izuzetno teško da praštamo drugima, ako nismo istinski doživeli milostivo Božje praštanje za naše

grehe.

“Budite jedan drugome blagi, milostivi, praštajući jedan drugome, kao što je i Bog u Hristu oprostio vama” (Efescima 4,32).

“Snoseći jedan drugoga, i opraštajući jedan drugome ako ima ko tužbu na koga: kao što je i Hristos vama oprostio tako i vi” (Kološanima 3,13).

Baš kao što je praštanje koje primamo dar od Boga, tako i praštanje koje pokazujemo prema drugim ljudima takođe dolazi od Boga. Ljudski gledano, mnoga okrutna dela koja smo učinili jedni drugima kao da je nemoguće oprostiti. Međutim, ako smo voljni da budemo preobraženi u ljude koji praštaju, On će nam dati taj dar praštanja — dar koji će dinamički izmeniti naše razmišljanje, naše emocije i naš duhovni stav prema osobi koja nas je povredila. U praštanju se nalazi predivna sloboda. Kada ga primimo, oslobođeni smo krivice i osude. Kada ga damo drugome, sami se oslobađamo gneva i gorčine.

Prekorevanje, zlovolja, gorčina i osuda jesu oruđa koja sotona koristi, ne bi li uništio naš život. Negovanjem praštanja drugim ljudima i primanjem oprostjenja i očišćenja za sopstvene grehe ratnici molitve postižu velike pobede za Boga.

Moj lični plan vojevanja

1. Objasni šta tebi lično znači sledeća definicija molitve: “Molitva je dvosmerna zajednica između čoveka i Boga.”
2. Smatraš li da je hvaljenje Boga stvarno i molitva? Reci zašto jeste ili zašto nije.
3. Veruješ li iskreno da posrednička molitva zaista donosi rezultate? Reci zašto misliš da ih donosi ili ne donosi.
4. U Luki 11,9.10. izložene su tri faze molitve traženja. Objasni šta tebi lično znači svaka od tih faza. U čemu se one razlikuju? U čemu su slične?
 - a. Ištite:

b. Tražite:

c. Kucajte:

5. Zašto su, po tvome mišljenju, pokajanje i oprostjenje izuzetno važni za uspešnu molitvu?

10. TAKTIKE RATOVANJA

Uspešno ratovanje znači neuporedivo više od ratne opreme i oružja. Svaki veliki vojskovođa instinktivno zna da će bitka biti izgubljena iako su ratnici možda dobro obučeni u rukovanju oružjem, ali nisu teorijski i praktično savladali pravila ratovanja i naučili da svoje napore koordiniraju s aktivnostima drugih vojnika. Kao ratnik molitve, ti se moraš obučiti da savladaš strategije i taktiku božanskog ratovanja. Istovremeno, u ovome se moraš tako disciplinovati da po tome automatski postupaš i u žaru bitke.

Ovo poglavlje ima praktičnu namenu, budući da se bavi nekim osnovnim postupcima i taktikom u molitvi. Nekim hrišćanima duhovna disciplina i ratne “vežbe” brzo prelaze u dosadu, radije dopuštajući da im duhovni problem dostigne kritičku tačku, a onda ih emocije nagone na molitvu. Najčešće su to emocije straha, krivice, sumnje, panike i razočaranja. S druge strane, što je ratnik iskusniji i zreliji, to će u svoje molitveno iskustvo unositi više smirenosti, pouzdanja, nade i radosti. Zato ćemo sada govoriti o osnovnoj taktici molitve.

Vreme za bitku

Jedna anketa iz Sjedinjenih Država pokazuje da prosečni hrišćanin dnevno provodi prosečno jedan minut na molitvi. Znači, ako verujemo da je “molitva disanje duše”, zaključićemo da nas okružuju ljudi koji gotovo da uopšte ne dišu. Zamislite da ste otišli u crkvu, a đakoni iznose na podijum govornika koji je tokom prethodne sedmice disao samo sedam minuta. Koliko će snažne duhovne pomoći, po vašem mišljenju, on moći da vam pruži?

Molitvene bitke iziskuju vreme — vreme za unošenje reda u svoje molitve, za pronalaženje biblijskih tekstova koji će poslužiti kao podrška našim traženjima u molitvi, da iznesemo svoje molbe pred Boga i slušamo kako nam odgovara, upućujući nas i savetujući. Pitanje glasi: Koliko vremena? Jedan minut dnevno zasigurno nije dovoljan. Na drugoj strani, znam hrišćane koji provode i po šest sati dnevno na molitvi, zanemarujući svoje porodične obaveze, samo da “završe” svoje molitvene aktivnosti. Negde između te dve krajnosti nalazimo optimalnu količinu vremena. Ako nisi proveo mnogo vremena u molitvi, a želiš da počneš sada, predlažem ti kao cilj petnaest minuta dnevno, za početak.

Petnaest minuta koji menjaju život

Petnaest minuta provedenih u ličnoj molitvi svakoga dana, može da izmeni tvoj život! Naše iskustvo u pružanju pomoći ljudima da uspostave dinamičan život molitve, pomoglo nam je da napravimo jedan nacrt za

organizovanje vremena za molitvu. Shvatimo sledeće: ovo je samo koncept za početak, a ne program za paradni strojevi korak. S rastenjem u molitvi, vreme predviđeno za molitvu prilagođavaćeš u skladu s premeštanjem naglaska u tvom životu molitve. U svakom slučaju, možda će ti biti od koristi da se držiš ovog koncepta, sve dok ne stekneš više znanja i opuštenosti u okviru sistematskog života molitve.

Bog nas upućuje i kaže: “Utolite i poznajte da sam ja Bog” (Psalam 46,10). Tako je naš prvi korak u molitvi da “utolimo”, začutimo, da postanemo tihi i da sačekamo da se utiša buka onoga što nas u životu odvraća od molitve, kako bismo mogli da čujemo Božji glas.

1. Otpočni svoje tiho vreme molitve (30 sekundi).

To je kratka molitva za razumevanje, u pripremi za čitanje Božje Reči.

2. Načini pauzu za tiho pripremno razmišljanje (30 sekundi).

Tiho razmišljaj o stihu koji si odabrao za svoj zlatni stih za tu sedmicu. Ponovi ga naglas nekoliko puta, naglašavaj ključne reči, čime on postaje razumljiviji. Biraj stihove koji se uklapaju s tvojim specifičnim potrebama — stihove koji će ti pomoći na polju duhovnog rasteñja.

3. Čitaj Bibliju (5 minuta).

Izbor biblijskog teksta za čitanje izvršiće presudan uticaj da tvoje proučavanje bude korisno i smisleno. Tu nam se daju sledeće mogućnosti:

a. Tematsko proučavanje:

Pođi u dubinsko izučavanje teme za koju si zainteresovan. To se obično radi uz pomoć konkordancije ili tematskog indeksa Biblije. To proučavanje može se rasporediti na duži period vremena tako što ćeš svakoga dana uzimati po jedan stih. Evo nekih tema koje bi se mogle preporučiti:

- ◆ Drugi Hristov dolazak
- ◆ Znaci vremena
- ◆ Vera
- ◆ Opravdanje
- ◆ Posvećenje

Možda ćeš na svaki od pomenutih predmeta potrošiti po jednu sedmicu ili više. Ako želiš da istražuješ po temama, biće ti potreban neki priručnik, za nalaženje različitih tekstova na datu temu.

b. Proučavanje iz knjige:

Izaberi neku od biblijskih knjiga i proučavaj je kao celinu. Svaka knjiga razrađuje mnoštvo različitih tema. Važno je imati pri ruci komplet komentara i, možda, biblijski rečnik, kako bi lakše došao do značenja reči i saznao više o mestima koja se pominju u knjizi. Ti priručnici će ti ujedno pomoći i da uočiš pozadinu knjige i da se informišeš o vremenu u kojem je bila pisana.

c. Metod stih po stih:

Izaberi jednu glavu i proučavaj je metodom stih po stih. Pokušaj da razumeš gramatičku konstrukciju stihova. (*Strongova konkordancija* u zadnjem delu sadrži jevrejske i grčke leksikone, čije se odrednice vezuju za broj koji je odštampan uz svaku reč.)

Bez obzira za koji se pristup opredeliš, imaj na umu da su *doslednost i atmosfera očekivanja dva značajna elementa vežbanja u tvojim proučavanjima. Ne dozvoli da ti pritisak drugih aktivnosti otima delove vremena koje si predvideo za proučavanje.*

Otvori um i srce, u iščekivanju da ti Sveti Duh utisne i protumači značenja.

4. **Beleži zapažanja i primeni na svoj lični život** (3 minuta).

Započni novi dnevnik ili knjigu proučavanja, u koje ćeš upisivati ono što čitaš, uključujući u te svoje beleške šta tebi lično znači ono što proučavaš, kao i ono što si saznao. Razmišljaj o onome što čitaš i analiziraj u mislima njegovo značenje. Upotrebi simbole ili šifre, da bi njima označio stihove ili ideje. Na primer:

* = tekst za tiho razmišljanje toga dana

N = za učenje napamet

V = veličanje Boga

P = priznavanje učinjenog greha

Z = izražavanje zahvalnosti

T = za traženje od Boga u molitvi

D = za dalje proučavanje

5. **U svom proučavanju i produblivanju, postavi sebi pet pitanja:**

- Ima li ovde neki **greh** koji treba da priznam?
- Ima li ovde neko **obećanje** na koje treba da se pozovem?
- Ima li ovde neki **stav** koji treba da menjam?
- Ima li ovde neka **zapovest** koju treba da ispoštujem?
- Ima li ovde neki **primer** koji treba da sledim?

Stavi na papir svoja razmišljanja i potrudi se da tvoje primene budu lične, konkretne i merljive.

6. **Provedi vreme u molitvi** (2 minuta).

Traži Božje vođstvo za taj dan. Uputi Bogu svoje posebne molbe i iznesi mu svoje potrebe.

7. **Obnovi svoj zlatni stih i razmišljaj o njemu** (4 minuta).

Obnovi zlatne stihove iz prethodnih sedmica, uz pomoć indeks-kartica.

8. **Završi svoje tiho vreme, ali nastavi svoj dan u molitvi s Bogom.**

Stavi ovaj koncept na ozbiljnu proveru tokom najmanje jednog ili dva meseca.

Učenje biblijskih stihova napamet

Isus nam je rekao da je jedan od zadataka Svetoga Duha “napominjanje” Božjih reči (Jovan 14,26). Kaže psalmista: “U srce svoje zatvorio sam Reč Tvoju, da ti ne grešim” (Psalam 119,11). “Slaganje” biblijskih tekstova u tvome umu i srcu za tebe kao ratnika molitve od životne je važnosti. Konačno, ne možemo očekivati da nam Sveti Duh napominje nešto što u svoj um nikada nismo ni stavili.

U većini slučajeva, citati se lakše zaboravljaju nego same reči stihova. Dobar sistem obnavljanja stihova može nam olakšati rešavanje tog problema. Jedan od načina da se citati zapamte je ispisivanje teksta zajedno sa citatom. Upiši to, ili otkucaj mašinom na indeks karticu, a samu karticu stavi na veliku alku (perforirane kartice već postoje i u takvom obliku da se mogu štampati na većini današnjih kompjuterskih štampača). Na taj način te svoje tekstove možeš nositi svuda sa sobom.

Imaj na umu da se jedan stih ne može smatrati istinski naučenim napamet, ako se događa da ga zaboraviš.

Učenje stihova napamet, samo po sebi, nije tvoj prvenstveni cilj. Živi sa datim stihom svakoga dana, sve dok on ne prožme tvoj um i dok ne počne da utiče na način kako razmišljaš i postupaš. Dobar metod obnavljanja stihova osnov je dobrog učenja napamet. Pamćenje biblijskih stihova zahteva doslednost. Nametni sâm sebi odgovornost tako što ćeš voditi urednu evidenciju svojih stihova i što ćeš ih obnavljati jednom nedeljno. Jedan stih nedeljno = trinaest stihova tromesečno = pedeset dva stiha svake godine. Kako se poboljšava tvoja sposobnost pamćenja, moći ćeš da učiš napamet po dva stiha nedeljno, a onda i više, kako postaješ veštiji i spretniji u učenju napamet.

Imaj na umu Pavlove reči iz Poslanice Filibljanima: “Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje” (Filibljanima 4,13). To podrazumeva učenje napamet biblijskih stihova i “zatvaranje” Božjih reči u svoje srce!

Slušati kako Bog govori

Dok je moja kćerka Dijana bila još mala beba, imao sam običaj da rano jutrom, pre odlaska u kancelariju, ulazim u njenu sobu. Ako je bila budna, odlazio bih do kolenke, nagingjao se prema Dijani i pevao joj. Prepoznavala je moj glas, gukala je, smejala se. Zašto? Zato što je slušala poznat glas. Na neki čudesan i divan način znala je da sam joj ja tata. Bio sam neko ko je voli.

Molitva je osnovni način komuniciranja između Boga i tebe. Ako nikada do sada nisi čuo kako ti Bog govori, onda te, s tvojim napredovanjem u molitvi, očekuje jedno divno iskustvo. Bog od svega najviše želi da komunicira s tobom. On ima mnogo toga da ti ispriča i objasni, uključujući i svoju volju za tebe baš toga dana. On je za tebe pripremio reči ljubavi, ohrabrenja i vođstva.

Da li si se nekad pitao kako je Isus tačno znao kuda treba da ide i šta da radi određenog dana? Iz sata u sat bio je u kontaktu sa svojim nebeskim Ocem i tokom celoga dana primao od Njega uputstva (Jovan 8,26.27). Učio je učenike i narod, lečio, propovedao i održavao lične kontakte — a sve je to bilo rezultat Njegove bliske zajednice s Ocem. Ako je tako bilo s Isusom, koliko je više nama potreban taj lični dodir s našim nebeskim Ocem, da bismo primali ista uputstva u svojim svakodnevnim aktivnostima. Velika potreba svakog hrišćanina su duhovne uši. Dar slušanja je u podjednako meri dar Duha kao i dar govorenja.

Razvijanje duhovnog sluha

Ima tri načina na koje možemo uspostaviti dodir s Bogom i s Njime komunicirati:

1. **Idi tamo gde se Bog nalazi:** Reći ćeš: Bog je svuda. To je tačno — On je sveprisutan, On *jest* svuda. Biblija kaže: “Bog je Duh; i koji mu se mole, Duhom i istinom treba da se mole” (Jovan 4,24). Bog živi u carstvu [realm of] Duha i ako želiš susrete i razgovore s Njim, moraš naučiti da živiš u carstvu Duha. Moraš naučiti da se usredsređuješ na ono što je duhovno. Traži od Boga da te nauči da živiš sve doslednije u duhovnom svetu u kojem se On nalazi — i gde ćeš ga uvek naći.
2. **Napiši mu pismo:** *Svaki vernik treba da vodi dnevnik predanja Bogu. U svoj dnevnik upisuj svoja duhovna opažanja i osećanja — i svoje izraze ljubavi prema Bogu.* Kada šalješ pismo, obično čekaš odgovor povratnom poštom. Kada Bogu napišeš pismo u svom dnevniku, sedi tiho, bez ikakvog odvratanja i oslušuj Njegov odgovor.
3. **Telefoniraj mu besplatno:** Molitva te “spaja” s Bogom, kao što te telefon spaja s prijateljem. Molitva je besplatna telefonska veza sa slavom neba. Na telefonu molitve izražavaš Bogu svoje želje i potrebe, a onda pažljivo oslušuješ Njegov odgovor. Kada si “na vezi” s Bogom u molitvi, slušaćeš i reči koje On tebi upućuje.

Božji sveti koncept molitve

Da bi molitva bila delotvorna, mi je moramo upućivati po božanskom konceptu. Mnoge molitve ostaju neuslišene zato što ne ispunjavaju uslove koji omogućavaju Bogu da ih usliši. Prema tome, pokušajmo da analiziramo ono čemu nas je Hristos učio o zakonima molitve: “Ištite, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se” (Matej 7,7). Ovde imamo uzlaznu skalu i u njoj nalazimo:

1. Jednostavne reči moljenja (*ištite*).
2. Smiren stav *traženja*.
3. Snažno, neprekidno *kucanje*.

Pozabavimo se neposrednije ovim koracima:

MOLJENJE

Jednu od najlepših priča koju sam ikada pročitao o molitvi izneo je pastor Čo iz Seula u Koreji, koji je osnovao najveću crkvu na svetu, sa ženskim molitvenim grupama. U ranom periodu svoje službe dr Čo je verovao da će Bog uslišiti njegove molitve. Dve stvari su mu bile stvarno potrebne: bicikl (nije bilo drugog načina da obilazi svoje vernike), i pisaći sto, za koji može da sedne i piše svoje propovedi.

Zato se molio za bicikl i za sto. Molio se usredsređeno — prvo sedmicama, a onda mesecima — sve dok mu srce nije bilo ispunjeno sigurnošću da Bog odgovara na njegovu molitvu.

Jednoga dana kad je ustao da propoveda, rekao je: “Bog mi je dao bicikl, a dao mi je i pisaći sto!”

Posle propovedi pozvao je tri studenta seminara da pođu s njime njegovoj kući. Prvo što su studenti hteli da vide, bili su bicikl i pisaći sto — ali nisu videli ništa od toga.

“Čini mi se da si rekao da ti je Bog dao novi bicikl i pisaći sto”, reče mu jedan od njih.

“Jeste, dao mi je, dao mi je!”, odgovori pastor.

“Pa, gde su onda?”, upitaše ga studenti.

“Evo baš ovde”, odgovori dr Čo, tapkajući se po trbuhu. “Ti predmeti rastu baš ovde, a kada bude bilo Božje vreme, oni će se pojaviti.”

“Hoćeš li da kažeš”, rekoše studenti, “da si u drugom stanju sa stolom i biciklom?”

“Tačno. Kada žena očekuje bebu, ona je nosi u sebi devet meseci — a onda je rađa. Ono što sam tražio u molitvi raste ovde, unutra.”

Studenti pomisliše kako je sve to samo proizvod pastorovog vedrog raspoloženja — pastor u drugom stanju, očekuje bicikl i pisaći sto! Priču su proneli dalje, pa su ljudi počeli da zbijaju šale i da se smeju, pokazujući na trbuh dr Čoa i pitajući: “Kada će se roditi tvoj bicikl i pisaći sto?” Ali dr Čo je nastavio da se moli za bicikl i za pisaći sto.

Jedne večeri, dok se molio, Bog ga je pokrenuo da se moli za sasvim određeni bicikl i sasvim određeni pisaći sto, baš kakve je želeo. I tako se pastor Čo molio: “Želim američki bicikl s deset brzina i filipinski pisaći sto od mahagonija.”

Pre isteka te sedmice, dr Čo je dobio američki bicikl s deset brzina i filipinski pisaći sto od mahagonija. Sada su ljudi koji mu se do tada smejali mogli da vide konkretne rezultate njegove precizne molitve.

Mi svoje molbe moramo uvek podrediti Njegovoj volji. Ali ako smo u molitvi pokrenuti da se molimo za sasvim određene stvari koje se nalaze u okviru Njegove volje, izražene u Njegovoj Reči, i utisnute u naše misli dejstvom Duha, mi možemo biti uvereni da će On i uslišiti naše molitve tačno u skladu s tim kako smo se molili.

RATNICI MOLITVE

Biblija kaže da je Bogu više stalo da nam daje dobre darove, nego nama da dajemo darove svojoj deci. Što su određeniji zahtevi naše dece, to će biti određeniji darovi koje dobijaju.

Kada od Boga nešto tražiš, budi spreman za Njegov odgovor. Kada se moliš, otvori svoje srce i um i odloži sve druge poslove. Otvori Bibliju i “preseli” svoj um u područje duhovnog. Stav opušten i pun pouzdanja omogućiće da kanal prijema ostane čist. Iznesi Bogu potrebe koje su ti na srcu i očekuj odgovor. Budi uvek spreman za odgovor. Bog nam odgovara na tri načina:

1. Da
2. Ne
3. Čekaj

Mi moramo biti spremni za svaki odgovor koji nam Bog daje, znajući da se on uvek temelji na onome što je najbolje za nas. Možda u početku i nećemo misliti da je takav odgovor najbolji, ali se na kraju uvek pokaže da je Božja volja bila najbolja za nas.

Seti se, takođe, kada ti Bog uputi negativan odgovor, da on tada obično ima spreman drugi, bolji odgovor. Pažljivo očekuj Njegov bolji odgovor (Efescima 3,20). Evo nekih mogućih razloga za davanje negativnog odgovora:

1. Molba nije u skladu s Božjom voljom (Matej 6,10).
2. Neposlušnost (5. Mojsijeva 1,42–45).
3. Da bi Bog mogao da pokaže milost (Priče 21,3).
4. Ljudsko nestrpljenje s Božjim određivanjem vremena (Jevrejima 11,6/II).
5. Čovekova tvrdoglavost (Zaharija 7,11–13)
6. Nepriznati greh (Psalam 66,18).
7. Neverstvo (Jevrejima 11,6/I).

Bog ponekad kaže, “Čekaj!” Čekanje spada u red onoga što nam je najteže da prihvatimo. Mi smo vrlo nestrpljivi i živimo u eri brzih rešenja. Želimo da se sve ostvari juče. Nama koji živimo u ovoj stresnoj, “instant”-generaciji, koja sve hoće odmah, čekanje biva utoliko teže. Odlaganje može biti pitanje danâ, nedelja, meseci ili godina. Mi, u tom vremenu, odlaganje moramo prihvatiti kao Božji odgovor.

Znao sam čoveka koji je patio od teškog oblika artritisa trideset osam godina. Molio se on, molila se crkva, molio se i svaki propovednik koga je bolesnik poznavao, ali je izgledalo kao da od odgovora nema ništa. Na kraju je rekao: “To ne može da traje u beskonačnost.” To je bio njegov odgovor. Bog mu je dao sposobnost da trpi odlaganje. Bog uvek, zaista uvek leči. Slušajte Jakovljeve reči: “I molitva vere pomoći će bolesniku [spasiće bolesnika], i podignuće ga Gospod; i ako je grehe učinio, oprostiće mu se” (Jakov 5,15). Ovo je trostruko obećanje, a Bog svoje

obećanje nikada nije prekršio.

1. Bolesnik dobija spasenje
2. Bog ga podiže (izlečenje)
3. Gresi su mu oprošteni.

Izlečenje — podizanje — može doći u vreme molitve, kasnije, ili prilikom vaskrsenja. Bog će ih uvek, neizostavno, podići i izlečiti. Imaj na umu da molitva sadrži:

1. Moju molbu
2. Njegov odgovor
3. Moju poslušnost

Kada Bog kaže "Čekaj!", On možda ima na umu da ti nisi spreman za odgovor. Možda smatra da to ne odgovara životnim okolnostima drugih osoba na koje se to još odnosi. Ili možda taj Njegov odgovor znači da iz drugih, nama nepoznatih razloga, On nije voljan da to sada učini — da taj čas u Njegovom planu još nije nastupio. Bez obzira za šta se opredeli, Njegova mudrost to sve vodi.

Ratnici molitve, ovo je samo mali deo osnovnih strateških postupaka koje ćete naučiti u ratovanju molitvom. Božji Duh će vam pokazivati još više, ukoliko budete napredovali u vežbanju i iskustvu molitve. Kasnije ćemo razmotriti pitanje o tome kako možeš sopstvene sposobnosti da udružiš, kombinuješ sa sposobnostima drugih ljudi i da na taj način umnožiš snagu svoje molitve. Za sada je potrebno samo da — počneš. Imaj na umu da uživaš saradnju Svetog Trojstva — Oca, Sina i Svetoga Duha — u molitvi i u razvijanju tih sposobnosti. Jedini način za početak jeste — krenuti.

Moj lični plan vojevanja

(Sledeći spisak treba da ti pomogne u razmišljanju o načinima za poboljšavanje kvaliteta, sadržaja tvog vremena za molitvu. Spisak nema za cilj izazivanje osećaja krivice niti da natera svakoga da se moli na isti način. Hrišćani određuju i primenjuju period za ličnu molitvu na način koji najbolje odgovara njihovoj posebnosti i njihovom načinu života. Zaokruži svoj odgovor na svako postavljeno pitanje.)

Pregled elemenata za ličnu molitvu

1. Svoj period zajednice s Bogom u molitvi započinjem kratkom molitvom.

DA NE

2. Intenzivno, u tišini, razmišljam o određenom biblijskom stihu u svom periodu molitve.

RATNICI MOLITVE

DA NE

3. U svom periodu molitve provodim određeno vreme u čitanju Božje Reči.

DA NE

4. U svom periodu zajednice s Bogom u molitvi trudim se da steknem duhovna opažanja, da izvršim određene lične primene i da to sve zapišem.

DA NE

5. Proučavajući Božju Reč, postavljam sebi sledeća pitanja:

Postoji li greh koji treba da priznam?

DA NE

Ima li ovde neko obećanje na koje treba da se pozovem?

DA NE

Ima li ovde neki stav koji treba da menjam?

DA NE

Ima li ovde neka zapovest koju treba da ispoštujem?

DA NE

Ima li ovde neki primer koji treba da sledim?

DA NE

6. U svoj dnevnik upisujem svoje odgovore na navedenih pet pitanja.

DA NE

7. Svakoga dana provodim prosečno _____ minuta u molitvi.

8. Obnavljam biblijske zlatne stihove od prethodnih sedmica u vreme svog vremena za molitvu.

DA NE

9. Tokom dana održavam atmosferu molitve.

DA NE

10. Gledajući ovaj spisak, zaključujem da svoj život molitve mogu da unapredim na sledeće načine:

11. ARSENAL MOLITVE

Kroz celu istoriju su i vojskovođe i njihovi ratnici učili i ratovali na osnovu vojnih priručnika. Taj priručnik opisuje način upotrebe oružja. Bavi se strategijama i taktičkim zamislima vođenja ratova i daje pojedinih osnovnih postupaka kojih treba da se pridržava jedna uspešna vojska. Božja Reč je "vojni priručnik" ratnika molitve. U njoj nalazimo kako se razvija veština rukovanja oružjem i kako se postiže potpuna pobeda u svakoj bici.

Uputivši nas da "obučemo" "sve oružje Božje" i da se pripremimo za borbu, Sveti Duh je opisao molitvu kao način na koji treba da bijemo Božje bitke: "I svakom molitvom i moljenjem molite se bogu Duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakim trpljenjem i molitvom za sve svete" [Molite se u Duhu u svim prilikama, svim vrstama molitve i traženja. Imajući to na umu, budite potpuno spremni, ne prestajući da se molite za sve svete – prema NIV] (Efescima 6,18).

Čemu nas stvarno uči naš "vojni priručnik", kada je reč o molitvi?

Biblija je knjiga molitve. U svojoj knjizi "Sve molitve u Bibliji" [All the Prayers in the Bible], autor Herbert Lokir [Lockyer] našao je 351 molitvu, uz mnogo drugih tekstova u kojima se izlažu principi molitve. To su molitve koje se kreću od kratkih vapaja Bogu za pomoć, do onih koje pokrivaju više biblijskih glava. Utvrdio je da jedino knjige 3. Mojsijeva i Knjiga o Jestiri ne sadrže molitve. Mogli bismo prodiskutovati taj podatak.

U stvari, svaka žrtva opisana u 3. Mojsijevoj predstavlja jednu praktično izvedenu molitvu za oprostjenje, molitvu zahvalnosti ili slavljenja Boga. Iako u Knjizi o Jestiri nije pronađena nijedna molitva, Mardohej i Jestira su ilustrovali snažne principe molitve.

Ako je Bog smatrao da je toliko važno da Njegov Sveti Duh utiče na biblijske pisce da zapišu sve sadržane molitve i principe molitve, onda je Božja Reč najvažniji ikada napisani priručnik o molitvi. Osim toga, mi u Bibliji nalazimo nebrojene izveštaje o silnim delima koje je Bog učinio za svoj narod, koja imaju udela u izgrađivanju naše vere u molitvi. Ovome moramo dodati preko tri hiljade obećanja koja pokazuju šta je Bog voljan da učini odgovarajući na molitvu. Ratnik molitve ne može da preživi ako ne poznaje Božju Reč i ne rukuje njome.

Molitva je neophodnost

Molitva za vernika nije opcija, nego neophodnost. Molitva Bogu je verniku važna koliko i disanje telu. Jedan nadahnuti pisac za molitvu kaže da je "disanje duše". Ona kaže i ovo: "Molitva je otvaranje srca Bogu kao svome prijatelju." — SC 63.

Isti autor ističe koliko je molitva važna za odnos s Bogom. U celom Svetome pismu nalazimo Božje verne ljude koji su izgrađivali taj odnos u molitvi. Na primer, nekadašnji patrijarsi, carevi i proroci u Starome zavetu izlivali su svoja srca Bogu u molitvi. Uvek iznova, od pripadnika Božjeg naroda tražili su da i sami to čine. Božja sila i prisutnost bili su vidljivi u načinu na koji je On odgovarao na molitve i doticao život ljudi pojedinačno. Ljudi i žene u oba zaveta često su se obraćali Bogu u molitvi. To će postati očiglednije kada upoznaš sledeći kratak pregled molitve u Bibliji. Molitva je u biblijskom vremenu bila tako važna da imenicu *molitva* nalazimo pomenutu 114 puta u 107 različitih stihova, dok se glagol *moliti se* pominje 313 puta u 306 stihova. Bacimo sada kratak pogled na molitvu u Bibliji.

MOLITVE U STAROM ZAVETU

1. Mojsijeva:

Na početku ove knjige vidimo direktno opštenje, zajednicu s Bogom. On je u smiraj dana šetao zajedno s Adamom i Evom. Zamišljam ih kako sede i razgovaraju. Budući da je zajednica, druženje s Bogom, jedna vrsta molitve, Adam i Eva su razgovarali s Bogom prirodno kao što su disali. To je u tolikoj meri bilo deo njihovog života, da o tome verovatno nikada nisu razmišljali kao o molitvi.

Greh je Adama i Evu odvojio od Boga. Kako im je morala nedostajati ta svakodnevna zajednica i kako su samo želeli da pronađu neki način da obnove te svakodnevne razgovore s Bogom! I Bogu je to nesumnjivo nedostajalo, pa je čoveku dao dar molitve. Taj način razgovaranja sa svojim nevidljivim nebeskim Ocem postao je životno važna, bitna karika između Adama i Eve i njihovog Stvoritelja. Preko te spone mogli su da se obrate Bogu u periodima potrebe i da uživaju u svakodnevnoj zajednici s Njime. Prvo stvarno pominjanje molitve u Bibliji nalazimo u 1. Mojsijevoj 4,26: "Tada se poče prizivati ime Gospodnje." Sinovi i kćeri Božje toga vremena podrazumevali su molitvu kao prizivanje svog Boga, a ne kao religiozni obred.

U starozavetno doba molitva nije bila samo jednosmerna komunikacija. Avram je to redovno doživljavao. Svakom prilikom kada bi taj "otac vere" podizao šator, gradio bi i oltar za žrtvu i molitvu. Bog je odgovarao na njegove molitve: "Ali anđeo Gospodnji viknu ga s neba, i reče: Avrame! Avrame! A on reče: evo me" (1. Mojsijeva 22,11). Na taj način se za Božji starozavetni narod molitva razvila u mogućnost i za obraćanje Bogu i slušanje Njegovog odgovora.

2. Mojsijeva:

U 2. Mojsijevoj nalazimo neke od najvećih molitava u istoriji. Bog je

poslao Mojsija da povede Njegov narod iz Egipta nakon što su mu njegovi predstavnici zavapili u molitvi (2. Mojsijeva 2,23–25; 3,7.8). Kad je Izrailj pogazio zavet načinjen s Bogom i klanjao se zlatnome teletu, Mojsije je posredovao u razgovoru s Bogom u interesu svog naroda, čak i sebe nudeći umesto njih:

I vrati se Mojsije ka Gospodu, i reče: molim ti se; narod ovaj ljuto sagreši načinivši sebi bogove od zlata. Ali oprosti im greh; ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao.” — 2. Mojsijeva 32,31.32.

Ovom molitvom Bog nam predstavlja Mojsijevu posredničku molitvu za svoj narod. U toj knjizi dat nam je obrazac vođenja u molitvi — primer vođe koji izliva svoju dušu za dobro drugih ljudi.

3. Mojsijeva:

Kao što smo rekli, u 3. Mojsijevoj je svaka žrtva opisana u knjizi značila molitvu za oproštenje, molitvu zahvalnosti ili slavljenja Boga.

4. Mojsijeva:

Zatim, u 4. Mojsijevoj nalazimo jednu od najlepših molitava posvećenja u Bibliji — i grupnu molitvu pokajanja. Molitva posvećenja otkriva ljubav vođe prema svom narodu i njegovu želju da se na njih izlije bogatstvo Božjeg blagoslova.

“Da te blagoslovi Gospod i da te čuva! Da te obasja Gospod licem svojim i bude ti milostiv! Da Gospod obrati lice svoje k tebi i dade ti mir!” (4. Mojsijeva 6,24–26).

Slušajmo, zatim, kako se izrailjski narod kaje za svoj greh: “Tada dođe narod k Mojsiju i rekoše: zgrešismo što vikasmo na Gospoda i na tebe; moli Boga neka ukloni zmiye od nas. I Mojsije se pomoli za narod” (4. Mojsijeva 21,7).

5. Mojsijeva:

Ova knjiga je knjiga vere i poslušnosti. “I molih se Gospodu onda govoreći: Gospode Bože! Ti si počeo pokazivati sluzi svojemu veličinu svoju” (5. Mojsijeva 3,23.24). “Jer koji je veliki narod kojemu je Bog blizu kao što je Gospod Bog naš kad ga god zazovemo?” (5. Mojsijeva 4,7). U 5. Mojsijevoj otkrivamo da postoje prilike kada Bog na naše molbe daje odrećan odgovor. To se jasno vidi u Mojsijevoj molbi da mu se omogući da uđe s Izrailjem u Obećanu zemlju. Božji odgovor je otvoreno negativan. Molitva nas često priprema za negativne odgovore. Međutim, Mojsije je posle smrti vaskrsnut i uzet na nebo da živi u društvu Boga i svetih anđela. To nam pokazuje da posle Božjeg negativnog odgovora često dolazi Njegov neuporedivo slavniji i bolji odgovor.

RATNICI MOLITVE

Isus Navin:

Knjiga Isusa Navina piše o životu molitve posvećenog vođe ratnika molitve. U tom periodu su svi Izrailjci postali ratnici, boreći se pod Božjom rukom, radi preuzimanja Hananske zemlje koju im je On dao. U toj knjizi ratovanja uvek iznova vidimo i vođu i sâm narod kako se mole. (Vidi Isus Navin 1; 2; 5,13–15; 10,11–13).

Sudije:

Knjiga o Sudijama beleži svojevrsan mračni period u Izrailju. Narod je u više navrata napuštao Boga i trpeo tiraniju i tlačjenje od okolnih naroda. Periodi nevolje palili su iskru probuđenja s molitvom. Knjiga o Sudijama pokazuje da je Božje uho uvek otvoreno za iskrenu i ozbiljnu molitvu. (Vidi: Sudije 1, 4, 5, 6, 10, 11, 13, 20, 21.)

Ruta:

Iako u Ruti ne nalazimo zapisanu nijednu izričitu molitvu, ipak čitamo blagoslove i reči posvećenja koje su izgovarali Nojemina, Ruta i Voz u međusobnom opštenju. U tim rečima oni su Boga pominjali na divan način, koji nesumnjivo upućuje na njihovu blisku vezu s Njim.

1. i 2. Samuilova:

Ove knjige, s nekoliko slavni stranica, daju svoj doprinos biblijskoj istoriji molitve. Možete osetiti snagu patnje i videti Anine suze, dok upućuje svoju molbu Bogu. Počujte i upoznajte tajne bolne, očajničke molitve.

U ovim knjigama uočavamo važnost molitava za posvećenje, zaštitu i vođstvo. Ovde imamo izveštaj o jednom velikom proroku i dvojici careva. Sâm prorok Samuilo bio je odgovor na molitvu svoje majke i u potpunosti predan zajednici s Bogom u molitvi. To svakako ilustruje snagu i uticaj roditeljskih molitava. I Samilov život ukazuje i na snagu vođenja u molitvi u Božjem narodu. Prvi izrailjski car, Saul, primer je tragičnih posledica nesređenog duhovnog života i pogrešne primene molitve. U slučaju cara Davida, velikog kompozitora psalama, za razliku od Saula, vidimo izuzetan primer vođe koji koristi molitvu za sebe i za narod koji vodi. (Vidi: 1. Samuilova 1, 2, 3, 7, 8, 12, 14, 15, 16, 17, 28 i 30 i 2. Samuilova 2, 5, 7, 12, 21, 22 i 24.)

1. i 2. o Carevima:

Molitva je igrala krupnu ulogu u periodu izrailjskih careva. Priče iz tog vremena pokazuju nam ujedno kako je molitva pozitivno primenjivana i kako je bila zanemarivana. (Vidi: 1. Carevima 3, 13, 17, 18 i 19 i 2. Carevima 4, 6, 19 i 20.)

1. i 2. Dnevnika:

Kao što je bilo u 1. i 2. Carevima, i ovi izveštaji često upućuju na važnost molitve i otkrivaju mnoge životno važne principe molitve. (Prouči tekst u 1. Dnevnika 4, 5, 13, 17, 21, 23 i 29 i u 2. Dnevnika 14, 15, 20 i 33.)

Jezdra:

U Jezdri imamo izveštaje kako o ličnoj molitvi, tako i o molitvi na javnim bogoslužjenjima, kao i o važnosti molitve u Božjoj Reči. (Vidi: Jezdra 7, 8 i 9. glava.)

Nemija:

Nemija, peharnik cara Artakserksa i organizator i vođa obnove Jerusalima, bio je čovek koji se mnogo molio. Molitva je igrala glavnu ulogu u njegovom radu i životu, kako se to jasno može videti u knjizi.

Jestira:

Kao što smo već napomenuli, u Knjizi o Jestiri nema izričitog pomena ijedne molitve, ali Mardohej i Jestira su van sumnje bili osobe koje su se molile Bogu. Njihovo iskustvo prikaz je ključnih principa molitve.

Jov:

Prvi susret s Jovom je situacija kada se on moli za svoju decu. Kroz celo njegovo životno iskustvo vidimo kakvu je snažnu ulogu odigrala molitva u njegovom životu i možemo naučiti dragocene pouke o ulozi molitve u donošenju utehe i snage onima koji su na udaru probâ i iskušenja. (Vidi: O Jovu 1, 6, 7, 9, 10, 14, 21, 23, 38, 40 i 42.)

Psalmi:

Gde uopšte da počnemo u ovim nadahnutim pesmama molitve Bogu? Nemoguće je čak i početi sa obuhvatanjem veličine i snage molitva koje je psalmista upućivao Bogu. *David i drugi psalmisti podižu molitvu na najviše i najistaknutije mesto u životu vernika.* Davidove molitve izražavaju zahvalnost, slavljenje Boga, savetovanje, poniznost i praštanje. (Preporučujemo proučavanje sledećih psalama: 4, 5, 8, 22, 23, 27, 35, 36, 42, 44, 51, 73, 96, 107, 119 i 139).

Priče, Propovednik i Pesma nad Pesmama:

Knjiga Priča Solomunovih predstavlja molitvu kao kanal zahvaljujući kojem Božja mudrost postaje naša mudrost. U Knjizi Propovednika molitva se prikazuje kao duhovna istorija cara Solomuna, dok Pesma nad Pesmama ilustruje ulogu molitve u divnoj priči o ljubavi.

RATNICI MOLITVE

Isaija:

Isaija je “prorok–jevanđelista”, a njegova knjiga dostiže možda najviši duhovni nivo među svim starozavetnim knjigama. Isaija zapisuje sopstvene molitve i dve molitve cara Jezekije. Prilikom traženja i otkrivanja molitava u Isaiji treba pažljivo gledati, pošto su one često sastavni deo proročanstava. (Potraži u Isaiji 1, 6, 7, 12, 25, 26, 41, 55, 59, 62, 63. i 64. glavi.)

Jeremija:

U Jeremiji nalazimo proroka nežnog srca koji svojom žalošću i suzama pokazuje brigu za Božji narod. On se u molitvi neprestano zauzima pred Bogom za svoj narod. Jeremija je predlika Hrista koji je, prema Poslanici Jevrejima, svoje molitve natapao suzama. (Čitaj u Jeremiji: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10, 12, 14–18, 20, 32 i 42).

Plač Jeremijin:

Ova knjiga, koju je takođe pisao Jeremija, sadrži pet tekstova plača. To su pet velikih molitvenih vapaja iz srca autora za dobro svog naroda Izrailja. Cela knjiga je jedan veliki niz molitava ispunjenih žalošću.

Jezekilj:

Jezekilj je bio Božji glas “celom domu Izrailjevom” — a naročito judejskim izgnanicima u Vavilonu. Čistota njegovih molitava dopire do neba, upravo kada plače za svoj narod koji se ne moli dovoljno. (Prouči: Jezekilj 4, 9. i 11. glava.)

Danilo:

Mi ne možemo da dopremo do dna molitava ovog velikog proroka. One čine čitav seminar na temu dinamike silnih molitava. Svoje proročke iskaze Danilo stavlja u zavisnost od Božjeg vođstva, što se odnosi i na njegovu ličnu sigurnost i zaštitu. *Danilo je bio čovek molitve, za koga je ona bila tako važna da nije prestajao da se moli, čak i ako bi ga to koštalo života.* (Pažljivo prouči Danilove molitve u poglavljima 2, 6, 9, 10 i 12,8–13).

Mali proroci:

U većini malih proroka nalazimo molitve koje će bogato nagraditi ratnike molitve za proučavanje u atmosferi poniznog razmišljanja. Obrati veliku pažnju na sledeće tekstove: Osija (mnogo vrednih saznanja o molitvi); Joilo, 1. i 2. glava; Amos, 7. glava; Avdija (nema konkretnih molitava); Jona, 1, 2, 3. i 4. glava; Mihej (molitva shvaćena kao gledanje i čekanje); Naum (nema konkretnih molitava); Avakum, 1. i 3. glava; Sofonija (postoji molitva); Agej (postoji molitva); Zaharija (principi

molitve); Malahija 1,2.6.7.13; 2,17; 3,8.17.

NOVOZAVETNE MOLITVE

Novozavetne molitve se na određeni način razlikuju od molitava u Starom zavetu. Starozavetne molitve se često bave ovozemaljskim potrebama. Govore o svetovnim blagoslovima, naročito namenjenima Izrailju. Novozavetne molitve su izraženije usmerene ka duhovnim blagoslovima i ličnom iskustvu (Jovan, 17. glava, Efescima 1,9).

Jevanđelja (Matej, Marko, Luka i Jovan):

Pisci Jevanđelja otkrivaju molitveni život Mesije Isusa i izlažu načela delotvorne molitve. Za proučavanje: Matej, 6, 7, 8, 9, 11, 14, 15, 17, 18, 20, 21, 23, 25. i 26. glava; Marko, 1, 2, 7. i 10. glava; Luka, 1, 2, 3, 5, 6, 9, 11, 15, 16, 17, 18, 22. i 24. glava; Jovan, 4, 6, 7, 11, 12, 13-16. i 17. glava.)

Dela:

Peta knjiga Novog zaveta bavi se misionarskim pokretom rane crkve. Silu tom pokretu darovao je Sveti Duh, a bio je označen snagom i usrdnošću molitve. Rana crkva bila je crkva molitve. Svi apostoli su bili vođe molitvenih grupa, a njihovi sledbenici su bili ratnici molitve. (Vidi: Dela, 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 16, 20, 27. i 28. glava).

Rimljanima:

U Poslanici Rimljanima naziremo obrise tereta odgovornosti koje je Pavle iznosio pred Boga u molitvi. *Pavle je bio čovek misionarskog srca i briga koju je osećao za izgubljene počinjala je molitvom i bila potpomognuta molitvom.* (Vidi: Rimljanima, 1,8-15.23.26.27; 10,1; 11,26; 12,12; 15,5.6.30-33; 16,20.24-27.)

1. i 2. Korinćanima:

Crkva u Korintu bila je ophrvana mnogim problemima. Nije iznenađenje što u poslanicama ovoj crkvi Pavle obrađuje određena načela molitve. U obe njegove poslanice Korinćanima pominju se načela molitve i daje uzor života molitve. (Prouči sledeće tekstove: 1. Korinćanima 1,2-9; 4,17; 7,5; 10,12-14; 11,4.5.13; 12,3; 14,14-17; 14,40; 15,28.57 i 16,21-24, kao i 2. Korinćanima 1,2-4; 12,7-10.)

Galatima:

Iako u Galatima nema konkretnih molitava, obrađeni su mnogi principi koji se odnose na delotvornu molitvu. (Prouči te principe u Galatima 1,11.12.17; 4,4-7; 6,18.)

RATNICI MOLITVE

Efescima:

Cela poslanica Efescima odiše bogatstvom snažnih molitava. (Čitaj u Efescima 1,1–11.15–20; 2,18; 3,13–21; 5,19.20; 6,18.19.)

Filibljanima:

Poslanica Filibljanima je knjiga radosti, karakteristična po molitvama i slavljenju Boga. (Vidi: Filibljanima 1,2–7; 4,6.7.19–23.)

Kološanima:

Crkva u Kolosi vodila je teške bitke sa skrivenim, podmuklim zabludama, čiji cilj je bio rušenje crkve. Pavle je jasno video važnost molitve u tom ratu, što se ogleda u molitvama koje nalazimo u knjizi. (Vidi: Kološanima 1,1–8.14–19; 4,2–4.12.17).

1. i 2. Solunjanima:

Ove knjige se bave Drugim Isusovim dolaskom. Molitva igra snažnu ulogu u obema knjigama. (Prouči: 1. Solunjanima 1,1–3; 3,9–13; 5,17.18.23.24.28 i 2. Solunjanima 1,3.11.12; 2,13.16.17; 3,1–5.)

1. i 2. Timotiju:

Obe ove nadahnute poslanice Pavle je uputio Timotiju — mladom propovedniku i svom duhovnom sinu. Prva Timotiju bavi se različitim crkvenim problemima i sadrži dve molitve posvećenja i pet pominjanja molitve ili principa molitve (Vidi: 1. Timotiju 1,12–16; 2,1–4; 2,8; 4,4.5; 5,5). Druga Timotiju sadrži tri molitve (vidi: 2. Timotiju 1,2–7; 1,6–18; 4,14–18).

Titu i Filimonu:

Još jedna poruka mlađem propovedniku je Pavlova poslanica Titu, koja ne pominje nijednu konkretnu molitvu. U Filimonu, s druge strane, Pavle beleži svoju molitvu za Filimona (stihovi 4–6). Tu kratku poslanicu on takođe završava molitvom posvećenja (25. stih).

Jevrejima:

Jevrejima poslanica puna je pominjanja molitve i načela molitve. Možda najlepši su opisi Isusovog posredničkog dela kao nebeskog Poglavara Sveštениčkog (5,7.8; 7,24.25; 9,24). To je naročito važno, ako imamo na umu da mi u tom delu učestvujemo sa svojim posredničkim molitvama na Zemlji. (Vidi takođe: Jevrejima 1,10–12; 4,16; 5,7.8; 7,24.25; 9,24; 12,9.12; 13,6.18.20 i 21.)

Jakov

Ovo je poslanica koja sadrži mnoga važna načela molitve. (Prouči:

Jakov 1,5–8.17; 4,2.3; 5,13–18.)

1. i 2. Petrova:

U prvoj od ove dve poslanice Petar se bavi molitvom kao pomoći u pripremi za nevolje i progonstva. (Vidi: 1. Petrova 1,1.3.4; 3,7–12; 4,7; 5,10.11.) Druga Petrova govori o uticaju otpada koji deluje unutar crkve. (Vidi: 2. Petrova 1,4.13.14; 3,17.18.)

1, 2. i 3. Jovanova:

Jovan, učenik kojega “Isus ljubljاشة”, posebno duboko je shvatao temu Hristove ljubavi. U 1. Jovanovoj pisao je o zajednici s Hristom, nasuprot duhovnom bezakonju. (Vidi: 1. Jovanova 1,3.6.9.8–10; 2,1; 3,20–24; 5,14.15.) Druga Jovanova je divno pismo jednoj ženi hrišćanki i njevoj porodici. Jedini deo koji bi se mogao nazvati molitvom nalazi se u 3. stihu. Treća Jovanova je upućena prijatelju–hrišćaninu i saradniku, Gaju. U toj poslanici ne pominje se nijedna konkretna molitva.

Juda:

Izuzev divne molitve posvećenja u 24. i 25. stihu, jedine reči koje se odnose na molitvu nalazimo u 3. stihu i stihovima od 20–23.

Otkrivenje:

Prirodno je očekivati da poslednja knjiga Biblije bude puna molitava i tekstova koji upućuju na molitvu. Posebno su važne molitve hvaljenja Boga u tom poslednjem spisu apostola Jovana. (Prouči: Otkrivenje 1,3.4–8; 4,8; 5,8.9.11.12; 6,10; 7,9–12; 8,3; 11,15–19; 15,3.4; 19,1–10; 22,17.20.)

Proučavanje Božje Reči je beskonačna prednost za ratnike molitve. Bog je Isusu Navinu rekao da o Njegovom zakonu (celoj Njegovoj Reči) razmišlja danju i noću i da o njoj stalno govori (Isus Navin 1,8). Ni današnji ratnici molitve ne mogu raditi manje od toga. Želiš li da dotakneš, dosegneš vrhunce u molitvi — ako treba da pobeđuješ Božje neprijatelje kada napadaju tebe ili one koje ti voliš — moraš dobro poznavati način na koji su se molili junaci biblijske molitve. U njihovim molitvama naći ćeš sakriveno blago načela molitve koji će udahnuti snagu tvom životu molitve i učiniti da on donese stostruki rod. Osim toga, moraš proučavati načela biblijske molitve sve dok se tvoj život ne natopi njima i dok ona ne postanu tvoja druga priroda.

Ratnici molitve, pozivam vas, proučavajte Božju Reč!

Moj lični plan vojevanja

1. Objasni šta po tvom shvatanju znače sledeće reči: “Molitva za vernika nije opcija, nego — neophodnost.”

2. Navedi četiri misli u vezi sa starozavetnim molitvama koje su na tebe ostavile najveći utisak:
 - a.

 - b.

 - c.

 - d.

3. Navedi četiri misli u vezi s novozavetnim molitvama koje su na tebe ostavile najveći utisak:
 - a.

 - b.

 - c.

 - d.

4. **Ako bi se od tebe tražilo da izdvojiš najvažniju starozavetnu molitvu, koju bi izabrao? Zašto?**

5. **Ako bi se od tebe tražilo da izdvojiš najvažniju novozavetnu molitvu, koju bi izabrao? Zašto?**

6. Kakvu bi korist, po sopstvenom mišljenju, lično stekao na osnovu pažljivog proučavanja biblijskih molitava?

12. MAČ I ŠTIT

Opisujući “sve oružje Božje”, ratnu opremu, koje mora da nosi svaki ratnik molitve, apostol Pavle je pomenuo samo jednu vrstu ofanzivnog oružja — mač Duha, a taj mač odmah zatim i predstavio kao Božju Reč. To nije bila nikakva slučajnost. Iako Pavle pominje i druge delove ratne opreme, svaki od njih svoju snagu i efikasnost dobija od Božje reči. Ublažiću to ovako: ratnik molitve koji zanemari proučavanje ili ignoriše njegovu silu u svakodnevnom življenju stajaće pred neprijateljem nenaoružan i bespomoćan. Ili, recimo to u pozitivnom smislu — jedino će ratnik molitve koji neprekidno koristi i unapređuje svoje veštine u Božjoj Reči, moći da pobedi sotonu.

Mač Duha?

Ako je Božja Reč naše glavno oružje, zašto se onda naziva “duhovnim mačem”? Odgovor je uzbudljiv. Božji Duh je nadahnuo svaki deo Biblije, budući da je ona najpre nastala u izgovorenom, a onda i u pisanom obliku: “Nikad proroštvo ne bi od čovečije volje, nego naučeni od Svetoga Duha govoriše sveti Božji ljudi” (2. Petrova 1,21). Prema tome, Biblija nosi silu Svetoga Duha, udahnutu u svaki tekst i svako obećanje. Tekst u Jevrejima 1,3 govori o “Reči sile Njegove”; drugim rečima, Božja Reč je izraz Njegove sile. I kako je Isus rekao, jedan od zadataka Svetoga Duha kao Utešitelja jeste da nam “napomene” reči koje je Isus izgovorio (Jovan 14,26).

Kada ove i druge tekstove povežeš, dobijaš jasnu sliku. Božja Reč je u isto vreme i nadahnuta i primenjena od Svetoga Duha. Oslonimo li se samo na sopstvene reči, naći ćemo se u problemima. Možda ćemo se umoriti, govoriti u stanju iscrpljenosti, ili čak zamuckivati dok govorimo. Može se dogoditi da mislimo jedno, a govorimo drugo. Možemo biti nečim iritirani i dopustiti da se naše negativne emocije uvuku u ton našeg glasa. Međutim, kada ti i ja Božju Reč upotrebimo kao ratnici molitve, ona demonstrira silu samoga Boga.

Bog dopušta svojim ratnicima molitve da upotrebe to moćno oružje, ali kada je upotrebljeno, Božja Reč postaje “mač duhovni” i deluje u Njegovoj sili. “Jer je živa Reč Božja, i jaka, i oštija od svakoga mača oštra [oštro]g] s obe strane ” (Jevrejima 4,12). Budući da je tako moćna, mi moramo naučiti veštinu kojom ćemo je koristiti mudro i efikasno, a pošto je Biblija naše primarno ofanzivno oružje, za nas je bolje da se informišemo o načinu kako je koristiti delotvorno — ili ćemo se u našim bitkama sa sotonom suočiti s porazom.

Borba prsa u prsa

Vojnici u modernom ratovanju koriste dalekometno oružje. Lansiraju projekte prema ciljevima koje otkrivaju pomoću radara, pa tako možda nikada i neće videti cilj koji pokušavaju da unište. U Pavlovo vreme sve bitke su se vodile u bliskom kontaktu, u borbi prsa u prsa. Kada je Sveti Duh zapovedio da koristimo “sve oružje Božje”, On je imao na umu njegovu upotrebu u ličnim sukobima s neprijateljem, oči u oči. To je način na koji danas ratuju ratnici molitve. Bitke u molitvi biju se direktno sa sotonom ili njegovim slugama. Duhovno ratovanje ne poznaje ofanzive koje se preduzimaju pritiskanjem dugmadi.

Mač Duha je u Pavlovo vreme verovatno bio upoređivan s kratkim rimskim mačem. Taj mač nije bio duži od 75 cm. U takvoj borbi trebalo se suočiti s neprijateljem, prići blizu i upotrebiti snagu za udarac mačem na neprijatelja. Mačem ste mogli činiti samo dve stvari, u nastojanju da povredite neprijatelja — seći ivicom mača, ili neprijatelja probosti vrhom mača. U odbrani od neprijatelja uz pomoć mača takođe ste mogli učiniti samo dve stvari — blokirati neprijateljev mač kada on pokuša da vas poseče ili mu izbiti mač ustranu, kada pokuša da vas probode njegovim vrhom.

Današnji ratnici molitve koriste Božju Reč u svojim duhovnim bitkama. Svojim “mačem duhovnim” možete mahati, da posečete ili probodete neprijatelja, ili da blokirate njegove pokušajte da vas poseče ili probode. To znači, *Božja Reč uspešno deluje i prilikom zaštite kada sotona napada ili u cilju preduzimanja napada protiv njega.* U oba slučaja, reči Biblije koristite u borbi prsa u prsa s Božjim neprijateljem.

Isus izvlači svoj mač

Isus je “Vojvoda vojske Gospodnje”. U svom iskušenju u pustinji On nam je pokazao kako se koristi “mač duhovni” za nanošenje poraza neprijatelju. Kada je Isus kršten u reci Jordan, Sveti Duh ga je odveo u pustinju radi pripreme za Njegovu službu. Bitka u pustinji počela je tek kada je Isus dospeo u stanje slabosti zbog četrdeset dana posta. Sotona i danas čeka da napadne današnje ratnike molitve u periodima kada su iscrpljeni i slabi. Kušač je Isusu pristupio dok je bio gladan, izazivajući ga da svoju vezu s Bogom dokaže pretvaranjem kamenja u hlebove.

Hristovo poznavanje Božje reči i posvećenost toj Reči čak su i u Njegovoj krajnjoj slabosti bili tako jaki da su Njegovi duhovni refleksi odneli prevagu. U istom trenutku On je svojim napadom odbio i ranio neprijatelja, citiranjem Pisma: “Pisano je.” Sotona ponovo kuša Isusa podižući ga na vrh visoke kule. Ovom prilikom sotona citira tekst iz 91. psalma, izvlačeći reči iz konteksta i izazivajući Isusa da svoj identitet Božjeg Sina dokaže tako što će prisiliti Boga da ga zaštiti. Bez imalo oklevanja, Isus odgovara: “Pisano je.” Rečju, kao oružjem, On uzvraća

sotoni i ponovo ga ranjava. Na kraju, kušač nudi Isusu ceo svet, ako bi zauzvrat pao i poklonio se neprijatelju. I ovom prilikom Isus nanosi poraz neprijatelju rečima "Pisano je."

Poražen, sotona je prisiljen na povlačenje s bojišta, na Isusovu zapovest.

Isus nam pokazuje kako se Božja Reč koristi u svim situacijama. Božja Reč sadrži mnogo hiljada zapovesti, zapisa Božjih dela, pravila za ponašanje u svim teškim situacijama i obećanja o onome šta je Bog voljan da učini za nas. Neprijatelj ne može da izmisli problem za koji Bog već nije predvideo tekst ili reči, koji bi bili upotrebljeni za blokiranje njegovog napada ili za aktivan udarac neprijatelju, kojim bi on bio prisiljen da se povuče s bojišta.

Jednom prilikom, na seminaru, objašnjavao sam ovo grupi hrišćana, kad je jedan od njih uzvratilo kao iz puške: "Ali da bi upotrebio Bibliju za dočekivanje i odbijanje sotoninih napada, moraš da znaš *mnogo tekstova!*" Tačno je! Mač ne možeš upotrebiti ako ga ne poseduješ. Ne možeš ga upotrebiti ako ga ne izvučeš iz korica i ne vežbaš njime. Isus je potpuno porazio sotonu svakom prilikom kad je bio napadnut. Reči koje je On koristio u vreme svog kušanja i na krstu uglavnom su bile citirane iz 22. psalma. Da li to znači da treba da poznamo Bibliju u istoj meri u kojoj ju je Isus poznavao? Verujem da takvo dostignuće treba da bude naš cilj.

Poliranje našeg mača

Kakvo bi bilo tvoje mišljenje o eskadronu ratnika koji su čuli poziv na bitku, stavili ratnu opremu i izašli u borbu bez svog ofanzivnog oružja? Bezumno? Glupo? Nemarno? I svim slučajevima bio bi u pravu. Još gore, kakvi bi to bili ratnici koji bi pošli u bitku i tamo ustanovili da su im mačevi tako zardali i zaglavljani u koricama, da ne mogu čak ni da ih izvuku? Svako od nas zna šta tu nije u redu.

Vojnici uvek drže svoje oružje čisto i uglancano. Uspešni ratnici iz starina znali su da bi čak i jedna tačka previđene rđe na njihovim mačevima mogla da oslabi metal. U žaru bitke mač bi mogao da pukne i da ih ostavi bez mogućnosti odbrane. Tako je i s Božjom Rečju. Kao što su drevni ratnici provodili mnoge sate glačajući i podmazujući mačeve da bi bili u punoj funkciji za bitku, i ratnici molitve moraju da provedu sate sa svojom Biblijom. Za uspešnu primenu mača Duha potrebno je više od samo proučavanja biblijske pouke za Subotnu školu. Potrebno je više nego samo poznavanje redosleda dokaznih tekstova doktrine, bez obzira koliko je važno poznavanje doktrine.

Ratnici molitve ulaze u bitku zbog svih vrsta životnih problema. Najveće bitke koje biju su bitke molitve kada oni, ili neko drugi, trpe lične napade u nekom području života. To može biti bolest, nesreća, finansije, crkveni problemi, teškoće u braku ili problemi među roditeljima i decom.

RATNICI MOLITVE

Bez obzira šta je u pitanju, to su mesta na kojima se dobijaju bitke molitve i pobede molitve. Da bi mogli da pobede, oni moraju vešto da barataju svojim mačem Duha i da odgovarajuće delove Božje Reči koriste za blokiranje sotone, a onda i za prelaženje u protivnapad.

Da bi u tome bio uspešan, ratnik molitve mora biti “natopljen” Božjom Rečju. To se ne odnosi samo na dosadašnja proučavanja nego i na svakodnevno sveže proučavanje, kako bi ratnik bio siguran da je njegov mač sveže očišćen i oštar. Isusu Navinu je bilo rečeno da razmišlja o Božjoj Reči dan i noć. U tome se sastojala tajna njegovog uspeha kao vođe ratnika molitve. Ti ja ne smemo ni pomisliti da činimo manje od toga.

VEŠTINE S MAČEM

Poznavanje Biblije je samo prvi korak, posle čega je neophodno razvijanje veštine efikasne upotrebe duhovnog mača protiv svih vrsta napada. Obrada svih tih umeća nije namera ove knjige, ali zato možemo da pomenemo neke od najvažnijih veština koje će ti biti potrebne kao ratniku molitve:

Proučavanje Reči radi sticanja veština rukovanja duhovnim mačem:

Pavle je Timotiju rekao da je Božja Reč, “korisna za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi” (2. Timotiju 3,16). Jesi li nekada u životu proučavao Bibliju s takvim ciljem? Kada se suočiš s problemom koji treba da izneseš pred Boga u molitvi, pre molitve provedi izvesno vreme u druženju s konkordancijom. Potraži sve moguće tekstove koji se bave baš tim problemom. Dozvoli da ti Sveti Duh skrene pažnju na tekstove za tvoju molitvu, a onda, kad se moliš, iznesi ih pred Boga i izgovori ih u molitvi.

Upotrebi nekadašnja Božja čuda:

Potraži biblijske događaje u kojima su bili sadržani problemi slični onima za koje ti treba da se moliš. Pročitaj — i stavi na papir — kako je Bog intervenisao u stara vremena. Upotrebi te izveštaje da ojačaš sopstvenu veru. Bog se ne menja i mi možemo računati na Njega da će postupiti na isti način u sličnim okolnostima. Mi možemo očekivati da On deluje nama u prilog, upravo zato što rešenje prepuštamo Njegovoj volji i mudrosti. Iznesi pred Njega u molitvi te biblijske primere. Ukaži na sličnost svojih problema i problema koje si otkrio u Njegovoj Reči, i izrazi veru da će On upotrebiti svoju silu i mudrost za rešenje i tvojih problema.

Osloni se na ono što je Bog ostvario:

Obrati pažnju na reči u biblijskim tekstovima koji upućuju na akciju. Uoči razliku između onoga što Bog obećava i onoga što je On već učinio. Obećanja mogu doći s pratećim uslovima, koji moraju biti zadovoljeni da bi obećanje moglo biti ispunjeno. Međutim, nama je danas na

raspolaganju ono što je Bog već učinio i mi se na to čvrsto oslanjamo.

Pročitaj, primera radi, tekst u Efescima 1,3: “Otac ... koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista” [Otac .. koji nas je blagoslovio na nebesima svakim duhovnim blagoslovom u Hristu – prema NIV]. Ovo nije obećanje — nego svršena činjenica; to su blagoslovi koji su nam već dati i oni nam pripadaju. Sve što je potrebno jeste da tražimo od Boga da ih primeni na naš sadašnji problem. Osim ovoga, tekst u Kološanima 1,13 govori o Bogu “koji nas izbavi od vlasti tamne” [jer nas je On izbavio od vlasti tame – prema NIV]. To nije obećanje, nego svršena činjenica, koja se već dogodila. Kada izgleda da je sotona pred postizanjem pobjede, mi taj stih možemo upotrebiti i suočiti se s problemom. Ako smo već izbavljeni od sila tame, one nad nama ne mogu imati stvarnu moć. U Bibliji možemo naći na stotine takvih svršenih “transakcija” i možemo ih upotrebiti kao probode mačem u slučaju problema i kriznih okolnosti.

Molitvom uputiti Reč natrag Bogu:

Uzmi stih koji odgovara tvojoj konkretnoj bici u molitvi. O tom stihu duboko i ozbiljno razmišljaj. Trudi se da dođeš do značenja svake reči i izraza. Potom ga u molitvi uputi natrag Bogu, izraz po izraz, govoreći Bogu šta taj stih za tebe znači i na koji način se, po tvome mišljenju, on primenjuje na tvoj problem u molitvi.

“Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka”, stoji u Mateju 28,20.

“Gospode”, reći ćeš, “ja verujem da ti *jesi* sa mnom u sve dane. Problem za koji se molim u ovom trenutku je težak. Perspektiva je, kako izgleda, mračna. U stvari, postoje periodi u kojima čak i ne osećam da si mi blizu. Ali Ti si rekao da si Ti sa mnom. Ja to verujem, i zahvaljujem Ti za to, bez obzira da li osećam ili ne osećam da je to tako. Ja problem predajem Tebi i sada polazim na suočenje s tim problemom, siguran u Tvoju prisutnost i vođstvo. Hvala ti za to u Isusovo ime.”

Primenjuj to redovno. Molitva takvog tipa je jedan od najmoćnijih udaraca mačem koje možeš upotrebiti u bici.

On je rekao, pa zato i ja mogu da kažem:

Ovaj udarac mačem dolazi iz Jevrejima 13,5.6: “On reče: neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupati; tako da smemo govoriti: Gospod je moj pomoćnik, i neću se bojati; šta će mi učiniti čovek?” [Bog reče: nikada te neću ostaviti, i nikada te neću napustiti. I zato mi možemo s pouzdanjem reći: Gospod je moj pomoćnik; neću se bojati. Šta može čovek meni da učini? – prema NIV]. Sila za ovu ratnu veštinu dolazi zahvaljujući neposrednoj primeni nečega što je Bog obećao ili učinio. Zapazi da počinješ s nečim što kaže Božja Reč. Zatim, pošto je to tako, kako to utiče na način na koji ćeš postupati ili osećati? Potom izražavaš Bogu svoje poverenje i potvrđuješ kako nameravaš da postupiš. Isprobaj tu veštinu u

RATNICI MOLITVE

molitvi i gledaj kako sila teče.

Upoznaćeš i druge veštine s mačem, kad počneš aktivno da primenjuješ Božju Reč na svoje životne teškoće i na probleme drugih ljudi, koje iznosiš pred Boga u molitvi. I dok savlađuješ te veštine, upotreba Božje Reči postaje uzbudljiva prilika za odbranu čak i od najsnažnijih napada neprijatelja na tvoj i život drugih ljudi. Imaj stalno na umu da je Isus istovremeno i Živa Božja Reč. I On je Mač duhovni. Budući da je On uvek s tobom, u vođenju bitke nikada nećeš biti sâm. Bez obzira kako je bitka teška, ti ga uvek možeš pozvati da upotrebi svoju veštinu Najvećeg ratnika, tebi u prilog.

Uzimanje štita vere

Mi s Božjom ratnom opremom štitimo svoje telo i svoj um. Mač duha uzimamo u desnu ruku. Međutim, Sveti Duh nam u levu ruku daje štit vere — štit koji treba da nas brani od raspaljenih strela neprijatelja. U Pavlovo vreme ljudi su tu zapovest veoma dobro razumeli. Znali su da su strelci u rimsko doba svoje strele umakali u ulje, palili ih, a onda u borbi tim zapaljenim strelama gađali svoje neprijatelje. Duh nam poručuje da se mi i u svom duhovnom ratovanju suočavamo s raspaljenim strelama i zato nam daje štit da se od njih odbranimo.

Rimski vojnici su koristili dve vrste štita: mali obli štit, prečnika oko 75 cm i duži štit koji je pokrivaio celo telo. Govoreći o štitu vere, Pavle je upotrebio reč za štit za celo telo. Kada nam Bog daje zaštitu, On to čini temeljno i štiti nas u celosti. Potrebno je da dobro poznajemo tu zaštitu, bijući svoje bitke kao ratnici molitve.

Raspaljene strele

Neprijatelj protiv koga se borimo koristi mnogo vrsta zapaljenih strela. Koristi strah, krivicu, stid i osudu. Koristi osećanja bezvrednosti, bespomoćnosti i beznadežnosti. Naš oklop on pokušava da probije sumnjom i razočaranjem. Svaka od tih strela gori svojom posebnom vatrom i, ako pogodi, može da nas povredi i da nam oduzme snagu u presudnim trenucima duhovne bitke. Svaku strelu jaki precizni sotonini strelci usmeravaju prema nekom otkrivenom mestu na našem oklopu. Ipak, Sveti Duh nas hrabri veću da se od tih negativnih misli i osećanja možemo zaštititi držeći čvrsto štit vere između sebe i neprijatelja koji napada.

Ali najefikasnije strele — one koje izazivaju najveći bol — jesu one o kojima nam govori apostol Jakov: "I jezik je vatra, svet pun nepravde. Tako i jezik živi među našim udima, poganeći sve telo, i paleći vreme života našega, i zapaljujući se od pakla" [I jezik je vatra, svet zla među delovima tela. On izopačuje celog čoveka, pali ceo tok njegovog života, a sâm je zapaljen od pakla] (Jakov 3,6). Svi mi iz iskustva znamo kako reči mogu biti raspaljene i bolno gnevne, nesmotrene ili gorke. Najbolnije od svih

raspaljenih strela su one koje na nas odapinju naši najbliži ili prijatelji u koje imamo poverenja.

Reči ogovaranja, optužbe, ljubomore, zavisti ili gneva odapete na nas kad smo umorni, bolesni ili ranjivi mogu ostaviti opekotine i ožiljke koje samo Bog može da izleči.

Ratnici molitve su svesni da raspolažu štitom koji čuva od okrutnih, nekorektnih reči, ali pazite se. U periodima žestoke borbe ti i ja moramo biti budni i oprezni. U žaru bitke, u trenucima velikog opterećenja i stresa, ti i ja možemo nekontrolisano odapeti sopstvene zapaljene strele i njima pogoditi svoje kolege, ratnike molitve — ili čak one koje pokušavamo da zaštitimo svojim molitvama. Takve nepromišljene reči su posebno tragične zato što mogu da pogode naše kolege ratnike, koji svoj štit vere drže okrenut prema neprijatelju i koji ne očekuju napad s leđa.

Kako vera štiti

Neki hrišćani razmišljaju o tome zašto je baš “vera” izabrana da služi kao duhovni štit. Do odgovora dolazimo intenzivnim proučavanjem. Sve strele o kojima smo govorili ranjavaju nas pogađanjem u ranjiva mesta. Nakon što su nam probile oklop, njihova vatra pali u nama vatre snažnih emocija. One nam oduzimaju snagu, navodeći nas da se bavimo povredom koja nam je naneta. One iscrpljuju našu borbenu snagu na taj način što nas odvrćaju od Gospoda za koga se borimo i usredsređuju naše snage na bol koji nam je nanet. Malo po malo, menjaju se naši prioriteti, tako da počinjemo više da se bavimo nepravdom i “izdajom” nego saradnjom sa svojim Gospodom u poslu nanošenja poraza sotonu.

Vera se meri snagom našeg pouzdanja u Boga i u planove koje On ima za nas. Kada svim srcem poverujemo da je Bog ljubav i da “sve ide na dobro” onima koji mu uzvraćaju ljubav, tada nas nikakvo bolno iskustvo života ne može navesti da posumnjamo u Njegovu stalnu brigu. Kad nas drugi izdaju i kada smo u iskušenju da pomislimo kako smo napušteni i sami, naša vera u Njegovo obećanje da će biti s nama štiti nas od razočaranja. Kad smo u iskušenju da se osećamo ophrvani krivicom i stidom, naša vera u Božje praštanje i obećanje da će završiti posao koji je započeo u nama, štiti nas od osude koja iscrpljuje naše životne snage.

Nema te uvredljive reči ili iskustva s kojim se možemo suočiti u našim duhovnim bitkama koji bi mogli da probiju štit snažne vere u Boga i u Njegovu brigu i staranje za naš život. Ratnici molitve mogu da žive zaštićeni od sotoninih raspaljenih strela, svesno i neprekidno držeći štit svoje vere u Boga ispred sebe, prema neprijatelju.

Isusova vera

Međutim, ako je tvoje iskustvo kao moje, onda vrlo dobro znaš da će i najjača ljudska vera ponekad klonuti. Raspaljene sotonine strele mogu da pogode slabo mesto u štitu i da nas pogode u srce. Ipak, ima i za to

RATNICI MOLITVE

radosna vest! Ne moramo se uzdati u sopstvenu veru!

U Otkrivenju 14,12 stoji da naročiti Božji narod — ratnici molitve koji se bore u poslednjoj velikoj bici — imaju “veru Isusovu”. Zamisli! Mi možemo imati isti štit vere kakav je Isusa proveo kroz Getsimaniju, suđenje, Golgotu i grob — i dalje, celim putem do slave vaskrsenja. Ako se taj štit može dobiti, a ja ga želim — želim da znam i kako se on koristi.

Podsetićemo se dva primera Isusove vere — načina na koji je On verovao — koji su ga zaštitili od najotrovnijih zapaljenih sotoninih strela. U velikom kušanju u pustinji, kad je Isus bio iscrpljen od posta, sotona je na Isusa odapeo strelu sumnje. Neprijatelj je osporavao Isusu identitet kao Božjeg Sina, izazivajući ga da taj svoj status dokaže činjenjem čuda. Isus se podsetio svog krštenja, prilike u kojoj je sâm Bog za Njega rekao “ovo je Sin moj ljubazni”. Tada je kao štit vere uvis podigao svoje poverenje u tu Božju reč. Dočekao je zapaljenu strelu sumnje direktno na štit i odbio iskušenje sumnje, a onda je napao sotonu udarcem mača, “Pisano je”.

Jednom prilikom sotona je upotrebio veliku buru na Galilejskom jezeru da bi ispunio učenike strahom — veoma snažnom zapaljenom strelom. Učenici su spustili štitove i borili se s burom, oslabljeni svojim očajničkim strahom. Isus je spavao u barci, iscrpljen od svojih aktivnosti. Na povike učenika probudio se usred bure. A sada, pazi! Naglo probuđen iz dubokog sna i videći da brod samo što nije potonuo, Isus nije klonuo ni za trajanje jedne mikro-sekunde. Znao je da obavlja posao svoga Oca i bio je siguran da mu se nikakvo zlo ne može dogoditi sve dok ne završi posao koji mu je Bog poverio. I tako, verujući u svoj poziv i svoju vlast, ustaje i umiruje buru svojom zapovešću.

Pozivam te kao ratnika molitve da pomno proučiš kako je Isus gasio sotonine raspaljene strele tokom svog života. Upotrebi ono što si naučio u sopstvenom životu. Njegov Duh će ti pomoći da podigneš taj isti štit, braneći te od strela koje lete prema tebi, na mestu u borbi koje ti je odredio.

Nauči da podižeš štit Njegove vere u molitvi — presretanje i gašenje zapaljenih strela koje sotona odapinje prema tebi.

I mač i štit

Još nekoliko reči o upotrebi mača i štita istovremeno. Duhovno ratovanje nije samo defanzivnog karaktera. Ono podrazumeva više nego samo odbijanje neprijateljevih zapaljenih strela i udaraca mačem. Bitke se dobijaju hrabrim napredovanjem s mačem, sve dok neprijatelj ne bude prvo ranjen, a potom i konačno poražen.

Zbog toga ratnici molitve uče koordinaciju upotrebe štita vere i mača Duha. Oni savlađuju veštinu upotrebe štita vere i rukovanja mačem Duha. Postaju vešti u podizanju svoje vere u molitvi, odbijanju neprijateljevih zapaljenih strela i udaraca mačem. Potom, po ugledu na svog Vojskovođu

Isusa, oni odmah uzvraćaju rečima “Pisano je”.

Velika Božja dela brige i staranja u prošlosti, Njegove ostvarene pobeđe i blago Njegovih obećanja, sve to zajedno postaje ubod mačem u tvojim bitkama molitve. Neprijatelj je odbijen, potisnut, a mi se sve više približavamo danu velike konačne pobeđe.

Moj lični plan vojevanja

1. Zašto je, po tvom mišljenju, Pavle odlučio da opiše Božju Reč kao “mač duhovni”?

2. Objasni kako bi upotrebio mač Duha da uzvratiš na svaki od sledećih sotoninih napada:
 - a. Nailazi teško olujno nevreme, a ti se bojiš.

 - b. Zemljotres ljulja tvoju kuću i osećaš kako te obuzima panika.

 - c. Novčane teškoće dovode te do finansijske krize, s računi se gomilaju, a ti si bez novca za plaćanje.

 - d. Blizak član porodice se razboljeva ili biva povređen u saobraćajnoj nesreći, a ti juriš da ga odvedeš u bolnicu.

 - e. Osećaš kako između tebe i tvog bračnog druga raste otuđenje, a napetost u domu dostiže kritičnu tačku.

 - f. Tvoje dete, tinejdžer, postaje buntovno i prkosnog ponašanja i ti sumnjaš da možda uzima droge.

 - g. Posmatraš svetske događaje i zaključuješ da upućuju na naglo približavanje vremena nevolje.

RATNICI MOLITVE

- h. Pritisци na poslu, u domu i u odnosima tovare ti sve veći i veći stres, a ti osećaš da postaješ preopterećen.
-
- 3. Koji je jedan od načina na koje možeš upotrebiti svoju veru kao zaštitu u nekoj kriznoj situaciji ili periodu?

13. BORBENI POKLIČ

Dobro, pastore Halvorsen, shvatam ... verujem ... odlučujem da postanem jedan od Božjih ratnika molitve. Međutim, odgovori mi na dva pitanja: prvo, na koji način sâm mogu postati ratnik molitve? Drugo, na koji način mogu pokrenuti vernike svoje crkve da se uključe u lične i grupne molitvene aktivnosti ratnika molitve?

Ovo su ključna pitanja i na njih moramo odgovoriti. Ti i ja moramo otpočeti borbu u molitvi tamo gde se nalazimo. Ako sami nismo aktivni, mi ne možemo efikasno pokrenuti druge na učešće. Ako ratovanje ne počnemo na ličnom planu, bićemo kao mladić koji je dotrčao do cara Davida, noseći vesti s bojišta. Iako je pretrčao zvaničnog vesnika i prvi stigao do Davida, sve što je mogao da kaže bilo je: "Video sam veliku vrevu ... ali ne znam šta beše." Tako imamo odgovor na prvo pitanje: "Pripremi se za bitku na biblijski način i počni aktivni posao molitve u privatnosti sopstvene kleti."

Priprema za bitku

Prvo, moramo biti sigurni da smo u potpunosti posvećeni Božjoj vojsci. Biblija jasno ističe pet stvari koje mogu pokidati vezu između neba i Zemlje. Ponovićemo ih ukratko:

1. **Omiljeni greh** (Psalam 66,18). To nije greh protiv kojeg se boriš, nego greh kojega se držiš — greh koji ne predaješ Bogu.
2. **Ne tražimo (Jakov 4,2).** *Bog je uspostavio pravilo molitve koje kaže, da bismo primili, mi moramo da tražimo — konkretno i u detaljima.*
3. **Tražimo pogrešno** (Jakov 4,3). Bog kaže da kada tražimo iz sebičnih pobuda, "da u slastima svojim trošimo", On ne može da usliši našu molitvu.
4. **Nepraštanje** ((Marko 11,25.26). Isus je jasno rekao: ako u srcu čuvamo nepraštanje prema drugima, ono podiže prepreku u molitvi između nas i Boga.
5. **Dvoumljenje** (Jakov 1,7.8). Hrišćanin koji se koleba i neodlučan je, koji se moli na jedan način, a onda se ponaša na drugi; sumnja u Božju spremnost da odgovori — takav hrišćanin je kolebljiv i prekida vezu s Bogom.

Prema tome, *prvo što činimo u pripremi za bitku jeste provera veze s nebom. Tražimo od Boga da nam skrene pažnju na naš omiljeni greh, ma koji to bio, kojega se nismo odrekli.* Potom otvaramo tekst u 1. Jovanovoj 1,9, priznajemo greh i dobijamo oprostjenje. Sledeće što činimo je jasno artikulisanje onoga što tražimo, sigurni da iznosimo pred Boga svoje stvarne potrebe — traženje Njegove slave i pobede Njegovog carstva, čak i

kada tražimo ono što nam je potrebno. Potom proveravamo svoje odnose s drugim ljudima. Ako gajimo gorčinu ili ozlojeđenost prema drugima, moramo doći pred Boga i ozvaničiti svoju odluku da im praštamo svaku uvredu ili štetu koje su nam naneli. Ako je potrebno razrešavanje nekog problema s drugima, mi to činimo. To je ono što uklanja blokadu između nas i Boga. Konačno, mi se ponovo u potpunosti predajemo Bogu, Njegovoj volji i Njegovom planu. Ne samo što odlučujemo da se molimo, nego i očekujemo Njegove odgovore, a onda, posle ponovnog posvećenja svojih života, spremni smo za “sve oružje Božje” i bitku u molitvi.

Kako često treba tako da radimo? Za ovo nema utvrđene formule. Osluškuj glas Božjeg Duha koji govori iznutra, koji će ti to reći. Evo jednog dobrog pristupa: najmanje jednom sedmično ukloni sve prepreke za molitvu, u okviru jednog pripremnog perioda molitve. Potom, na početku svakog perioda molitve, ukratko obnovi svoje predanje Bogu: “Oče, obnavljam svoje posvećenje Tebi ovoga časa. Molim Te, ukloni sve prepreke između nas.” Svakom prilikom kada krećeš u veliku bitku molitve za izlečenje ili posredovanje, ili se upuštaš u duhovnu borbu, zauzimaš duhovni “gard”, protiv neprijatelja, utroši nekoliko minuta na uklanjanje svih prepreka za molitvu i za korak punog ponovnog posvećenja Bogu.

“Oblačenje” Božje ratne opreme

Sledeći korak u pripremi je “oblačenje” Božje ratne opreme. Mi tu ratnu opremu, “sve oružje Božje”, zapravo nikada ne skidamo; međutim, ovaj korak znači obnavljanje naše rešenosti da nosimo to “oružje Božje”. I tako mi, svakoga dana (ili na početku neke naročito oštre bitke u molitvi) opasujemo svoja bedra istinom, obuvamo noge u pripravu jevanđelja mira; pričvršćujemo oklop Isusove pravde na grudi; stavljamo na glavu kacigu spasenja; uzimamo u levu ruku štit vere; izvlačimo iz korica Božju Reč kao mač i stajemo pred Boga spremni za početak bitke molitve. Koliko često? Božju ratnu opremu obično stavljam svakoga jutra, u vreme svog proučavanja i predavanja Bogu za taj dan. Međutim, kada sam pred nekom posebnom bitkom molitve, tada obično kažem: “Oče, ovog trenutka obnavljam nošenje tvog oklopa u potpunosti, kako bih mogao uživati punu zaštitu od neprijatelja.” Počinjući bitku molitve, ja potvrđujem i ovo: “Gospod Isus je ostvario potpunu pobedu nad neprijateljem i zato i ja polažem pravo na istu pobedu u ovoj bici.”

Korišćenje dostupnog oružja za ratovanje

Pavle govori o “duhovnom oružju” s kojim krećemo u bitku molitve protiv neprijatelja (2. Korinćanima 10,3–5). Bog nam je dao mnoga od tih oružja. Evo nekih:

1. **Krv Jagnjeta** (Otkrivenje 12,11).
2. **Reč našeg svedočanstva** (Otkrivenje 12,11).

3. **Vera** (Jevrejima 11,6).

4. **Isusovo ime** (Jovan 16,23; Filibljanima 2,9.10).

Među preostalim vrstama oružja takvog karaktera su različite vrste molitve — traženje, posredovanje, zahvaljivanje i proslavljanje Boga. Ovo je predmet dovoljno veliki za celu novu knjigu. Pozivam te da istražiš te, i druge vrste oružja, i da savladaš veštinu njihove upotrebe u životu molitve. Poput Božjeg oružja i ovo oružje je stvarno i zato ga možemo koristiti u ratovanju u molitvi.

Pre svega, nemoj zanemariti glavno oružje — Božju Reč. Ne samo što treba da proučavaš Božju Reč, nego treba i da je neprekidno koristiš u svakoj molitvi i u svakoj životnoj situaciji. Upotrebi je na način kako ju je upotrebio Isus u pustinji kušanja (Matej, 4. glava). Proučavaj Bibliju i izgovaraj njene reči u svakoj kriznoj situaciji u kojoj se nađeš. Uputi Božje reči natrag Bogu u molitvi. Napiši na hartiji Njegove reči i drži ih ispred sebe u domu, u automobilu i na poslu. Čini tako sve dok korišćenje Reči ne postane automatska radnja. To je ključ pobeđe.

Otpočni bitku

A onda, ovako pripremljen, jednostavno započni ličnu bitku. Kako? Moli se, ... moli se ... moli se. Moli se redovno, moli se u dubokoj ozbiljnosti. Ne samo što ćeš se ti obraćati Bogu, nego u svom periodu molitve oslušuj i Njegov glas koji ti se obraća — kako iz Njegove pisane Reči, tako i onaj “tih i tanak glas” koji ti govori iznutra. Prave bitke molitve ne mogu se u potpunosti opisati rečima — one se moraju iskusiti, a iskusiti se mogu jedino tako što ćeš se lično u njih upustiti. Svoj život molitve ne pokušavaj da meriš prema molitvama bilo koje druge osobe. Tvoje molitveno iskustvo biće jedinstveno, drugačije od iskustva bilo koga drugog. Dopusti da Bog postigne svoje pobeđe jedinstvenošću tvog odnosa s Njime.

Pripadnik velike vojske

Lična molitva ima ključnu ulogu u Božjem planu, ali u velikoj borbi između Boga i sotone Božji ratnici molitve moraju se boriti kao vojska. Božje ime, *Gospod Savaot*, znači “Gospod nad vojskama” — nad udruženim vojskama neba i Zemlje. Bitno je da ratnici molitve budu svesni svog pripadništva ukupnom vojnom pokretu pod Božjom upravom. Njihove združene bitke molitve pokreću se na dva načina: prvo, kada se svi ratnici molitve mole nasamo, pod vođstvom Božjeg Duha, oni se mole saglasno, u jednom Duhu. Ukupan zbir njihovih pojedinačnih molitava deluje kao vojska koja nastupa protiv neprijatelja. Drugo, kada se ratnici molitve okupe u grupama, uklone sva međusobna neslaganja i mole se kao celina, njihove molitve dostižu snagu koja se ne može dostići ni na koji drugi način. Tada nastaje pitanje: Kako možemo formirati i pokrenuti grupe ratnika molitve u našoj crkvi?

Biblijsko–molitvene grupe ratnika molitve

Biblija na mnogo mesta govori o snazi molitvenih grupa koje zajednički deluju pred Gospodom. Mojsije se mnogo godina molio da Izrailjci budu izbačeni od egipatskog ropstva. Ali tek kada su se molili zajednički kao narod, “vika sinova Izrailjevih dođe preda me ... Sada hajde da te pošljem [Mojsija] ... da izvedeš narod moj, sinove Izrailjeve, iz Misira”. Tokom dugog, mračnog perioda Sudija Izrailj je često zaboravljao na Boga i trpeo tlačenje od strane neznabožaca. Ali “vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu, i podiže Gospod izbavitelja” (Sudije 3,9). Pažljivo prati i druge primere iz Staroga zaveta.

Sveti Duh je, u Novom zavetu, bio izliven tek kada su se Isusovi sledbenici okupili u Gornjoj sobi, na molitvi: “Ovi svi jednodušno bejahu jednako na molitvi i u moljenju” (Dela 1,14). Tada se i dogodilo izlivanje Svetoga Duha. “I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mesto gde bejahu sabrani, i napunište se svi Duha Svetoga, i govorahu Reč Božju sa slobodom” (Dela 4,31). A u slučaju molitvene grupe u Antiohiji, “tada postivši i pomolivši se Bogu metnuše ruke na njih [Pavla i Varnavu], i otpustiše ih [otposlaše ih]” (Dela 13,3). Tako je započela Pavlova služba koja je promenila svet. Pažljivo istražuj, i naći ćeš i druge primere.

Današnje molitvene grupe ratnika molitve

Bog ne menja svoje planove, principe ili metode delovanja. Mogu se menjati društva i ljudski zakoni, ali ne i Božji putevi. *Bog i danas upućuje svoj narod da se okuplja u naročitim molitvenim grupama i da odlazi u rat za sasvim određena područja, slučajeve i potrebe.*

Znam za jednu grupu ljudi koji su osetili brigu za svoje pastore i svoje savernike. Odlučili su se da ne treba samo da sede po strani, da tužno klimaju glavom i da kritikuju. Grupa od osam ljudi formirala je tajnu grupu koja se okupljala jednom u dve sedmice i počela da se moli za svoje pastore i vernike crkve. Neki od tih ljudi okupili bi se u sporednoj prostoriji za vreme bogoslužjenja i molili se za pastora dok je propovedao, dok su drugi ostajali među vernicima, i molili se u isto vreme.

Ta molitvena grupa okupljala se pune tri godine. Ko su pripadnici grupe, znali su samo njeni članovi. Pastor o tome nije znao — a ni ostali vernici. Međutim, i oba pastora i vernici zapazili su razliku u propovedima i među samim vernicima. Sada pastor informiše tu grupu kada se on i crkva suoče s posebnim potrebama za molitvu.

Znam i za drugu grupu u jednoj crkvi koji su osetili brigu za problem crkvenih finansija. Nekoliko naleta nevremena i oluje naneli su teška oštećenja crkvi i njenoj hrišćanskoj školi, što je izazvalo velike i neočekivane troškove. Crkva je morala da isplati 125.000 dolara preko limita svog budžeta i ušla u veoma težak dug. Ti ljudi su se okupljali dva puta mesečno i usredsređivali svoje molitve na problem crkvene blagajne.

Blagajnik crkve bio je član te grupe i, posle osamnaest meseci podneo izveštaj da je dug u celosti plaćen. "Pažljivo sam razmatrao dokumentaciju", svedočio je blagajnik, ali jednostavno ne znam odakle je došao novac. Naš crkveni budžet bio je uvek zadovoljen, dok je dodatni novac za isplaćivanje duga jednostavno pristizao. Bog je uslišio naše molitve."

Znam i za drugu crkvu u kojoj je grupa od gotovo dvadeset ljudi odlučila da se okuplja jednom sedmično i da proučava na temu šta znači biti "sveštenik u domu". Članovi grupe nisu propustili nijedan sastanak grupe tokom cele jedne godine, dok su njihove molitve promenile crkvu. Jedna žena iz te crkve kaže pastoru: "Ne znam o čemu vi muškarci razgovarate i za šta se molite na tim sedmičnim sastancima, ali s time nemojte prestati. Moj muž je član grupe i on se promenio. On postaje duhovni vođa našeg doma, nešto za čim sam oduvek čeznula."

Kad se žene mole

Do sada sam se koncentrisao na zajedničke molitve muškaraca, zato što žene često preuzimaju duhovno vođstvo u domovima i crkvama. Presrećan sam, gledajući nastajanje velikog molitvenog pokreta među muškarcima. Ali to ni na koji način ne umanjuje ogromnu duhovnu snagu koja nastaje kada žene počnu da se mole. Ženske molitvene grupe postaju električne centrale duhovnog rastejanja. U domovima se događaju krupne promene; deca se vraćaju Bogu, muževi ostavljaju alkohol, droge i nedozvoljene veze i obraćaju se Bogu. U crkvi nastaju probuđenja. Pastori se pokreću ka višim stepenima duhovne sile. I sve to zato što se žene mole u grupama. Današnjoj crkvi je neophodno probuđenje molitvenih grupa koje u molitvi traže od Boga pobede potrebne da najave Hristov drugi dolazak.

ORGANIZOVANJE I POKRETANJE VOJSKE MOLITVE U MESNOJ CRKVI

Šta ne treba činiti:

Kako se organizuju i pokreću grupe ratnika molitve na nivou mesne crkve? Moramo, najpre, naglasiti šta ne treba činiti:

1. Ne očekuj da svi vernici crkve postanu ratnici molitve u isto vreme. I ti si sâm morao da rasteš da bi dospao dotle gde se sada nalaziš — zainteresovan za ratovanje u molitvi. Daj i drugima pravo da rastenjem napreduju do tog istog mesta.
2. Nemoj koristiti elemente krivice, straha ili pritiska da bi motivisao ljude za pristupanje molitvenim grupama. Lako je pokušati da se u ljudima izazove osećanje stida, kako bi na taj način pristupili

RATNICI MOLITVE

molitvenoj grupi. U svakom slučaju, grupe koje počinju da rade samo na temelju osećanja dužnosti retko traju dugo, odnosno, retko rade efikasno. Molitva je prednost i nastaje na tlu zdravog odnosa s Bogom.

3. Ne očekuj da se svako moli na isti način ili za iste stvari. Bog polaže različita bremena odgovornosti u molitvi na različite ljude. On daruje svakog hrišćanina različitim darovima za silu molitve. Neki imaju dar molitve za obraćenja, drugi dar molitve za izlečenje, za finansije, za duhovno probuđenje, ili za misije. Dopusti neka svaki pojedinac utvrdi svoje breme i svoj dar i dopusti da ljudi sa sličnim darovima budu vođeni jedni ka drugima, kao partneri u molitvi, odnosno, kao molitvene grupe.

Počni lično da se moliš:

Počni lično da se moliš, pre pokušaja da pokreneš molitvene grupe u crkvi. Duh molitve je pre nešto što se mora dokučiti, nego nešto čemu se treba naučiti. U tim svojim tajnim molitvama počni da tražiš, da moliš i da kucaš (Luka 11,9.10) pred Božjim prestolom, da u tvojoj crkvi i tvome kraju izbije osećanje gladi molitve. Tada očekuj da to počne i traži znake koji pokazuju da počinje.

Nađi partnera za molitvu:

Zatraži od Boga da te odvede do neke posebne osobe koja može postati tvoj partner u ličnoj molitvi — do kolege, ratnika molitve. To treba da bude neko čije se duhovno iskustvo nalazi otprilike tamo gde i tvoje. (Ponekad je manje zreo hrišćanin sklon prevelikom oslanjanju na zrelije Božje dete.) Tada odredite vreme kada ćete se moliti zajedno i razmenjivati šta svakome od vas Bog otkriva u svojoj Reči i tokom vaših perioda zajednice s Bogom u molitvi. Ako možete da se molite na istom mestu, odlično, ali i molitva uz pomoć telefona sadrži element snage i utehe. Zovite jedni druge kada su prisutne posebne potrebe za molitvu. Složite se međusobno o onome šta ćete tražiti od Boga, za šta ćete ga slaviti i očekujte da vidite kako se to ostvaruje. Molite se zajedno, a molite se i odvojeno. U svakom slučaju, uvek se držite reči u Mateju 18,18.19. Setite se da je, kada se dvoje mole u saglasnosti s Božjom voljom i u Isusovo ime, obećano da će njihova sloga zapaliti eksplozije duhovne sile pred Božjim prestolom.

Razgovaraj sa svojim pastorom:

Budi oprezan! Ne svaljaj breme organizovanja i pokretanja partnerstva u molitvi i molitvenih grupa na leđa pastora. Njegove odgovornosti su velike. Prema tome, zatraži njegovo odobravanje i savet u prilikama kada ti i drugi pokrećete molitvene grupe. Imajte na umu da je pastor zapravo pastir stada. Ne podiži se kao zamenik pastira. Vodi računa da se vođe tvoje molitvene grupe kreću istim pravcem kojim Bog upućuje i pastora.

Kada se pastor složi i kada te posavetuje, zatraži od njega sugestije koje treba preneti vernicima koji su izrazili da imaju potrebu za boljim i dubljim molitvenim iskustvom. Isto tako, moli se Bogu da te povede ka takvim ljudima. Nemoj se opterećivati brigom za sve vernike u crkvi. Snažni pokreti molitvenih grupa počinju s malim brojem ljudi, a onda rastu, dok u srcima i na licima članova molitvene grupe postaje sve vidljiviji žar te sile. Molitva kao proces napreduje i raste po sistemu zaraze, a ne prema nekom utvrđenom programu.

Pokreni jednu ili više grupa ratnika molitve:

Razvij potpuno jasnu zamisao o tome šta hoćeš da ostvariš. Za molitvenu grupu koju planiraš postavi jasne ciljeve i smernice, a posle toga pozovi druge da pristupe takvoj grupi. Možeš to činiti privatno, nasamo s nekim, sve dotle dok izbegavaš stvaranje ekskluzivnog kluba molitvene grupe, koji isključuje druge, umesto da ih uključuje. Takođe, možeš staviti i obaveštenje u crkveni bilten, ili na oglasnu tablu, kojim ćeš naznačiti vreme okupljanja za "one koji su zainteresovani za izgrađivanje svog života molitve". Upriliči s takvima sastanak i izloži im jednostavnim rečima šta je Gospod učinio za tebe a što žarko želiš da dožive i iskuse i drugi vernici. Privuci ih molitvi, svojom radošću i oduševljenjem. Preporučim im da se upišu na spisak, ako su zainteresovani, i da tamo unesu svoje ime i prezime, adresu, telefonski broj i predlog termina kada bi im bilo najlakše da se okupe kao molitvena grupa. Osim toga, traži od njih da navedu područja potreba za molitvu koja osećaju i za koja postoji najveća potreba u tom smislu.

Sortiraj dobijena imena prema oblasti interesovanja u pogledu molitve i prema mogućim terminima za okupljanje. A potom, u molitvi Bogu i u dogovoru s pastorom, pronađi po jednu osobu u svakoj grupi koja bi bila u mogućnosti da tiho predvodi aktivnosti u grupi. Uspostavi kontakte s tim ljudima i pokušaj da ugovoriš poseban sastanak s njima, radi davanja smernice za aktivnosti molitvenih grupa. Preporučim im ovu knjigu, kao i druge knjige o molitvi. Za pokretanje molitvene grupe njima nije neophodno savlađivanje svega ovoga. Sve što je neophodno jeste voljnost da ohrabruju druge na molitvu. Oni mogu da uče zajedno sa svojom grupom, jednostavno, moleći se. Međutim, svakoj grupi je potreban određen način vođenja, kojeg će se držati na svojim okupljanjima. Pokušajte prema sledećem programu, kao predlogu:

1. Otpočnite sastanak grupe kratkom molitvom (1 minut).
2. Proučavajte neki od odseka iz ove knjige, razgovarajte o njemu i njegovoj primeni ili izaberite posebno obećanje za molitvu ili stih i proučavajte ga, dopuštajući da svaki pojedinac objasni značenje stiha, na način kako ga on ili ona vidi (15–20 minuta).
3. Formulirajte cilj molitava grupe i sakupite zahteve za molitvu koje donose članovi grupe pojedinačno. Uvek imaj pri ruci glavni spisak,

RATNICI MOLITVE

za slučaj da drugi ne mogu da "smisle" ništa posebno. Ispiši te zahteve, zajedno sa datumom kada ste počeli da se molite za njih (5 minuta).

4. Odredi zapisničara koji će voditi zapisnik o molitvama grupe. Tim zapisnikom treba da budu obuhvaćeni datum i suština svakog zahteva za molitvu. Kad je molitva uslišena ili ako više nije potrebna, i to treba da bude zapisano. Takav spisak treba redovno pregledati, budući da je on izvor znanja o odgovorima na molitve i veri. Uvek zahvaljuj Bogu i proslavljaj ga za odgovore koje daje.
5. Odlučite šta ćete tražiti od Boga u vreme svog molitvenog okupljanja, i odredite biblijski osnov za svaki od zahteva, koji će biti što je moguće određeniji (5–8 minuta). Svaka grupa bi trebalo da ima posebnu žižu za svoje molitve, kako se ne bi izgubili u mećavi opštih potreba. Usredsredi se na molitvu za rešenja, umesto na same potrebe i probleme. Iznesite pred Boga rešenja čije biste ostvarenje rado voleli da vidite, a onda te zahteve prepustite Njemu za rešavanje, onako kako ste tražili — ili da On donese nešto što bi bilo još bolje od toga.
6. Održite svoj molitveni sastanak. Zatražite od svake osobe da se moli, ali ne insistirajte na tome da svaki pojedinac treba da se moli, budući da neki to možda neće želeći. Poštujte pravo svakog pojedinca da se ne moli ako ne želi. Međutim, ako neki član grupe nikada ne želi da se moli, razgovaraj s njime nasamo o razlogu za to. Neki se nikada nisu molili naglas pred drugima i prosto ne znaju kako to treba učiniti. Oduševite ih da se mole naglas kad su sami kod kuće, a onda i da se mole naglas u grupi, makar pritom izgovorili i samo jednu rečenicu. Vođa treba da se moli poslednji, kako bi rezimirao potrebe za molitvom (20–39 minuta).
7. Neka svake sedmice jedan član grupe ponese sa sobom kući primerak spiska za molitvu i neka ga se posebno seća svakoga dana tokom sedmice, ili do dana kad se molitvena grupa ponovo okuplja. Pružite tu prednost naizmenično svim članovima grupe. Zadivićete se kada vidite kakav napredak to sobom donosi. To istovremeno ohrabruje druge članove grupe u saznanju da se za njihove zahteve posebno moli osoba koja za tu sedmicu ima pomenutu prednost.

Održavaj raznovrsnost i ravnotežu:

Ako biste se molili sve vreme na isti način, to bi moglo dovesti do stagnacije procesa molitve i ona bi postala dosadna, kako za pojedince, tako i za samu grupu. Unosi raznovrsnost u metode molitve; uči članove grupe različitim pristupima molitvi. Pre svega, razume se, vežbaj te metode sâm, u svojim ličnim molitvama. Evo nekih načina za unošenje raznovrsnosti u vaše periode molitve:

1. Održite molitveni sastanak zahvalnosti Bogu, za protekle i sadašnje

blagoslove i uslišene molitve, kao i za sadašnje nezadovoljene potrebe. Neka svaki vernik zahvali Bogu za ono što je On učinio i što namerava da učini.

2. Održite sastanak slavljenja Boga, usredsređujući se na sve ono što je Bog učinio u prošlosti i na Njegovu silu da čini sve što čini za nas.
3. Pokušajte s molitvama od po jedne rečenice, kakve će uputiti svaki od članova. Ponovite to u više krugova molitve.
4. Upućujte biblijske stihove natrag Bogu u molitvi. Neka svaki vernik uzme određeno molitveno obećanje ili neki drugi omiljeni stih i neka ga uputi natrag Bogu u molitvi. Ili uzmite jedan biblijski tekst, kao što je 23. psalam, i neka se svaki član grupe, svojim rečima, moli u smislu jednog od stihova. Za to je potrebno malo vežbanja, ali zapravo predstavlja jedan od potencijalno najmoćnijih i najkorisnijih oblika molitve.
5. Postavite na papiru ispisane zahteve za molitvu u sredinu vašeg molitvenog kruga. Pođite od toga da Bog zna za sve vaše potrebe i ne dopustite da tokom svoje molitve iko pomene neku potrebu. Od svakoga se traži da se moli samo za rešenje koje će zadovoljiti potrebu. Za kraj takvog tipa molitvenog časa pročitajte tekst iz Efescima 3,20. Ima još mnogo drugih metoda; potražite ih i primenite ih.

Izbegavajte preterivanje u naglašavanju životnih problema — naročito onih koji se usredsređuju na ljudske slabosti. Mnoge molitvene grupe su izazvale osećanje teške žalosti, zbog degeneracije svojih sastanaka u sastanke za kritikovanje. Imajte na umu da je svrha molitve — omogućiti Bogu pristup situaciji ili potrebi, kako bi On mogao da primeni sopstveno rešenje. Usredsredite se na takvo rešenje i na Njegovu snagu, umesto na slabosti, krizne situacije i probleme kod ljudi.

Primena knjige ratnika molitve

Kada pokrenete grupe ratnika molitve u svojoj crkvi ili svom kraju, pozivamo vas da ovu knjigu proučavate zajedno, kao grupa. Upravo zato je ona i pisana — da se koristi kao priručnik za proučavanje. Odredite za to jedno poglavlje knjige, ili deo nekog poglavlja. Pročitajte to i neka tada članovi grupe kažu ostalima ono što osećaju s time u vezi. Oduševljavajte ih da razmenjuju primere iz sopstvenih duhovnih iskustava ili ilustracije iz duhovnih iskustava ljudi koje poznaju. Potrudite se da, na nivou članova grupe, formulišete praktično uputstvo za svoje aktivnosti u grupi, primenjujući u svakodnevnom životu principe o kojima je bilo reči u knjizi. Kad je poglavlje završeno, obradite pitanja za razmišljanje na završetku poglavlja i upotrebite ih za razgovor.

Oduševite članove grupe da čitaju knjigu unapred, brzinom koja samo njima odgovara. Na taj način će biti sposobniji za učešće u razgovorima grupe. Pazite: vodite računa i nemojte dopustiti da proučavanje knjige

RATNICI MOLITVE

“pojede” vreme potrebno za molitvu. Ratovanje u molitvi je bitno, a ne knjiga. Nikada ne skraćujte vreme za molitvu. Konačno, obavestavajte nas o onome što se događa. Pišite izdavaču ove knjige — na adresu u početku knjige — o svojoj grupi i o manifestacijama Božje sile koje ste zapazili. Pišite nam kako vam je Bog pokazao kako se treba moliti i kako treba koristiti knjigu o ratnicima molitve. Izdavač će se pobrinuti da ja dobijem ta pisma. Ta iskustva ćemo razmeniti s hiljadama drugih na seminarima za molitvu.

Borbeni poklič

Ratnici molitve, ovim smo vam uputili izazov. Sada je sve na vama! Prihvatite izazov i krenite u bitku. Mi treba da služimo velikom Gospodu Savaotu. Treba da savladamo moćnog neprijatelja. Isus je postigao pobedu na Golgoti i prilikom vaskrsenja. Ovo je za tebe prilika da tu pobedu primeniš na sopstveni život i na život drugih ljudi. Moraš naneti poraz sotoni i njegovim slugama. U pitanju su život i večna sudbina, tvoji, tvoje dece, tvojih prijatelja, društvene zajednice u kojoj živiš i nebrojenog mnoštva po celome svetu. Tvoje molitve su potrebne zakonodavcima, kako bi Bog dobio pun i slobodan pristup odlukama vlasti. Podrška tvojih molitava neophodna je predsednicima država i drugim vođama u svetu. Ali iznad svega, tvoj Gospod i Spasitelj se moli kraj Božjeg prestola i od tebe traži da mu se pridružiš svojim molitvama na Zemlji u dogovoru s Njim.

Najveći neiskorišćeni izvor sile na Zemlji je sila molitve Božjih ratnika molitve. Tvoja današnja molitva i molitve tvoje molitvene grupe mogu danas da dotaknu tas koji će preći na Božju stranu. Moli se uz pripremu, moli se u “svem oružju Božjem”, moli se istrajno, moli se žarko, moli se s ozbiljnošću, “moli se bez prestanka”. Tvoje molitve će preokrenuti tok završne bitke i ubrzati dolazak našeg Gospoda i Spasitelja na nebeskim oblacima. A tada će se začuti naš poklič pobeđe; razgovaraćemo s Njime licem k licu i ući u nasledstvo koje je On za nas pripremio.

Molite se, ratnici molitve, molite se!

Moj lični plan vojevanja

1. Evo kratkog pregleda “prepreka za molitvu” (zaokruži svoje odgovore):
 - a. Da li sam svestan ijednog omiljenog/tajnog greha u svom životu?

DA NE

- b. Da li sam propustio da tražim od Boga nešto što mi je stvarno

potrebno?

DA NE

c. Da li sam tražio od Boga nešto iz sebičnih pobuda?

DA NE

d. Da li sam “dvoumio”, bio kolebljiv, izražavajući sumnju ili ispoljavajući suprotnost između onoga što ispovedam i načina na koji živim?

DA NE

2. Kako možeš upotrebiti sledeće kao ratnu opremu?

a. Krv Jagnjetova (Otkrivenje 12,11).

b. Reč svoga svedočanstva (Otkrivenje 12,11).

c. Tvoja vera (Jevrejima 11,6).

d. Isusovo ime.

3. Da li su tvojoj crkvi potrebne grupe ratnika molitve? Ako jesu, objasni zbog čega?

4. Nabroj korake koje možeš lično preduzeti u organizovanju i pokretanju grupa ratnika molitve u svojoj crkvi:

a.

b.

c.

d.

e.

RATNICI MOLITVE
